LAWRENCE SANDERS

Norocul lui McNALLY

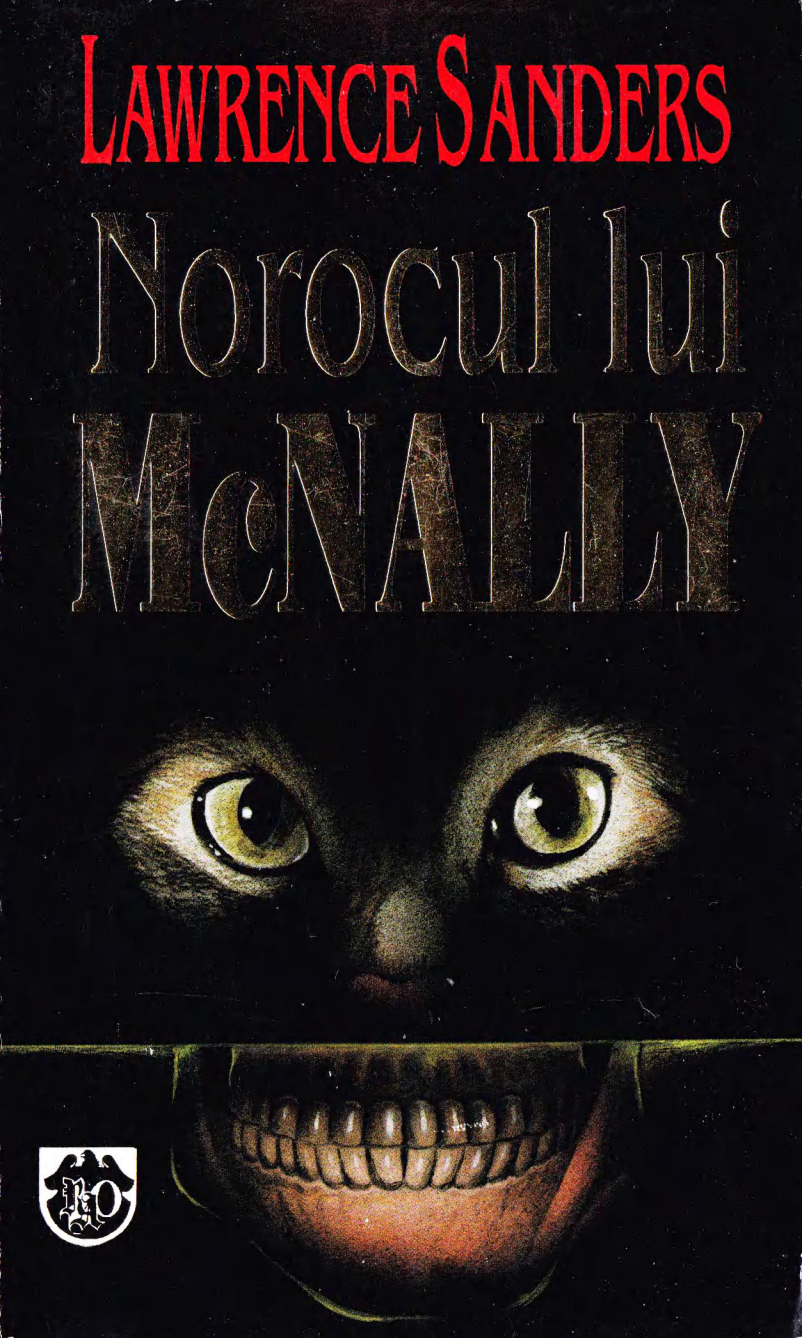

O lume în care personajele iubesc, mint, înșală și comit chiar crime pentru a-și atinge scopurile meschine. Dinamismul și umorul sînt trăsăturile de bază ale prezentului roman.

LAWRENCE SANDERS

Norocul lui McNALLY

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

LAWRENCE SANDERS
McNally's Luck
Copyright © Lawrence A. Sanders Enterprises Inc., 1992
All rights reserved

Traducere din limba engleză
LUMINIŢA PETRU

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

August 1995

ISBN 973-576-002-9

UNU

Pisica se numea Piersicuța și era o persană mereu prost dispusă. Îmi dădusem seama de asta, pentru că nenorocitul ăsta de animal vomase pe pantofii mei. Știam sigur că Piersicuța nu avea indigestie ; își manifestase doar ostilitatea. Din cine știe ce cauză ridicolă, felina asta ursuză îmi dezaproba încălțămintea care, din întîmplare, era o pereche elegantă de pantofi comozi din piele de căprioară de culoarea lavandei. Pe care i-a terminat, bineînțeles.

Astfel, cînd tata mi-a spus că Piersicuța fusese răpită și că o țineau sechestrată în vederea obținerii unei răscumpărări, m-am bucurat și am început să cred în dreptatea divină. Din păcate, proprietarul pisicii este unul dintre clienții firmei McNally & Fiul, avocat (tata este avocatul, eu sînt Fiul) și în sarcina mea cădea recuperarea în cele mai bune condiții a dezgustătorului animal. Bucuria mea prematură s-a evaporat.

— De ce n-au anunțat poliția ? am întrebat.

— Pentru că, mi-a explicat cu răbdare tata, biletul prin care se cerea răscumpărarea declara limpede că, dacă va fi amestecată poliția, animalul va fi ucis. Vezi ce faci, Archy !

Eu nu sînt avocat, am fost eliminat de la Facultatea de Drept de la Yale, dar sînt singurul membru al departamentului McNally & Fiul desemnat să fac anchetele discrete. Trebuie să știți că noi îi reprezentăm pe cîțiva locuitori foarte bogați ai orașului Palm Beach și, adeseori, problemele clienților noștri se rezolvă mai degrabă prin investigații secrete decît cu ajutorul poliției. Majoritatea cetățenilor din Palm Beach evită publicitatea, mai ales cînd ea ar demonstra că ei sînt la fel de proști și de plini de păcate ca și oamenii mărunți care nu au nici un ban în bancă.

Proprietarii Piersicuței erau domnul și doamna Harry Willigan, care aveau o proprietate pe Ocean Boulevard, cam la o milă la sud de domeniul McNally. Willigan făcuse avere cumpărînd și exploatînd pămîntul din comitatele Palm Beach și Martin și specializîndu-se în construcția de case în valoare de 50.000 — 100.000 de dolari. Se spunea că nu dădea jos schelele pînă nu termina de pus tapetul — dar poate că asta era doar o bîrfă răspîndită de concurenți.

Bogăția i-a făcut viața îmbelșugată: conac, patru mașini Hatteras și un personal compus din trei servitori. I-a adus și o a doua nevastă, cu patruzeci de ani mai tînără decît el.

McNally-i au fost invitați de cîteva ori la el la masă — el le *era* doar client — dar eu îl consideram un individ grosolan, care se înnebunea după mîncăruri exotice. Părea să își închipuie că mîncînd caviar *beluga* pe bucățele de pîine prăjită își dovedea superioritatea față de vecinii lui născuți bogați; mulți dintre ei mîncau saramură de heringi cu roșii Del Monte. Laverne, tînăra lui soție, nu era chiar atît de snoabă. Dar și ea se fălea cu oja Chartreuse de pe unghii.

Willigan avusese copii cu prima lui soție, dar cu Laverne nu încă și păreau să rămînă în continuare astfel, dacă te luai după frecventele ei declarații în public în

legătură cu acest subiect. În locul unui copilaș, o aveau pe Piersicuța și Harry revărsa asupra acestui patruped capricios tot devotamentul și îngăduința acordate de obicei copilului unic. Spre cinstea ei, Laverne tolera pisica, dar, din cîte știu eu, nu i-a spus niciodată „Dulcica mea", așa cum făcea Harry.

Iată cum a început afacerea cu furtul pisicii mizantrope. Era cît pe ce să se termine cu decesul prematur al lui Archibald McNally, totdeauna al dumneavoastră : iubitor de viață, detectiv amator și singurul om din Palm Beach care purta cravată albă și frac la cină, la Pizza Hut.

Am părăsit biroul tatii din clădirea McNally și m-am îndreptat către ocean în Miata mea roșie, ca o mașină de pompieri. O vreme am fost necăjit, deoarece unicul meu talent era folosit pentru eliberarea unei fiare perfide, al cărei dezgust față de mine nu era întrecut decît de dezgustul meu față de ea. Dar, cum am o fire veselă, înclinată spre a lua lucrurile pe partea lor bună, supărarea mea nu a durat mult. Se întîmpla să fie 21 iunie, iar cînd Aristotel remarcase că nu se face primăvară cu o rîndunică, e limpede că nu se gîndise la un daiquiri de la gheață. Acesta era elixirul ales de mine între solstițiul din iunie și echinocțiul din septembrie, astfel că înaintea mea se afla cel mai frumos anotimp.

De asemenea, romanța mea reînnoită cu Consuela Garcia mergea splendid. Connie nu mai făcea aluzii la căsătorie — cauza precedentei noastre despărțiri — și ne făgăduisem unul altuia libertate pentru orice fel de legături, cu oricine am fi dorit. Eram, însă, atît de mulțumiți fiecare cu compania celuilalt, încît declarația de libertate a oricăror legături nu a fost niciodată pusă în practică. În orice caz, nu pînă în dimineața aceea.

În sfîrșit, eram în al nouălea cer și datorită vremii cu adevărat colosale: un soare fierbinte, cerul proaspăt curățat, umiditatea scăzută și briza proaspătă a mării binevenită ca o sărutare. M-am gîndit că Dumnezeu mi-a

dat o slujbă pe cinste și I-am mulțumit. Așa cum îi place mamei să spună, nimănui nu-i strică să fie politicos.

Conacul Willigan-ilor era o *faux*[1] hacienda spaniolă, cu acoperișul roșu de țiglă, cu grinzi de stejar evidente și cu un exces stupefiant de ceramică. Locul purta numele de *Casa Blanco* și, cînd apăsai pe butonul de la ușa din față, te așteptai să apară un valet purtînd sombrero și *serape*.

În realitate, valetul care a deschis ușa era îmbrăcat cu o jachetă neagră de alpaca peste niște pantaloni albi de doc. Era un australian pe care îl chema Leon Medallion și pe care, atunci cînd se angajase la ei, Willigan-ii trebuise să-l oprească de a li se adresa musafirilor cu : „Măi".

— Bună dimineața, Leon, i-am spus. Cum te simți în dimineața asta minunată ?

— Grozav, domnule McNally, mi-a răspuns plin de entuziasm. Cum nu se poate mai bine.

M-a șocat. Leon avea, de obicei, un punct de vedere sumbru asupra existenței, în general, și asupra vieții pe Coasta de Aur, în particular. Nu o dată îl auzisem bombănind : „Gogomani de Florida".

— Și cum mai stai cu alergiile ? l-am întrebat.

S-a uitat cu grijă în jur, apoi a mai făcut un pas spre mine.

— N-o să mă credeți, mi-a șoptit răgușit, dar, de cînd infecta aia de pisică a plecat, n-am mai strănutat deloc.

— Îmi pare bine, am spus, dar ai să mă scuzi cînd o să auzi pentru ce am venit aici. Mi s-a cerut să încerc să o găsesc pe Piersicuța.

A mîrîit.

— Vă rog, domnule McNally, nu vă dați prea multă osteneală. Cred că vreți să o vedeți pe stăpîna casei.

— Dacă e acasă.

---

1 Falsă *(fr. în orig.)*.

— Este, dar trebuie să mă țin de toată porcăria asta de etichetă și să văd dacă vă primește.

M-a lăsat să aștept în foaierul cu cărămidă aparentă și s-a îndepărtat, tîrșîindu-și picioarele. S-a întors după cîteva clipe.

— E la piscină și dorește ca dumneavoastră să veniți acolo, m-a anunțat. Mi-a spus să vă întreb dacă nu vreți să beți ceva.

M-am uitat la ceas : aproape unsprezece și treizeci. Destul de tîrziu.

— Da, îți mulțumesc, Leon, am spus. Poți să-mi pregătești un daiquiri la gheață ?

— Cum să nu, a spus el. Asta îmi place și mie. Lapte de mamă.

Am străbătut lungul hol de la intrare, cu pereții împodobiți peste măsură cu săbii, buzdugane și cîteva muschete vechi. Coridorul ducea spre un patio mascat de o perdea, a cărui ușă din spate se deschidea spre o pajiște și o piscină.

Laverne Willigan lenevea la o masă sub o umbrelă, pe iarbă, iar fața îi era umbrită de o pălărie colonială cu boruri largi. Nu avea chiar cel mai mic bichini din lume, dar nu i-ar fi putut asigura un prînz decent unei molii înfometate. Își încrucișase picioarele bronzate și unul sălta în ritmul muzicii care venea de la un aparat de radio portativ de pe masă. O emisiune rock, bineînțeles.

A avut decența de a da aparatul mai încet cînd m-am apropiat și i-am fost recunoscător pentru asta. Nu sînt aficionado după rock. Prefer muzica clasică, de exemplu : „Mi-ar fi plăcut să înot ca soră-mea Kate".

— Hei, Archy, a spus Laverne veselă. Trage-ți un scaun. Ai comandat o băutură ?

— Da, îți mulțumesc, i-am răspuns, debarasîndu-mă de șapca mea roz de golf, din in. Am dat la o parte un șezlong ca să mă uit la ea. Arăți cu adevărat splendid. Un bronz de invidiat.

— Mulțumesc, a replicat ea. M-am străduit. Ce altceva am de făcut ?

Nădăjduiam că nu așteaptă un răspuns, oricum, m-a scăpat de replică sosirea lui Leon care îmi aducea daiquiri-ul pe o tavă de argint. Un bol de coniac destul de mare ca să intre în el bulbul unei zambile.

— Dumnezeule mare, am spus, trebuie să fie triplu.

— No, a negat Leon, e mai mult gheață.

— Bine, dacă încep să cînt, trimiteți-mă acasă. Tu nu bei, Laverne ?

— Cum să nu ? a spus ea și a ridicat din iarbă, de lîngă scaunul ei, un pahar la fel de mare ca și al meu. Bloody Mary cu hrean proaspăt. Mie îmi plac lucrurile fierbinți.

Spunea adeseori astfel de chestii. Nu că ar fi sugerat ceva, și nu erau nici lucruri cu două înțelesuri, de fapt, ci vorbe care te făceau să te întrebi ce vrea să spună. Îmi făcea impresia că îi provoca mereu pe bărbați și că, dacă vreun armăsar în călduri și-ar fi închipuit că ea se dă la el și i-ar fi răspuns, ea nu s-ar fi supărat. Dar nu cred că a depășit vreodată nivelul de flirt de mare intensitate. Era făcută să fie stăpînă la *Casa Blanco* și speram că era destul de perspicace ca să înțeleagă asta.

Ne-am ridicat paharele unul spre altul și am sorbit.

Ea a spus :

— Printre buze și peste gingii ; fii atent, stomacule, acum ajunge la tine.

A spus exact așa, nu inventez nimic. Eu sînt, pur și simplu, scribul.

Deodată, am devenit conștient de activitatea din sectorul olimpic al piscinei de înot din spatele meu și mi-am îndreptat privirea într-acolo. O tînără într-un maiou negru, lucios, făcea valuri, brațele castanii țîșneau deasupra capului, picioarele lungi se mișcau din șold într-o bătaie perfectă.

Am urmărit-o fascinat, în timp ce înota în lungul bazinului, după care a făcut o întoarcere în viteză și a pornit înapoi. Abia dacă arunca în jur cîțiva stropi, iar viteza îi era surprinzătoare.

— Cine Dumnezeu este această persoană ? am întrebat.

— Sora mea, a răspuns Laverne. Margaret Trumble. Dacă vrei, poți să-i spui Meg, dar niciodată Maggie, fiindcă e în stare să-ți rupă un braț. E foarte puternică.

— Mi-am dat seama, am spus. Ce delfin !

— Face jogging, ridică greutăți, schiază, face alpinism și t'ai chi. Mai rămîne la noi pînă se hotărăște ce să facă.

M-am uitat le ea și am clipit.

— În ce privință ?

— Acum predă gimnastică aerobică la Regele Prusiei. În Pennsylvania.

— Știu că se află acolo, am spus, am întîlnit-o o dată pe regina Prusiei.

Laverne m-a privit cu neîncredere, dar a continuat :

— Oricum ar fi, Meg intenționează să se mute în Florida. Se gîndește că aici sînt destui bogați ca să o ducă bine lucrînd ca antrenor personal. Știi ce presupune asta : te duci acasă la oameni, îi înveți ce exerciții să facă, îi pui la regim, alcătuiești programe individuale de lucru pentru fiecare. Meg spune că toate vedetele mari de cinema și de televiziune își au antrenorii lor particulari și la fel marii afaceriști. Se gîndește că va avea o mulțime de clienți chiar aici, în Palm Beach.

— Probabil că așa va fi, am spus, urmărind-o pe domnișoara Trumble care săgeta apa verzuie înainte și înapoi. Pare să fie o tînără foarte disciplinată și hotărîtă.

— Nu chiar așa de tînără, m-a întrerupt Laverne. E cu trei ani mai mare decît mine.

— Pentru mine e destul de tînără, am insistat, căci eu m-am născut bătrîn. Oricum, cred că îți face plăcere să o ai aici, în apropiere, pe sora ta.

— Mda, a răspuns și a luat o înghițitură de băutură.

Pe neașteptate, și-a smuls pălăria de pai și a aruncat-o în iarbă. Și-a scuturat de cîteva ori capul și părul ei lung, blond a plutit liber. Nu era vopsit, ci abia atins de un șampon cu o nuanță roșiatică. Mi s-a părut cu adevărat atrăgător.

Nu același lucru aș fi putut spune despre trupul abia acoperit de minusculii bichini. N-ar fi cavaleresc să-l numesc vulgar, dar carnea ei avea ceva dezgustător. Fără discuție, soarele îi dăduse un bronz de caisă și cu siguranță era bine proporționată, dar belșugul prea mare o muiase : frișca de pe spuma de ciocolată era de vină.

— Ascultă, Archy, mi-a spus, închizîndu-și ochii, fiindcă privea spre luciul soarelui. Crezi că o să ne-o aduci pe Piersicuța înapoi ?

— Sigur e că voi încerca. Poți să-mi arăți nota pentru răscumpărare pe care ați primit-o ?

— Harry a primit-o. O ține în seiful de la birou. În păstrare.

Probabil că era adevărat, deoarece aflasem, din întîmplare, că lucrase ca recepționeră la biroul lui Willigan. Apoi, descoperind că fiul șefului era însurat bine mersi, avea copii și locuia la Denver, făcuse al doilea lucru bun : se măritase cu șeful.

— În regulă, am spus, am să-l văd mai tîrziu. Cît cer răpitorii pisicii ?

Și-a deschis ochii și și-a ațintit privirea spre mine.

— Cincizeci de mii, a spus cu blîndețe.

— *Oho !* O groază de bani pentru o pisică.

— Dacă trebuie, Harry o să-i dea, a continuat. Uneori, cred că îl iubește pe acest animal stupid mai mult decît pe mine.

— Nu cred, am replicat, dar nu credeam sigur că e așa. Cînd a dispărut Piersicuța ?

— Miercurea trecută. Harry era la serviciu, eu la salonul de cosmetică, iar Ruby Jackson — ea este administra-

toarea și bucătăreasa noastră — își luase ziua liberă. Oricum, era aproximativ ora unu după prînz cînd Leon și Julie Blessington și-au dat seama că Piersicuța nu mai era. Au căutat-o peste tot, dar nu au găsit-o.

— Poate că hoinărea prin jur sau vîna șoareci și șopîrle.

Laverne a dat hotărîtă din cap.

— Piersicuța e o pisică de casă. N-o lăsăm niciodată afară, pentru că nu are gheare și nu se poate apăra singură. Uneori, se duce în patio ca să ia aer sau să doarmă pe gresie, dar nu iese niciodată afară. Ușa din spate a curții interioare rămîne totdeauna închisă.

— Încuiată ?

— Nu. Dar, pe timpul nopții, ușa holului care dă în patio este încuiată, zăvorîtă și i se pune și un lanț. Așa că, dacă noaptea ar intra cineva în curte, ce-ar putea fura... mobila de aluminiu ?

— Dar în timpul zilei, cînd Piersicuța se afla în curte și nimeni prin preajmă, vreun tip informat s-ar fi putut furișa, ar fi putut-o îndesa într-un sac din pînză groasă și pleca cu ea ?

— Probabil că așa s-a întîmplat. Harry era bun de legat. Țipa ca un nebun la Leon și Julie, dar, într-adevăr, ei nu sînt vinovați. Nu o puteau supraveghea în fiecare clipă pe blestemata aia de pisică. Cine s-ar fi gîndit că va fi răpită ?

— Răpire de pisică, am repetat pe gînduri. Leon și Julie sînt siguri că ușa de afară a curții a fost încuiată ?

— Ei jură că a fost.

— Există goluri în zidurile patio-ului pe unde Piersicuța s-ar fi putut strecura ?

— Nici vorbă. Du-te și uită-te și tu.

— Te cred pe cuvînt. Cînd a sosit biletul pentru răscumpărare ?

— Joi dimineața. Leon l-a găsit sub ușa din față.

— Am să-l văd la biroul lui Harry, dar nu poți să-mi spui ce era în el ?

A ridicat din iarbă pălăria de pai și-a aruncat-o pe cap, a tras-o în jos, pe frunte, ca să-și umbrească ochii. S-a mișcat, căutîndu-și o poziție mai confortabilă în șezlongul de pînză groasă. Aș fi preferat să n-o fi făcut. A respirat adînc și s-a întins, arcuindu-și spatele. Aș fi preferat să n-o fi făcut.

— Biletul spunea că au luat-o pe Piersicuța și că o vor aduce înapoi contra cincizeci de mii de dolari. Dacă ne adresăm copoilor, ăia nu mai răspund de nimic și nu o vom mai vedea pe Piersicuța vie.

— Au spus cum trebuie făcută plata ?

— Nu, au spus că vom mai primi un mesaj de la ei.

— Folosești mereu pluralul. În bilet scria pisica e la *noi* și că veți mai primi un mesaj de la *ei* ?

— Da, așa scria.

— Aha. Biletul era într-un plic ?

— Da. Într-un plic complet alb.

— Era bătut la mașină sau scris de mînă ?

— Cred că era bătut la mașină, dar Harry spunea că e imprimat la procesor.

— Interesant. Piersicuța ține un regim special ?

— Consumă mîncare ca și oamenii, ca fricăței de pui sote și somon cu ochiuri. Lucruri dintr-astea.

— Norocoasă Piersicuța, am spus. Ei, nu cred că mai am vreo întrebare.

— Ce vei face acum, Archy ?

— Probabil că mă duc la biroul lui Harry, să arunc o privire asupra biletului de răscumpărare. Cred că...

M-am oprit din vorbă și m-am ridicat în picioare, deoarece observasem că Margaret Trumble se apropia dinspre piscină, uscîndu-și părul cu un prosop. Avea părul mai deschis la culoare decît cel al surorii ei, aproape argintiu și tuns foarte scurt. De fapt, nu prea avea ce să usuce. Avea tunsoarea „portavionul din Florida", părul

era tăiat aproape de scalp pe laturi și în spate, iar vîrful arăta ca o măturică retezată.

Trebuie să recunosc că purta această bizară coafură cu multă mîndrie, ca și cum n-ar fi dat o ceapă degerată pe ce credeau alții despre ea. Eu îi găseam pieptănătura încîntătoare, poate pentru că figura ei era destul de dură ca să se potrivească coafurii. Avea pometi frumoși și o bărbie care era proeminentă, fără să fie agresivă.

Laverne m-a prezentat, ridicîndu-mă în slăvi, drept „unul dintre cei mai apropiați prieteni" — o noutate pentru mine. Strîngerea de mînă a lui Meg Trumble a fost puternică, dar scurtă. A aprobat, dînd din cap cu răceală, prezența mea — evident, îi făcea o deosebită plăcere — apoi a început să-și șteargă cu prosopul brațele și picioarele goale.

— Cum vi se pare Florida de Sud, domnișoară Trumble ? am întrebat politicos.

S-a oprit ca să privească cerul azuriu, pajiștea verde, palmierii și o somptuoasă poinciana regală.

— Acum este frumoasă, a spus. Glasul îi era adînc și răsunător, complet deosebit de vocea pițigăiată, de fetiță, a lui Laverne.

— O, da, am răspuns. „Mai există ceva atît de deosebit ca o zi de iunie ?"

S-a uitat direct la mine pentru prima dată.

— Keats ? a întrebat.

— Lowell, am corectat-o, meditînd că, deși nu prea cunoștea poeții, avea niște pectorali magnifici. Sînteți o înotătoare excelentă, i-am spus. Participați la concursuri ?

— Nu, mi-a răspuns scurt. Nu amestec aici banii. Și dumneavoastră înotați ?

— Mai degrabă mă bălăcesc, am mărturisit.

A dat din nou din cap, ca și cum nu te puteai aștepta decît la o bălăceală de la un tip care purta maioul echipei de polo, cu pantaloni madras.

— Laverne, a spus ea, aș vrea să iau automobilul Porsche după-amiază. Poate să mă ducă Leon ?

Sora ei și-a țuguiat buzele.

— Aș fi vrut ca Leon să se ocupe de argintărie, pentru că s-a înnegrit. S-a întors spre mine. Archy, Porsche-ul e la garajul din West Palm ca să fie pus la punct. Au telefonat că l-au făcut. Poți să o duci pe Meg pînă acolo, ca să-l ridice ?

— Bineînțeles, am spus. Încîntat.

— Vezi ce băiat bun, m-a lăudat ea. Meg, Archy te va conduce pînă la garaj și ai să poți folosi Porsche-ul toată după-amiaza. Ești de acord ?

— Grozav, a replicat cealaltă femeie, nearătînd nici un fel de recunoștință față de mine. Mă duc să mă îmbrac. N-o să întîrzii, domnule McNally.

— Ascultați, voi doi, a spus Laverne. Ajunge cu atîtea fumuri, cu domnișoara Trumble și domnul McNally. Vă rog. Treceți la Meg și Archy. În regulă ?

— Teribilă sugestie, am spus.

Sora mi-a aruncat o privire înghețată și s-a îndreptat spre casă.

— Nu te supăra pe ea, m-a sfătuit Laverne. Tocmai își revine dintr-o afacere cu o iubire nefericită care n-a mers.

— Da ? Dar ce s-a întîmplat ?

— S-a întîmplat că tipul s-a însurat. Acum e în perioada „Toți bărbații să moară". Poartă-te cu ea cu blîndețe, Archy.

— Așa mă port cu toate femeile care ridică greutăți, i-am răspuns. Laverne, îți mulțumesc pentru băutură. Telefonează-mi, te rog, la birou sau acasă, dacă ai vreun semn de la răpitorii de pisici. Iar eu te voi înștiința dacă aflu ceva despre Piersicuța.

— Eu nu dau multe parale pe ea, mi-a spus, dar, cînd Harry e nefericit, poți fi sigur, îi face pe toți din jurul lui

nefericiți, dacă înțelegi ce vreau să spun. Așa că găsește, te rog, ticăloasa aia de pisică.

Mi-am luat „la revedere" de la ea și stăteam lîngă Miata pufăind din prima mea țigară English Oval din ziua aceea, cînd Meg Trumble a apărut țopăind dinspre casă. Purta o uniformă de tanchist din in de culoarea șofranului și am remarcat încă o dată cît de suplă și de musculoasă era. Brațele goale și picioarele erau ușor bronzate și avea ținuta unei ducese — o ducesă bună de măritat.

I-am adresat un zîmbet de 100 de wați pe care îl numesc superfermecător. Jumbofermecătorul meu atinge 150, dar nu voiam s-o enervez.

— Arăți absolut încîntător, i-am spus.

— Aș prefera să nu fumezi, mi-a răspuns.

I-aș fi putut riposta ironic și mușcător, făcînd-o să sufere pe această femeie trufașă, dar nu mi-am pierdut faimosul calm al McNally-ilor.

— Bineînțeles, am replicat, am aruncat țigara spre un palmier pipernicit și m-am minunat cum de am fost de acord să-i fiu șofer domnișoarei Cactus.

Am luat-o spre nord pe Ocean Boulevard și, cînd am trecut prin fața casei McNally, am arătat cu degetul mare.

— Coliba mea.

S-a întors să privească.

— Mare, a remarcat.

— Locuiesc cu părinții, i-am explicat. Avem, de asemenea, spațiu suficient pentru sora mea și ai ei, cînd vin să ne viziteze. Laverne îmi spunea că intenționezi să te muți în această zonă.

— E posibil, a spus.

La atîta s-a limitat conversația noastră. De obicei, eu sînt un tip vorbăreț, care gustă schimbul de replici, mai ales în compania unei reprezentante a sexului frumos. Dar Meg Trumble nu părea înclinată spre comunicare. Poate credea că apele liniștite sînt adînci. Puah ! Apele liniștite sînt stupide.

În timp ce ne aflam în West Palm Beach, apropiindu-ne de destinație, ea, privind fix înainte, a zis pe neașteptate :

— Îmi pare rău.

Ce șoc pentru mine ! Nu numai că ea catadicsise să pronunțe trei cuvinte, dar se scuza chiar. Fecioara de Gheață începea să se topească.

— De ce îți pare rău ? am întrebat.

— Sînt într-o dispoziție atît de tristă, a răspuns. Dar ăsta nu e un motiv ca să te fac pe tine să suferi. Iartă-mă, te rog.

Dacă aș fi acceptat totul dînd din cap a iertare și n-aș mai fi spus nimic, i-aș fi scăpat pe mulți oameni (inclusiv pe a voastră plecată slugă) de o groază de *necazuri*. Dar dezghețul ei brusc m-a intrigat și am reacționat ca Adam căruia i se oferise mărul : „Ia te uită, băiete, un Golden Delicious !"

— Ascultă, Meg, am spus, îmi făcusem planul să gust ceva de prînz, după ce te lăsam pe tine și apoi să mă duc la birou. Ce-ar fi să iei masa cu mine, mai întîi, și să te duc după aceea la garaj ?

A ezitat, dar nu prea mult.

— În regulă, a răspuns.

Ne-am dus la Clubul Pelican. Un loc pentru mîncat și băut, în primul rînd, deși este organizat ca un club social particular. Sînt unul dintre membrii fondatori și, pentru mine, el este bodega preferată din Florida de Sud. Băutura este formidabilă, iar mîncarea, deși nu *haute cuisine*[1], e gustoasă și cu multe calorii, și colesterol.

Localul era aglomerat și am făcut semn cu mîna mai multor prieteni și cunoștințe. Toți se holbau la Meg : bărbații la picioarele ei, femeile la coafură. Așa e lumea.

I-am prezentat-o lui Simon Pettibone, un domn de culoare, care îndeplinește atît funcția de manager al clubului,

1 Bucătărie de mare stil *(fr. în orig.)*.

cît și pe cea de barman. Soția lui, Jas (de la Jasmine) e gospodina și mama vizuinei ; fiul lui, Leroy, e bucătarul nostru șef, iar fiica, Priscilla, lucrează pe post de chelneriță. Clubul Pelican s-ar putea prea bine numi Clubul Pettibone, fiindcă această familie talentată e principalul factor al succesului nostru. Avem o listă de așteptare de cupluri căsătorite și celibatari, dornici să devină membri începători cu dreptul de a purta bluza clubului cu semnul : un pelican semeț pe un fond de chefali morți.

Priscilla ne-a găsit o masă într-un colț, în fundul restaurantului.

— Îmi place părul tău, a spus.

— Mulțumesc, am răspuns.

— Nu al tău, prostuțule, a rîs Priscilla. Eu vorbesc cu doamna. Poate mă tund și eu la fel. Vreți hamburgheri ?

— Meg ? am întrebat.

— Aș putea să iau ceva mai ușor ? Poate o salată ?

— Sigur, dulcico, a spus Priscilla. De creveți sau de sardele ?

— Creveți, te rog.

— Tu, Archy ?

— Hamburgheri cu o felie de ceapă. Și cartofi prăjiți.

— Ce beți ?

— Meg ?

— Aveți cola de regim ?

— Cu trupul tău ? s-a mirat Priscilla. Ar trebui să bei bere englezească. Mă rog, o cola fără calorii. Archy ?

— Daiquiri la gheață, te rog.

— Aaa, a spus ea, acum știu că a venit vara.

A plecat cu comanda noastră. Meg a privit în jur, prin restaurant.

— Înfricoșător loc, a remarcat.

— Poate că are un farmec oarecum uzat, am admis. De ce n-ai vrut hamburgheri ? Ești vegetariană ?

— Nu, dar nu mănînc carne de vită.

— Știu că nu fumezi. Cum stai cu alcoolul ?

— Nu consum.

— Atunci trebuie că ai un viciu secret, am zis cu blîndețe. Colecționezi vase de bucătărie sau saci de plastic ?

Brusc a început să plîngă. Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri pe care le-am văzut vreodată. O clipă înainte ședea, absolut calmă, și în momentul următor, lacrimile îi curgeau pe obraji, un adevărat potop. Apoi și-a ascuns fața în mîini.

Nu știu să mă descurc cu femeile care plîng. Pur și simplu, nu știu ce să *fac*. Ședeam acolo, neajutorat, în timp ce ea suspina în liniște. Priscilla ne-a adus băutura, a privit-o pe Meg, apoi m-a fixat pe mine. Știam că mă credea pe mine cauza șuvoiului. Priscilla credea că hobby-ul meu era să frîng inimile. Ridicol, bineînțeles. Poate că umblu după fuste, dar, dacă am moștenit ceva de la bunicul meu (un comediant burlesc) este această lege inflexibilă : cînd le spui „la revedere", să rămînă rîzînd.

— Ascultă, Meg, i-am spus îngrijorat, ți-am spus ceva care te-a supărat ?

Ea a scuturat capul și și-a șters fața cu șervețelul de hîrtie.

— Scuză-mă, a rostit răgușit. Am făcut o tîmpenie.

— Care ? am întrebat-o. Ți-ai adus aminte de ceva neplăcut ?

A dat din cap și a încercat să zîmbească. O încercare drăguță, dar care n-a ținut.

— Credeam că am terminat cu plînsul. Și uite că nu e așa.

— Vrei să vorbim despre asta ?

— E atît de banal, a răspuns. Ai să rîzi.

— N-am să rîd, am spus. Promit.

Priscilla ne-a adus mîncarea, a privit-o țintă pe Meg, s-a uitat urît la mine și ne-a părăsit din nou. În timp ce ne luam prînzul, Meg mi-a povestit romanța ei terminată. Avusese dreptate : *era* banală.

Fusese o aventură amoroasă plină de pasiune cu un vagabond frumos. Îi jurase dragoste fără sfîrșit și o ceruse de nevastă, dar amînase mereu data : ba voia să-și crească și el contul de la bancă, ba mama lui era bolnavă, ba afacerile trebuiau reorganizate etc. Scuzele au continuat aproape doi ani.

Apoi o prietenă i-a adus lui Meg un ziar din orașul iubițelului ei. Acesta cîștigase un premiu substanțial la loteria de stat. Fotografia de pe prima pagină îl arăta hlizindu-se la aparat, cu brațul pe mijlocul unei femei prezentate drept soția lui. Asta fusese.

— Am fost o proastă, a spus Meg supărată, nu-l învinuiesc pe el, cît mă învinuiesc pe mine, pentru că am putut să fiu atît de idioată. Cred că asta mă doare cel mai tare, că am putut fi înșelată cu atîta ușurință.

— Îți plăcea să fii alături de el ?

S-a jucat o clipă cu salata, cu capul plecat.

— O, da, a spus în cele din urmă. Îmi plăcea. Îl plăceam cu adevărat și am petrecut împreună clipe minunate.

— Atunci e adevărat că eul jignit te face să plîngi.

A oftat.

— Cred că am avut o părere foarte bună despre inteligența mea. Acum mi-am dat seama de realitate.

— Greșești. Inteligența n-are ce căuta aici. A fost vorba de sentimente, ai fost prea încrezătoare, astfel că ai devenit vulnerabilă și ai fost rănită : riscul dintotdeauna al optimistului. Ai prefera să fii o cinică scorțoasă care neagă orice posibilitate ca speranțele să-i fie împlinite ?

— Nu, a răspuns, n-aș vrea să fiu așa.

— Bineînțeles că nu vrei, i-am dat eu dreptate. Meg, cînd cineva cade de pe cal, cel mai înțelept este să se urce și să călărească de cum i se ivește ocazia.

— Nu cred că sînt pregătită pentru asta.

— Vei fi, am asigurat-o. Ești prea tînără, prea atrăgătoare ca să te lași.

Apoi ne-am terminat în liniște prînzul. Eram fericit să constat că, în ciuda supărării, avea poftă de mîncare : a golit castronul, cu adevărat enorm, de salată.

— Busuioc, a spus.

— Scuză-mă, te rog, pe mine mă cheamă Archy.

A rîs.

— În salată, prostule. A fost delicios. Archy, e adevărat că ești unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Laverne ?

Am încercat să ridic o sprînceană (cum face tata) și m-am prefăcut nenorocit.

— Nu tocmai. Sora ta are o înclinație spre hiperbolă.

— Vrei să spui că minte ?

— Nici gînd ! Uneori exagerează doar pentru a da puțină aromă vieții. Nu face rău nimănui. Nu, relația mea cu sora ta și cumnatul tău e mai mult profesională decît personală.

I-am arătat cartea de vizită cu afacerile mele și i-am explicat că fusesem desemnat de McNally & Fiul să descopăr felina care lipsea — motivul vizitei mele la *Casa Blanco*. Am întrebat-o pe Meg cînd o văzuse ultima oară pe Piersicuța și ea mi-a confirmat ceea ce îmi povestise Laverne : ea era în căutarea unui apartament în ziua în care dispăruse pisica.

— Meg, crezi că în răpire poate fi amestecat cineva din personal ?

— Crede-mă, nu știu nimic, a răspuns. Nimeni din personal nu o iubea pe Piersicuța și nici eu.

— Mă bucur să o aflu, i-am spus și i-am povestit întîmplarea cînd animalul vomase pe pantofii mei comozi, din piele de căprioară, de culoarea lavandei.

A rîs iar și s-a aplecat ca să pună ușor mîna pe brațul meu.

— Îți mulțumesc că m-ai făcut să rîd, Archy, s-a bucurat ea. Mi-era teamă c-am și uitat.

— Rîsul e medicament, am declarat sentențios. Chiar mai bun decît supa de pui. Trebuie să-mi promiți că o să chicotești măcar o dată pe zi, de preferat chiar înainte de a merge la culcare.

— O să încerc, doctore, a făgăduit solemn.

Cafeaua era un alt nu al ei și nici unul din noi nu dorea desert, așa că am semnat bonul și am ieșit, îndreptîndu-ne spre Miata. Am condus-o la garaj și, înainte de a coborî din mașină, mi-a mulțumit pentru masă.

— Și pentru că ai fost un ascultător atît de simpatic, a mai adăugat. Mă simt mai bine. Sper să te mai văd.

— Mă vei mai vedea cu siguranță, am zis, referindu-mă la faptul că, probabil, voi adulmeca ades prin jurul *Casei Blanco* în căutarea Piersicuței.

Dar ea s-a uitat intens în ochii mei și a repetat :

— Vreau să te mai văd, apoi s-a depărtat ca săgeata.

Nu puteam interpreta greșit, părea evident că domnișoara Trumble era gata să călărească pe un alt cal, iar eu eram căluțul selectat. Nu știam dacă să fiu încîntat sau înspăimîntat. Ca la mai toți oamenii, și la mine viața este deseori o dispută între creier și glande. Și ați face bine dacă ați miza pe materia cenușie.

M-am întors la întreprinderea McNally de pe Royal Palm Way, am dus mașina în garajul nostru subteran și i-am făcut un semn cu mîna lui Herb, paznicul. Am luat ascensorul spre biroul meu minuscul și, aoleu ! pe birou se afla un mesaj telefonic : mi se cerea să o chem, cît mai repede cu putință, pe Consuela Garcia. Ceea ce am și făcut.

— Hei, Connie, am zis. Ce mai e nou ?

— Cine era cheala cu care ai luat masa la Pelican ? a întrebat.

Mi se pare că domnul Einstein a declarat că nimic nu întrece viteza luminii. E clar că Albert nu știa nimic despre bîrfa din Palm Beach.

DOI

Am pierdut pe puțin cincisprezece minute încercînd să o împac pe Connie. I-am explicat că masa a fost o problemă profesională, făcînd parte din investigațiile legate de răpirea pisicii. I-am spus că Margaret Trumble, sora doamnei Laverne Willigan, îmi putea oferi o mărturie importantă și că a trebuit să o cercetez undeva, la distanță de scena crimei.

— Ea locuiește cu Willigan-ii ? m-a întrebat Connie.

— E în vizită la ei.

— Pentru mai multă vreme ?

— Habar n-am.

— Intenționezi să o mai vezi ?

— Dacă investigațiile o cer, am răspuns. Connie, sînt șocat — *șocat* ! — de tonul tău bănuitor. Am întîlnit-o pe Meg pentru prima oară astăzi dimineață și...

— A-ha, a spus ea tăios, ea e *Meg* pentru tine, așa ?

— Prostuță mică ! am izbucnit și eu. Laverne a insistat să-i spun surorii ei Meg, iar eu am acceptat din curtoazie. Connie, atitudinea ta nu e demnă de tine. Îți mai aduci aminte de hotărîrea de a avea o libertate deplină : fiecare dintre noi e liber să întîlnească pe cine vrea ?

— Așadar, *vrei* să o mai vezi ?!

— Doar pe linie de serviciu.

— Asigură-te mai întîi dacă e vorba cu adevărat de afaceri, băiete, a spus amenințătoare. Fii atent la pașii tăi; am spioni peste tot.

A închis.

N-am trecut ușor peste avertismentul în legătură cu „spionii". Consuela Garcia e secretara doamnei Cynthia Horowitz, una dintre susținătoarele cele mai bogate și cele mai active social ale matriarhatului. Connie îi știe pe toți cei din Palm Beach care merită să fie cunoscuți și pe destui care nu merită. Nu aveam nici o îndoială că era în stare să-mi pună sub observație toate deplasările. La urma urmelor, Palm Beach e un oraș mic, mai ales în afara sezonului.

O situație scîrboasă, dar, am reflectat, erau destule căi pentru a rupe pisica. Și amintindu-mi de această zicătoare veche, am revenit la cercetarea Piersicuței pierdute. Speram doar ca răpitorii să nu cunoască acest adagiu străvechi.

Am telefonat la biroul lui Harry Willigan și mi-a răspuns un recepționer, un bărbat. Fusese locul de muncă al lui Laverne, am socotit; după ce se măritase cu șeful, reușise să curețe biroul soțiorului de viitoare tentații. Deșteaptă femeie. Harry avea reputația de a fi o victimă ușoară a libidoului.

M-am prezentat și am cerut o întrevedere personală cu domnul Willigan, cît mai curînd cu putință. Recepționerul a plecat pentru cîteva clipe, apoi a revenit la telefon și a spus că, dacă pot veni imediat, mi se poate acorda o audiență de maximum jumătate de oră. I-am răspuns că eram deja pe drum.

Biroul lui Willigan se afla la un bloc distanță de clădirea McNally. Zece minute mai tîrziu, ședeam alături de pupitrul aglomerat al magnatului, încercînd din greu să-mi ascund antipatia față de omul care se pare că își

închipuia că o cămașă de cowboy, din mătase, cu o cravată ca un șnur prinsă cu un ac de cravată cu diamant, o brățară cu monogramă din argint, un lanț de aur și un inel cu rubin de cinci carate erau semnul meritului și distincției.

Avea constituția unui butuc de mahon și, ca să duc mai departe comparația pomicolă, avea vocea precum scoarța aspră a copacului. Îmi închipui că fusese, poate, un tînăr arătos, dar viața plină de lovituri amarnice și de cicăleli de primă mînă își pusese amprenta și, acum, obrazul era ca o hartă a străzilor, mototolită și cu capilarele sparte. Nasul avea culoarea și forma unei roșii mari, pline de suc.

— Ce întreprinzi în legătură cu Dulcica mea ? a strigat către mine.

I-am explicat liniștit că abia am început investigațiile, dar că am fost deja acasă la el, pentru a afla de la soția lui detaliile răpirii. Intenționam să mă întorc pentru a chestiona servitorii și pentru a cerceta mai detaliat primele bănuieli.

— Fără copoi ! a tunat. Nemernicii ăia au declarat că o omoară pe Piersicuța dacă mă duc la poliție.

L-am asigurat că nu voi informa poliția și i-am cerut să văd biletul de răscumpărare. Îl scosese din seif înainte de sosirea mea și mi l-a aruncat peste masă. L-am întrebat cîți oameni îl avuseseră în mînă. Răspunsul : el, Laverne, recepționerul, Leon Medallion și, poate, și ceilalți servitori de la *Casa Blanco*. Asta în legătură cu eliminarea posibilității de a regăsi pe bilet vreo amprentă care să ne fie de folos.

Cererea era tipărită clar pe o coală de hîrtie bună și se vedea că fusese scrisă la un procesor, așa cum îi povestise Willigan soției sale. Ceea ce m-a frapat a fost marginea din dreapta. Spațiile dintre cuvinte fuseseră astfel potrivite, încît rîndurile să aibă aceeași lungime. Destul de neobișnuit pentru un bilet de răscumpărare — n-ați zice ?

L-am întrebat dacă mai primise vreo comunicare de la răpitorii pisicii și Willigan mi-a spus că nu. M-am interesat apoi dacă bănuia pe cineva care i-ar fi putut fura pisica. Avea vreun dușman ?

M-a săgetat cu privirea.

— Am mai mulți dușmani decît ai dumneata prieteni, a răcnit. (O comparație pe care nu am apreciat-o). Bineînțeles că am dușmani. Dar ei sînt niște tipi duri. M-ar putea împușca în spate, dar n-ar fura-o pe Dulcica mea pentru niște amărîte de cincizeci de bătrîne. Pentru ei este un mizilic.

N-am mai găsit alte întrebări adiționale de pus, așa că i-am mulțumit lui Willigan pentru timpul pierdut cu mine și m-am ridicat să plec. M-a condus pînă la ușă ; mîna lui cărnoasă se afla pe umărul meu.

— Ascultă, Archy, mi-a spus cu vocea lui, ca de obicei, răgușită. Adu-o înapoi pe Piersicuța în bună stare și n-o să-ți pară rău.

— Vă mulțumesc, i-am tăiat-o, dar tata îmi dă un salariu absolut suficient.

— Desigur, a insistat, încercînd să fie jovial, dar un mînz tînăr ca tine are oricînd nevoie de ceva în plus. Nu-i așa ?

Un om lamentabil. Cum o fi putut îndura Laverne această lipsă totală de sensibilitate, nu puteam înțelege. Dar cred că îi era de ajutor Bloody Mary cu hrean proaspăt.

M-am înapoiat la clădirea McNally, m-am urcat în Miata și m-am îndreptat spre casă. Bătrîna mea *medulla oblongata*[1] suferise destul pentru ziua aceea din cauza necazurilor Piersicuței. Le-am făcut o plăcere bieților mei neuroni sfîrtecați, îndreptîndu-mi gîndul spre Meg Trumble și Laverne Willigan.

1 Prelungirea măduvei spinării, noada *(lat. în orig.)*.

Mi se părea amuzant faptul că erau surori. Am putut descoperi o mică asemănare în trăsăturile lor, dar trupurile erau absolut deosebite. Dacă s-ar fi așezat una lîngă alta, Meg pe stînga, ar fi arătat ca numărul 18.

Și personalitatea lor era foarte diferită. Laverne era o extrovertită lăudăroasă, Meg era mai mult interiorizată, o femeie *serioasă*. Mi se părea că ea nu era făcută dintr-un material grosolan ca Laverne, oricum, firele ei nu aveau atîtea noduri. Pe vremea aceea nu eram încă îmbrobodit, mă intriga doar. Era în ea un mister care te provoca. Laverne era misterioasă cît un cartof fiert.

Am intrat pe aleea ce ducea la castelul McNally, un edificiu stil Tudor, mansardat, cu un acoperiș de aramă prin care intra apa. Am parcat mașina pe esplanada din fața garajului triplu, asigurîndu-mă că nu blochez intrarea spre boxa din stînga, unde își adăpostește tata totdeauna Lexus-ul lui cel mare. Spațiul din mijloc era ocupat de o dubă Ford placată cu lemn, pe care o foloseam mai ales pentru tîrguieli și pentru a transporta plantele mamei la expoziții de flori.

Pe mama am găsit-o în mica seră vorbind cu begoniile ei, ca de obicei. O cheamă Madelaine și e membră în Asociația Mamelor Distrate. Dar este o femeie absolut grozavă, plină de căldură și dragoste. I-am văzut pozele de la nuntă, cînd a devenit doamna Prescott McNally: era strălucitoare atunci. Acum, cînd a atins aproape șaptezeci de ani, este chiar mai frumoasă. Vorbesc nu atît ca un fiu recunoscător, cît ca un îndrăgostit cercetător al frumuseții. (Purtam în portofel o mică poză a lui Kay Kendall).

Ochelarii mamei lunecaseră de pe nas și nu mă văzuse cînd mă furișasem înăuntru. I-am sărutat obrazul catifelat și ea a închis ochii.

— Ronald Colman ? a întrebat. John Barrymore ?

— Tyrone Power, i-am răspuns.

— Preferatul meu, a spus deschizînd ochii. A fost minunat în *Poștașul sună totdeauna de două ori*.

— Mamă, acela era John Garfield.

— Și el îmi place, a admis. Unde s-au dus cu toții, Archy ?

— La marele *Loew* în cer, i-am răspuns. Dar eu sînt încă aici.

— De fapt, pe tine te plac cel mai mult, a replicat prompt, mîngîindu-mă pe obraz. Ursi a pus la cuptor escalop pentru diseară. Nu-i grozav ?

— Perfect, am spus. Am chef de-un escalop. Roagă-l pe tata să deschidă una dintre sticlele de tămîioasă pe care le păstrează cu atîta grijă.

— De ce nu-l rogi tu, Archy ?

— Pentru că mie o să-mi spună că un ulcior cu *chablis* e destul. Dar, dacă îi ceri tu, o să-și sacrifice cea mai bună rezervă. E ca o pastă de modelat în mîinile tale.

— Oare ? De cînd ?

Am mai sărutat-o o dată și am urcat în apartamentul meu ca să mă schimb. „Apartament" e un cuvînt bombastic pentru a descrie o cămăruță de zi, un dormitor înghesuit și o baie claustrofobică la etajul al treilea. Nu e de glumit cu chiria. Glumesc. Oricum, am spațiul meu particular și nu am de ce să mă plîng.

Mi-am pus chiloții modești de baie (de un roz șocant), un halat tocit și sandale. Apoi am înhățat un prosop și am coborît pe plajă. Atlanticul clipocea practic la scara noastră de la intrare : traversai Ocean Boulevard și dădeai de el, licărind în lumina soarelui în după-amiaza aceea tîrzie. Valurile nu erau prea mari ca să-mi creeze noi griji.

Încerc să înot două mile în fiecare zi. Nu înainte și înapoi ; asta numai idioții fac. Eu înot paralel cu țărmul, cam la cincizeci de picioare. Mă duc o milă spre sud sau spre nord și apoi mă întorc. Nu mă bălăcesc chiar, așa cum i-am spus lui Meg Trumble, ci despic valurile. Oricum, fiindcă este singurul exercițiu fizic pe care îl fac, în afară de aruncarea cu săgeata pe care o practic uneori la Clubul Pelican, acesta mă face să mă simt virtuos și

acționează miraculos asupra poftei de mîncare. Și asupra setei.

Tatăl meu ține foarte mult la tradiții. Una dintre ceremoniile pe care insistă să le onorăm este ora cocteilului, un fel de a fi împreună înainte de masă care ține, de obicei, treizeci de minute și în timpul ăsta ne îmbibăm cu martini pe care el îl prepară după o formulă originală din trei părți gin și una de vermut. Nu-i destul de sec pentru voi ? Adresați-vă lui Prescott McNally, dar fiți pregătiți să faceți față unei sprîncene ridicate — și nu una fără păr.

— Ieși în seara asta, Archy ? m-a întrebat tata în seara aceea la întîlnirea familiei.

— Nu, domnule, am spus, nu mi-am făcut nici un plan.

— Bine, a aprobat. Roderick Gillsworth a telefonat după-amiază că vrea să vină la noi, pe la nouă. În legătură cu o problemă pe care nu dorește să o discute la birou.

— Ai vrea să fiu și eu de față ? am întrebat, oarecum surprins.

Șeful familiei se lupta cu o măslină care, abătîndu-se un pic de la înclinația lui spre sfințenie, fusese umplută cu o feliuță de jalapeño.

— Da, a spus. Gillsworth mi-a cerut în mod special ca tu să fii de față.

— Ce mai face Lydia ? a întrebat mama, referindu-se la soția clientului.

Tata și-a împreunat sprîncenele, ceea ce, avînd în vedere bogăția lor, i-a mai îndulcit expresia.

— L-am întrebat, a spus el, dar nu mi-a dat un răspuns direct. Foarte bizar. Mergem jos să luăm cina ?

Escalopul a fost extra, aroma fiindu-i accentuată de tămîioasa pe care stăpînul conacului consimțise să o destupe. Înclină să fie zgîrcit cu vinurile lui celebre. Cu mama e o mică diferență, ea bea la cină numai *sauterne* — un obicei îngrozitor, de care tata și cu mine nu am sfătuit-o

să se lase. Mie îmi place uneori un vin rar, unul care nu se află într-o sticlă cu toartă și dop cu șurub.

La desert, Ursi Olson, bucătăreasa și administratoarea noastră, ne-a servit porții mari de miere polifloră cu bucățele de lămîie verde. Sătul, am urcat în bîrlogul meu și am lucrat un pic înaintea sosirii lui Roderick Gillsworth.

Pe parcursul anchetelor discrete din trecut, învățasem să păstrez într-un jurnal un rezumat al investigațiilor mele. Am tendința să uit lucruri care ulterior pot deveni sau nu importante.

Așa că aveam mîzgălite scurte note despre cazurile în care fusesem angajat. În seara aceea, am început un nou capitol în legătură cu răpirea Piersicuței celei dușmănoase. Am pus pe hîrtie tot ce aflasem în timpul zilei, ceea ce nu era prea mare lucru. Cînd am terminat, am dat la o parte notele completate și m-am uitat la ceasul de mînă, un Mickey Mouse (unul original, nu o reproducere). Am constatat că mai aveam un sfert de oră înainte ca prezența mea să fie necesară în camera de lucru a tatii, unde trebuia să ascult ce îl necăjea pe clientul nostru. Mi-am umplut timpul trecînd în revistă tot ce știam despre Roderick Gillsworth.

Era poet, așa se autointitula. Prima lui carte, *Bucuria vanității,* a fost atît de obscură și prolixă, încît criticii au fost convinși că e un geniu și, datorită puterii de convingere a revistelor extaziate, s-au vîndut 527 de exemplare. Dar volumele următoare ale lui Gillsworth n-au mai fost la fel de bune, astfel că a acceptat postul de poet rezident la un colegiu de arte exclusiv liberal pentru femei din New Hampshire.

Acolo s-a însurat cu una dintre studentele lui, Lydia Barkham. Era moștenitoarea unei averi în bani vechi, acumulată de o familie din Rhode Island, care începuse făcînd sfoară, mai apoi frînghii, trecuse la cabluri de oțel și încheiase predînd întreprinderea, din întîmplare, unui

consorțiu japonez, la un preț atît de mare, încît un comentator financiar denumise operațiunea „O răzbunare parțială pentru Pearl Harbor".

Lydia și Roderick Gillsworth s-au mutat la Palm Beach spre sfîrșitul anului 1970 și, în ciuda bogăției lor, au cumpărat o casă relativ modestă pe Via del Lago, cam la un bloc de plajă. Trăiau liniștiți, ieșeau puțin și nu arătau prea mult interes pentru tenis, golf sau polo. Asta nu i-a transformat în niște paria, dar erau considerați puțin ciudați. Potrivit bîrfei din Palm Beach (toată populația), Gillsworth-ii aveau ceea ce eticheta franceză numește *mariage blanc*[1] sau ceea ce bunicile voastre explicau a fi „o căsătorie doar cu numele". Bineînțeles, nu pot garanta asta.

Roderick continua să scrie poezie, dar acum volumele lui subțiri erau tipărite particular, legate frumos în piele de vițel și date ca daruri de Crăciun prietenilor personali. Familia McNally avea opt din cărțile sale. Cea mai recentă colecție din poemele lui era intitulată *Ateistul șașiu*.

Cînd am intrat în camera de lucru a tatii de la parter, Gillsworth lenevea deja într-un scaun cu brațe. M-am apropiat de el ca să-i dau mîna, dar nu s-a deranjat să se ridice în picioare. Eram un salariat și aveam cu zece ani mai puțin decît el, dar totuși mi-am dat seama că nu cunoștea bunele maniere. Tata ședea în spatele biroului cu tăblie de piele, iar eu mi-am tras un scaun drept și l-am așezat astfel, încît să-i pot observa pe cei doi, fără să-mi întorc mereu capul dintr-o parte în alta.

— Archy, a spus tatăl meu, se pare că domnul Gillsworth are o problemă personală pe care dorește să o discute cu noi. Este conștient de responsabilitatea pe care ți-o iei făcînd astfel de cercetări discrete și de succesul pe

1 Căsătorie de formă *(fr. în orig.)*.

care l-ai avut în investigațiile tale cu o publicitate minimă.

— Fără publicitate, a spus pe șleau poetul. Insist asupra acestui lucru : nici un fel de publicitate. Lydia n-o să mă ierte niciodată dacă aceste lucruri vor răsufla.

Tata își dezmierda mustața cu dosul mîinii. Mustața lui era la fel de zbîrlită ca și sprîncenele, dar mult mai mare. Era tipul mustății de gardian și îi făcea fața mai mare, un desiș de care trebuia să țină seama cînd mînca cotlet.

— Vom lua toate măsurile ca problema să rămînă strict confidențială, domnule Gillsworth, a spus el. Dar despre ce *este* vorba exact ?

Clientul nostru a respirat adînc.

— În urmă cu trei săptămîni, a început el, la noi acasă a sosit o scrisoare adresată soției mele. Plic complet alb, fără adresa expeditorului. La vremea aceea, Lydia era plecată în nord să-și viziteze verii din Pawtucket. Din fericire, lăsase instrucțiuni să fie deschise toate scrisorile care veneau pe numele ei și să fie trimise în Rhode Island, cele pe care le socoteam importante și cereau de îndată atenția ei. Spun „din fericire", pentru că această scrisoare, în mod special, era o amenințare teribilă la adresa vieții Lydiei. Explica în detalii atît de oribile și bolnăvicioase uciderea ei, încît era clar că provenea de la un bolnav mintal.

— Înfiorător, a spus tata.

— Scrisoarea conținea și vreun motiv al amenințării ? am întrebat.

— În termeni foarte vagi, a răspuns Gillsworth. Se spunea că ea trebuie să moară pentru ceea ce face. Astea erau cuvintele folosite : „pentru ceea ce face". Alienare totală, bineînțeles. Lydia este cea mai inocentă femeie. Purtarea ei este deasupra oricărui reproș.

— Ați adus cu dumneavoastră scrisoarea, domnule Gillsworth ? a întrebat tata.

Poetul a mormăit.

— Am distrus-o, a spus, și plicul o dată cu ea. Speram să fie un incident singular și nu doream ca Lydia să găsească vreodată această probă de murdărie. Așa că am ars-o.

Apoi s-a cufundat în tăcere. Cum lui Gillsworth gîndul îi era abătut în altă parte, am putut să-l studiez un moment. Era înalt, extrem de subțire, cu fața osoasă despicată de un nas impozant, situat ca mărime între Cyrano și Jimmy Durante.

Purta un costum lejer, cu mîneci scurte, din in negru. Cu brațele uscate și cam strîmbe, și cu gesturile largi, părea mai degrabă o bardă decît un bard. Mă întrebam ce văzuse tînăra studentă la poetul care o îndruma de o făcuse să-i jure credință. Dar e zadarnic să încerci să-ți închipui ce găsesc unul la altul soții. Mai bine accepți filozofia lui Ursi Olson. Ea doar ridică din umeri și zice: „Fiecare sac își găsește peticul".

Liniștea se prelungea și, pentru că seniorul nu punea întrebarea care se cerea, am făcut-o eu.

— Dar ați primit încă o scrisoare ? l-am îmboldit pe Gillsworth.

A dat din cap și mi-a aruncat o privire uluită, ca și cum nu ar fi putut înțelege pe deplin nenorocul care căzuse pe capul lui și al soției.

— Da, a spus el cu o voce din care lipsea fermitatea. Acum două zile. Lydia era acasă și a deschis scrisoarea, a citit-o și mi-a arătat-o. Am apreciat-o drept și mai dezgustătoare și mai înfricoșătoare decît prima. Declară iarăși că ea trebuie să moară pentru ceea ce face și descrie uciderea ei în detalii groaznice și obscene. Limpede, e opera unui nebun ucigaș.

— Cum a reacționat soția dumneavoastră la scrisoare ? a întrebat cu blîndețe tata.

Gillsworth se simțea prost în scaunul lui cu brațe.

— Mai întîi, a spus el, trebuie să vă pun în temă cu cîteva elemente de fond. Soția mea se interesează de fenomene oculte și psihice. Crede în forțe supranaturale, în existența spiritelor, în extratereștri și în alte treburi din astea. A făcut o mică pauză.

Eram curios și am întrebat :

— Dumneavoastră credeți în aceste lucruri, domnule ?

Și-a bălăbănit mîinile prin aer.

— Eu nici nu cred, nici nu resping aceste lucruri. Ca să fiu întru totul sincer, supranaturalul nu are mare importanță pentru mine. Eu sînt preocupat de conflictul dintre expresia finită a psihicului uman și realitatea arhaică ascunsă în el. O numesc Dihotomia Divină.

Tata și cu mine am dat din cap, gînditori. Ce altceva am fi putut face ?

— Ca să răspund la întrebarea dumitale, domnule McNally, a continuat Gillsworth, adresîndu-se lui papa, soția mea a reacționat la scrisoare cu un calm desăvîrșit. S-ar putea să vi se pară neobișnuit — mie așa mi s-a părut — dar ei nu-i este frică de moarte, oricît de dureroasă sau oribilă ar fi. Ea crede că moartea e o altă formă de existență, că noi trecem de la o stare la alta, fără să ne pierdem sau să ne micșorăm puterea, ci mai degrabă crescîndu-ne înțelepciunea și întărindu-ne voința. Această credință — pe care ea o împărtășește cu toată sinceritatea, vă asigur — îi dă puterea de a înfrunta moartea cu seninătate. Astfel că această scrisoare nu a înfricoșat-o — dacă ăsta i-o fi fost scopul. Dar mă înspăimîntă *pe mine,* vă mărturisesc. I-am sugerat Lydiei că ar fi înțelept să se întoarcă la Rhode Island pentru o vizită mai lungă pînă ce vom clarifica această chestiune.

— Da, a încuviințat tata, și eu cred că ar fi mai prudent așa.

— A refuzat, a continuat Gillsworth. Atunci i-am sugerat să facem împreună o excursie, să facem, poate, o călătorie în străinătate, un tur mai lung. A refuzat și de

astă dată. Nu vrea să îngăduie ca delirul unui lunatic să-i modifice viața. Insistă chiar ca problema să nu fie prezentată poliției. Acceptă situația cu un *sang froid* [1] care mă uimește. Eu n-o pot lua la fel de ușor. Am obținut pînă la urmă îngăduința ei de a vă cere sfatul, cu condiția să nu faceți nici o dezvăluire neautorizată, despre această afacere scîrboasă, poliției sau oricui altcuiva.

— O vom respecta, a spus tata cu gravitate.

— Bine, a replicat poetul. Să vă deranjez arătîndu-vă a doua scrisoare ?

— Desigur.

Gillsworth s-a ridicat și a scos din buzunarul exterior al jachetei un plic alb. A străbătut camera și i l-a dat tatii.

— Numai o clipă, domnule, vă rog, am spus. Domnule Gillsworth, presupun că numai dumneavoastră și soția dumneavoastră ați atins această scrisoare de cînd a sosit.

— Așa este.

— Tată, am spus, vă sugerez să o atingeți cu grijă, poate să o ținem doar de colțuri. Poate va veni timpul cînd vom dori să o presărăm cu praf pentru luat amprente.

El a încuviințat din cap și a desfăcut plicul deja deschis, folosind un cuțitaș metalic de pe masa de lucru. A folosit aceleași metode pentru a extrage scrisoarea și a o despături pe masa de lucru. Și-a potrivit abajurul verde de la veioza-i de student și a început să citească. M-am dus în spatele lui și am privit peste umăr, dar, cum nu-mi luasem ochelarii de citit, nu am văzut decît o ceață.

Tata și-a terminat examinarea atentă și și-a ridicat ochii spre bărbatul care stătea în fața lui.

— N-ați exagerat, domnule Gillsworth, a spus cu vocea lui severă.

---

1 Sînge rece *(fr. în orig.)*.

— Ați putea să o citiți cu voce tare, domnule ? l-am întrebat. Din păcate, mi-am lăsat ochelarii sus.

A citit fără emoție, dar asta nu a micșorat șocul cuvintelor acelora. Nu voi repeta conținutul scrisorii, ca să nu vă jignesc sensibilitatea. E de ajuns să vă spun că era odioasă, așa cum spusese Gillsworth : o amenințare deschisă a unui criminal dement. Scrisoarea era plină de o ură triplu distilată.

Tata și-a încheiat lectura. Clientul și cu mine ne-am întors la scaunele noastre. Toți trei tăceam cutremurați de cuvintele mîrșave pe care le auzisem citite cu voce tare. Pater s-a uitat la mine și știam la ce se gîndește. Dar nu avea să o spună, nu-mi zgîndărea niciodată mîndria în prezența unei terțe persoane. Iată de ce îl iubeam pe bătrînul bursuc. Așa că am vorbit eu pentru el.

— Domnule Gillsworth, am rostit cît puteam de serios. Trebuie să vă spun cu toată onestitatea că, deși apreciez încrederea pe care o aveți în mine, situația de față mă depășește. Trebuie cerută o investigație a poliției locale, făcută de inspectori ai secției de poliție și posibil de FBI. Expedierea prin poștă a unei amenințări de maltratare fizică reprezintă o culpă federală. Scrisoarea trebuie analizată de experți : mașina de scris pe care a folosit-o, hîrtia, profilul psihologic al autorului ei, și așa mai departe. E posibil ca scrisori similare să fi primit și alți locuitori din Palm Beach și scrisoarea dumneavoastră să fie un sprijin vital pentru descoperirea persoanei vinovate. Stărui să duceți acest document autorităților în drept cît mai devreme cu putință.

Tata mă privea aprobator.

— Sînt cu totul de acord cu părerea lui Archy, i-a spus lui Gillsworth. Este o problemă a poliției.

— Nu, a spus neclintit poetul. Imposibil. Lydia mi-a interzis categoric să o fac și nu pot să-i disprețuiesc dorințele.

Acum, privirile tatii erau disperate. Știam că era pe cale să respingă cererea lui Gillsworth, chiar dacă asta însemna pierderea unui client.

— Domnule Gillsworth, am spus, înclinîndu-mă spre el, puteți să-mi îngăduiți măcar atît : să mă întîlnesc și să vorbesc cu soția dumneavoastră ? Lăsați-mă să încerc să o conving cît de serioasă ni se pare, tatălui meu și mie, această amenințare. Poate o voi convinge că ar fi cu adevărat mai bine să ceară ajutor autorităților.

M-a privit țintă un timp excesiv de lung.

— Foarte bine, a spus în cele din urmă. La naiba, nu cred că se va obține mare lucru, dar merită o încercare.

— Archy știe să fie foarte convingător, a spus tata cu răceală. Pot să păstrez scrisoarea, domnule Gillsworth ?

Poetul a aprobat din cap și s-a ridicat să plece. Strîngeri de mînă între toți cei de față. Tata a strecurat cu grijă scrisoarea deschisă într-un dosar nou de manila și mi l-a întins. Apoi l-a condus pe Roderick Gillsworth pînă la mașină. Eu am urcat în bîrlogul meu cu dosarul și l-am vîrît sub lampa de pe masă.

Mi-am pus ochelarii ca să citesc scrisoarea. Era cu adevărat un material *înfiorător*. Dar nu asta m-a uimit. Am văzut că era scrisă pe o hîrtie de bună calitate, că fusese imprimată la un procesor și că avea chiar o margine pe partea dreaptă.

Cum vi se par toate acestea ?

TREI

M-am dus la culcare, în seara aceea, convins că scrisoarea referitoare la Piersicuță și cea a lui Gillsworth fuseseră scrise la aceeași mașină, dacă nu chiar de același ticălos. Dar ce legătură putea fi între furtul unei pisici capricioase și amenințarea de ucidere a soției unui poet, cel care vă face mărturisirea nu știa.

M-am sculat dimineața următoarea plin de p. și v.[1], dornic să-mi închin ziua cercetărilor și supărat că nu am o pipă din spumă de mare și o șapcă de vînător de căprioare. Din nefericire, mă sculasem cu o oră mai tîrziu și, pînă să cobor la parter, tata plecase la birou în Lexus-ul lui, iar mama și Ursi luaseră Ford-ul ca să meargă la tîrguieli. Jamie Olson ședea în bucătărie, sorbind dintr-o cană mare de cafea neagră.

Am schimbat salutul de dimineață, iar Jamie — servitorul nostru și soțul lui Ursi — m-a întrebat dacă doresc un mic dejun „sănătos". Jamie are șaptezeci de ani, dar are o poftă de mîncare de adolescent. Pentru el, un mic dejun „sănătos" este compus din patru ouă peste cartofi

1 P și v — putere și vitalitate.

prăjiți acasă, cîrnăciori de porc, un morman de pîine de secară prăjită și o litră de cafea neagră — poate cu un dram de rachiu adăugat pentru aromă. Am preferat un pahar de OJ, o baghetă cu unt, o ceașcă din cafeaua lui — destul de tare ca să-ți amorțească amigdalele.

— Jamie, am spus, șezînd la masă în fața lui, îl cunoști pe Leon Medallion, valetul lui Willigan ?

— Aha, mi-a răspuns el. Servitorul nostru de origine suedeză este atît de laconic, încît, față de el, Gary Cooper pare o moară stricată. Dar Jamie are o cunoaștere enciclopedică a scandalurilor locale — trecute și prezente, și a celor pe cale de a se produce. Majoritatea informațiilor lui vin de la corpul de servitori din Palm Beach, cărora le face plăcere să facă schimb de bîrfe pe seama stăpînilor. E un fel de compensație pentru orele obositoare pe care le petrec lustruind ghetele de polo ale șefului familiei sau frecînd bijuteriile doamnei.

— Ai auzit vreodată ceva ciudat despre Leon ? am întrebat. Că tinde să ciupească și el cîțiva gologani din portmoneul doamnei Willigan sau că ia bacșiș de la măcelarul lor ?

— Nici gînd.

— Dar bucătarul și fata în casă ? Sînt la fel de nepătați ?

Jamie a încuviințat, dînd din cap.

— Știu că Harry Willigan mai calcă pe alături de cămin, am spus. Toată lumea o știe. Dar nevestica lui ? Îi calcă pe urme ?

Servitorul și-a umplut tacticos pipa și a aprins-o, o veche piesă decolorată, din lemn de măceș, cu țeava lipită cu bandă adezivă.

— Să poa', a zis el. Am auzit niște zvonuri.

— Ascultă, dacă afli ceva sigur, suflă-mi și mie, te rog. Cineva le-a șterpelit pisica.

— Știu.

— Despre Gillsworth, poetul, și despre nevastă-sa, ai auzit ceva ?

— Banii sînt ai ei, a spus Jamie.

— Asta știu.

— Ea e mînă strînsă. El cheltuiește numai cu permisiunea ei.

— Ce știi despre viața lor personală ? Vreunul din ei își caută prin altă parte consolarea ?

— N-am auzit.

— Mai întreabă-i și pe alții, da ? I-am îndemnat. Dacă ți se ivește ocazia.

— Aha, a spus Jamie. Miata are nevoie de o spălare bună. Să scoatem sarea de pe ea. Sînteți prin preajmă în dimineața asta ?

— Nu, i-am răspuns. Astăzi bat drumurile. O să mă întorc tîrziu, după-amiază. Aș fi mulțumit dacă ai face asta după aceea.

— Bine, a spus el și a primit, cu o încuviințare din cap, bacșișul pe care i l-am strecurat. Nu trebuia să fac asta, tata s-ar fi simțit jignit, dacă ar fi aflat. Dar Jamie și cu mine subînțelegeam că *pourboire*-ul[1] era pentru informația pe care mi-o furniza, nu pentru treburile din gospodărie. Olson-ii erau bine plătiți pentru gospodărirea casei McNally.

M-am îndreptat spre sud, către hacienda Willigan-ilor. Mesajul îngrijorător trimis Lydiei Gillsworth dăduse o notă de urgență cercetărilor pentru găsirea Piersicuței. Nu mi se părea imposibil ca între cele două cazuri să fie o legătură ; învățasem că trebuie să accept bizareria vieții.

Leon Medallion a deschis ușa cînd am sunat și, dacă n-ar fi fost atît de devreme, aș fi jurat că tipul era beat. Ochii lui albaștri deschis erau tulburi și m-a salutat mustrător, ca și cum înghițise mătrăgună.

---

1 Bacșiș *(fr. în orig.)*.

Probabil că a observat mirarea mea, pentru că a spus :

— Nu m-a ciomăgit nimeni, domnule McNally. Mi-au revenit vechile alergii. Am strănutat ca o furtună și acum sînt îndopat cu antihistaminice.

— Atunci nu era de la pisică ?

— Așa cred, mi-a spus necăjit. Locul ăsta are destul mucegai și polen ca să-mi curgă ochii tot restul vieții. Ați găsit-o pe Piersicuța ?

— Nu încă, Leon. De asta m-am oprit aici — ca să vorbesc cu tine și cu restul personalului. Doamna Willigan este acasă ?

— Nu, a ieșit acum o jumătate de oră.

— Dar domnișoara Trumble ?

— E în piscină, face valuri ca de obicei. Femeia asta e ca un pește afurisit. Vreți să vorbiți cu toți peonii deodată ?

— Poate că ar fi mai bine așa, i-am răspuns. N-are rost să repet aceeași întrebare de trei ori.

Ne-am adunat în bucătăria mare : Leon, Ruby Jackson, bucătăreasa și administratoarea casei ; fata din casă, Julie Blessington și eu. Ruby era o femeie scundă, bătrînicioasă, care părea prea firavă ca să bată un escalop de vițel. Julie era mai tînără, mai robustă și extrem de neatrăgătoare. Puteți fi siguri, Laverne nu angaja nici o slujnică după care i s-ar fi putut aprinde călcîiele soțului ei.

I-am chestionat pe cei trei aproape douăzeci de minute și nu am ajuns, cu adevărat, nicăieri. Doar Julie și Leon fuseseră acasă în după-amiaza în care dispăruse Piersicuța. Au jurat că ușa din spate, de la curtea interioară, fusese închisă cu grijă. Nu existau goluri în zidul despărțitor prin care pisica să se fi putut strecura.

Nici unul dintre cei trei nu văzuse în ultimul timp străini care să fi dat tîrcoale prin jur. Nimeni nu pîndise prin boschete. Nimic de felul acesta. Și nimeni nu se hazarda măcar să ghicească cine ar fi putut-o fura pe Piersicuța. Toți au confirmat pasiunea nebună a lui Harry

Willigan pentru animalul lui preferat și toți au lăsat să se înțeleagă că ar fi fericiți să suporte pierderea definitivă a acestei feline nervoase. Îi înțelegeam.

Nu mă așteptam să aflu ceva nou și nici nu am aflat. Le-am mulțumit pentru cooperare și m-am îndreptat spre pajiștea din spate. Meg Trumble spinteca încă apa înainte și înapoi, purtînd maioul negru, lucios, care părea un mulaj al trupului ei. M-a văzut apropiindu-mă, s-a oprit din a face valuri, apoi și-a continuat disciplinată înotul. Mi-am tras un șezlong la umbră și am așteptat.

Și-a terminat exercițiul în aproximativ cinci minute. Mi-a plăcut felul în care a ieșit din piscină. Nu avea nevoie de scară. Și-a sprijinit, pur și simplu, mîinile pe marginea din faianță și, dintr-un salt avîntat, a fost afară, cu un picior ridicat pentru a-și păstra echilibrul. O bucurie pentru ochi; n-aș fi în stare să fac așa ceva într-un milion de ani.

A venit spre mine pășind pe pajiște, șiroind și folosindu-și palmele ca să-și șteargă de apă părul, fața, brațele.

— Bună dimineața, Archy, a spus, zîmbind. E o zi încîntătoare, nu-i așa ?

— Minunată, am răspuns, fixînd-o admirativ. Era într-adevăr o tînără sculpturală. Te deranjează să iei cina cu mine diseară ?

— Cum ? a întrebat tresărind.

— Cina. Diseară. Tu. Eu.

— Eu nu... a spus confuză. Nu pot... mai bine... poate dacă...

Așteptam cu răbdare.

— Pot să-mi plătesc partea mea ? a întrebat, în cele din urmă.

— Ține-o tot așa, am spus, și vei fi silită să-ți dai demisia din sexul feminin. Nu, nu-ți poți plăti partea ta. Eu te invit să iei cina cu mine. *Ergo*[1], vei fi invitata mea.

---

1 Așadar, prin urmare *(lat. în orig.)*.

— În regulă, a spus leșinat. Cum trebuie să mă îmbrac ?

Am reușit să-mi opresc răspunsul care-mi venise imediat în minte.

— Ceva nepretențios, am spus în schimb. O rochie de flanelă Black Watch în carouri ar fi pe cinste.

— Ești nebun ? m-a întrebat.

— Absolut, am asigurat-o. Trec să te iau pe la șapte.

Am plecat în grabă, înainte să se răzgîndească. Am trecut prin casă, de-a lungul întinsului coridor placat cu arme antice. M-au făcut să mă întreb cum de în momentul acela nu luaseră un paloș în locul Piersicuței. Mi-am dat seama că situația fiarei ofensive începuse să mă preocupe.

Am ieșit și am închis ușa în urma mea. Am făcut doi pași către Miata și m-am oprit. M-am întors și am sunat din nou. În cele din urmă, valetul a reapărut.

— Scuză-mă că te deranjez, Leon, am spus, dar mi-a venit în minte o întrebare pe care am neglijat să o pun mai înainte. Ați dus-o vreodată pe Piersicuța la veterinar ?

— A, sigur, a răspuns, o dată pe an pentru injecții, dar mult mai des ca să i se facă baie, să i se curețe dinții și urechile. Și o dată cînd a avut tenie.

— Cum era transportată ? Aveți un mijloc de a o transporta — una din acele valize cu găuri și poate cu o plasă de sîrmă la unul din capete ?

— Da, avem o astfel de cutie.

— Pot s-o văd și eu, te rog ?

— Mă duc s-o caut, a spus și s-a îndepărtat, lăsîndu-mă în picioare în foaier.

Am așteptat. Și am așteptat. Și iar am așteptat. Trebuie să fi trecut pe puțin zece minute pînă s-a întors. Arăta năuc.

— N-am găsit obiectul acela blestemat, mi-a explicat. Îl țineam în debara, dar nu mai e acolo. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

— Cu siguranță este, am spus, știind că nu era. Dă-mi un telefon, cînd îl găsești, bine ?

Am luat-o spre birou, reflectînd nu atît la semnificația cuștii care lipsea, cît întrebîndu-mă ce mă inspirase să întreb de ea încă de la început. De obicei, în cursul unei investigații, îmi vin astfel de idei extrem de trăznite. Majoritatea se dovedesc a fi apă de ploaie, dar unele conduc la lucruri importante. Am înfiorătoarea presimțire că aceste accese de inteligență sînt semnul distinctiv al învingătorului.

Biroul meu din clădirea McNally are dimensiunea și atmosfera unui sicriu de nivel superior. Îl suspectam pe tata că mă condamnase la această debara ca să le demonstreze celorlalți angajați că în această instituție nu exista nepotism. Totuși, dacă mi-ar fi permis să am o fereastră nenorocită, nu ar fi dovedit, în nici un caz, favoritism filial, nu-i așa ? Tot ce aveam era un ventilator cu aer condiționat.

Așa că, nu e de mirare că mă aflu rareori în cabina mea, folosind-o mai degrabă ca pe un loc pentru expedierea și primirea mesajelor. În aceste ocazii, cînd sînt obligat să scriu o scrisoare de afaceri, secretara particulară a tatii, doamna Trelawney, o bate ea la mașină pentru mine și o ștampilează. Tot ea mă informează cînd cecul cu salariul meu devine valabil, draga de ea.

În dimineața aceea, un mesaj telefonic, plasat exact în mijlocul sugativei de pe masa mea de lucru, antică, mă anunța să o sun pe doamna Lydia Gillsworth. Mi-am aprins o țigară și am fumat-o, era prima din ziua aceea, și mi-am făcut planul ce aș putea să-i spun unei femei care primise o prezicere îngrozitoare a sfîrșitului ei.

În realitate, cînd mi-a răspuns, era cum nu se poate mai amabilă și mai veselă. S-a interesat de sănătatea mea și de cea a părinților mei. Și-a exprimat regretul pentru că nu-i vede mai des pe McNally. Mi-a spus că adusese o mică begonie Eyelash din Rhode Island, special pentru mama și că, de cum planta își va reveni după răul de avion, i-o va trimite. I-am mulțumit.

— Și acum, Archy, a spus, Roderick zice că ai vrea să vorbești cu mine despre tîmpita aia de scrisoare pe care am primit-o.

— Dacă se poate, vă rog, am răspuns, nu cred că e bine să o luăm atît de ușor, de fapt.

— Mult zgomot pentru nimic, a spus cu hotărîre. Oamenii care trimit scrisori de felul acesteia își consumă toată ura scriind-o. Nu *fac* niciodată nimic.

— Mi-ar plăcea să cred că aveți dreptate, doamnă Gillsworth, am spus. Dar, cu siguranță, nu voi aduce nimănui daune dacă mă ocup puțin de această chestiune.

— Rod zice că ai vrea să fie consultată poliția. N-am să permit asta. Nu vreau ca această problemă să ajungă la cunoștința publicului și să apară în ziarele de scandal, poate.

Vorbea cu atîta hotărîre, încît mi-am dat seama că nu avea rost să o contrazic, dar am avut impresia că în interdicția ei se ascundea un șiretlic. Unii vorbesc despre mine, cîteodată, ca despre un tip „întortocheat". Îmi place mai mult termenul „abil". Mă face să mă gîndesc la un scrimeur dibaci și la șoapta „Touché".

— Fără poliție, am acceptat eu. Doar o cercetare particulară, în tonalitate scăzută.

— Așa e foarte bine, s-a bucurat ea. Poți veni la două după-amiază ?

— Cu plăcere, am spus. Mulțumesc.

— Am să mă uit din nou la begonia Eyelash, a adăugat. Dacă pare a fi în stare să călătorească, poate i-o vei duce mamei tale.

— Încîntat, am spus curajos.

După ce a închis, am scos pachetul de English Ovals din jachetă, l-am privit o clipă, apoi l-am repus nedesfăcut în buzunar. Îmi pusesem în cap să renunț la fumat și eram în acea etapă, în care, refuzîndu-mi o țigară, îmi procuram aproape aceeași satisfacție cu cea a fumatului. Aproape — dar nu chiar.

L-am sunat pe sergentul Al Rogoff de la departamentul de poliție din Palm Beach. Al îmi era camarad de mulți ani, lucrasem împreună la multe cazuri, de obicei spre folosul amîndurora.

— Sergent Rogoff, a răspuns el.

— Archy McNally, m-am prezentat. Cum a fost vacanța ?

— Magnifică, a răspuns. Am petrecut o săptămînă pescuind pe rupte la Keys.

— Mincinosule, i-am tăiat-o. Ai petrecut toată săptămîna în Manhattan și ai fost să vezi baletul în fiecare seară.

— Sst, a șuierat el, mai încet, dacă se află, știi ce mai cicăleală o să înghit de la Joe Șase-Boccele ?

— Taina ta e în mîini sigure la mine, i-am promis. Ce-ai zice să mîncăm ceva peste vreo oră ?

— Nici gînd, mi-a răspuns pe dată. Aș putea, dar nu am de gînd.

— Al, am exclamat surprins. De cînd refuzi tu o masă bună ? Eu plătesc nota de plată.

— Tu plătești nota pentru ce mîncăm, mi-a spus, dar, de fiecare dată cînd am luat masa cu tine, pînă la urmă, eu am plătit mai mult — ca muncă, stres, dureri de cap. Nu, mulțumesc. Rezolvă-ți singur problemele.

— Dar n-am nici o problemă, am protestat. Nu lucrez la nici un caz. Doream, pur și simplu, să mă aflu împreună cu o persoană plăcută.

— O, desigur, a replicat. Cînd o face plopul pere. Sînt încîntat de invitație, dar n-o pot primi.

— Bine, atunci răspunde-mi măcar la o mică întrebare !

— Ieși cu ea și eu îți spun tot.

— Are, în ultimul timp, secția plîngeri de la oameni care au primit scrisori injurioase ? Treabă murdară. Amenințări cu moartea.

— Știam eu ! a spus Rogoff, aproape strigînd. Știam eu că nu mă hrănești tu niciodată fără să mă amesteci în cercetările tale aiurite. Cine a primit o astfel de scrisoare ?

— Asta nu pot să-ți spun, i-am răspuns. Clientul a cerut să rămînă confidențial. Și nu încerc să te amestec și pe tine. Vreau să știu doar dacă face parte dintr-o acțiune locală mai largă.

— Din cîte știu eu, nu. Am să mă mai interesez în dreapta și în stînga, dar n-am auzit să avem astfel de reclamații.

— Al, am insistat, nebunii care trimit prin poștă astfel de murdării... pun în aplicare amenințarea ?

— Uneori da, a răspuns, alteori nu.

— Îți mulțumesc foarte mult, i-am zis. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Ăsta e rostul nostru, ca să ajutăm. Apoi, morocănos : Ține-mă la curent cu treaba asta, Archy. Nu-mi place cum sună.

— Nici mie, am spus și am închis amîndoi.

M-am îndreptat spre casă, ca să mănînc de prînz, reflectînd că sergentul Rogoff avea dreptate ; mai devreme sau mai tîrziu aveam să-l implic. Aveam nevoie de un ajutor profesionist pentru scrisorile lui Willigan și ale lui Gillsworth : analiza hîrtiei și a mașinii de tipărit folosite, poate un profil psihologic al expeditorului. Am rîs cu voce tare, gîndindu-mă la reacția lui Al, cînd va afla că îi ceream colaborarea ca să descopăr o pisicuță dispărută.

În fond, nu era un act ilegal de primă importanță. De fapt, avînd în vedere personalitatea Piersicuței, cred că nu era deloc o infracțiune. Mi-am amintit de *Recompensa șefului roșu* și m-am întrebat dacă nu cumva cazul se va încheia cu răpitorii plătindu-l pe Harry Willigan ca să-și ia înapoi animalul care le făcea neplăceri.

Mama plecase la întrunirea clubului ei, într-un parc, așa că am mîncat împreună cu Ursi și Jamie Olson, în bucătărie. Am avut o mulțime de sandvișuri pe un platou

mare, un castron cu salată nemțească de cartofi și minunata prăjitură de secară pe care Ursi o face o dată pe săptămînă. Bineînțeles, ne-am pus cu toții un muștar tare pe sandvișuri și am băut cîteva sticle de St. Pauli Girl de la gheață, ca să ne stingem focul din gîtlej.

Totul a fost atît de satisfăcător, încît m-am băgat în scutece să trag un pui de somn. Am avut un vis nebunesc în care Piersicuța purta o pijama în dungi, ca de pușcăriaș. Apoi pijamaua s-a transformat într-un maiou negru, lucios. Poți să-mi dai o mînă de ajutor, domnule Freud ?

M-am trezit la timp ca să mă înviorez, să fumez o țigară (numărul 2) și să aterizez în Miata proaspăt spălată pentru excursia la casa Gillsworth. Eram nerăbdător să conversez cu Lydia, o femeie încîntătoare.

Era mai tînără decît soțul ei cu aproape zece ani, așadar era, aproximativ, de aceeași vîrstă cu mine. Dar, cum mă gîndisem la ea mereu ca la o femeie măritată, mi se păruse totdeauna mai în vîrstă. Nu pot să explic de ce. De ce arată oamenii căsătoriți mai bătrîni decît cei singuri, de aceeași vîrstă ? O să încerc într-o zi să descurc și problema aceasta.

Din punct de vedere al fizionomiei, Lydia Gillsworth nu semăna cu nimeni — cel puțin din cîte știam eu. Avea un prognatism atît de accentuat, încît am auzit pe cineva, o dată, făcînd remarca : e singura femeie din Palm Beach care poate mînca boabele de pe coceanul de porumb printre țărușii unui gard. Dar, ca să compenseze această anomalie, avea cei mai minunați ochi din comitat. Sînt denumiți, de obicei, ochi de dormitor : mari, adînci, luminoși. Îți era aproape imposibil să-ți iei ochii de la o privire atît de seducătoare.

Farmec ? Din plin ! Avea calitatea rară de a te face să crezi că, după ea, tu ești creatura cea mai fascinantă de pe pămîntul verde al lui Dumnezeu. Asculta cu atenție, îți punea întrebări potrivite, își exprima simpatia atunci cînd era nevoie. Totul cu integritate și demnitate. O femeie

poate fi *Mensch*[1] — sau acesta este termenul rezervat bărbaților onorabili ? Dacă e așa, atunci Lydia era o *menschă*.

Știam că Gillsworth-ii nu au personal de serviciu, foloseau o administratoare haitiană care lucra de trei ori pe săptămînă. Așa că nu am fost surprins cînd stăpîna însăși mi-a deschis ușa, răspunzînd la ciocăniturile mele. M-a condus înăuntru, cu brațul pe după umerii mei și m-a sărutat pe obraz.

— Archy ! a exclamat ea. Ce plăcere ! Ghicește ce ți-am pregătit.

— O fotografie a Thelmei Todd cu autograf ?

— Nu, a spus ea rîzînd, un ulcior cu limonadă roz. Hai să ieșim pe terasă. E o zi superbă.

M-a condus prin casa Gillsworth. Era decorată în stil rustic francez : totul luminos, aerat, în culori temperate. Abundau florile proaspete, iar camerele cu tavanul înalt păreau că plutesc în lumina soarelui de după-amiază. Ventilatoarele instalate la înălțime înfiorau perdelele diafane, iar dușumeaua fără covoare, placată pe ici pe colo cu lemn și ceruită de lucea ca oglinda, reflecta stampele vechi, aflate în rame, pe pereții albi.

Terasa era mică, dar a-ntîia ! Îndreptată cu fața spre vest, dar o copertină în dungi o apăra de strălucirea orbitoare a soarelui la apus. Am stat la o masă acoperită cu sticlă și am băut limonadă roz de la gheață din halbe de Pilsen cu imaginea unei viețe gravate pe ele.

N-a pierdut timpul cu discuții inutile.

— Archy, mi-a spus, aș fi preferat ca Roderick să nu vă fi consultat, pe tatăl tău și pe tine, în legătură cu această scrisoare. Era mai susceptibilă decît o știam. Mă deranjează atît de mult.

---

1 Bărbat, om *(germană în orig.)*.

— Vă deranjează ? Doamnă Gillsworth, fără să aveți nici o vină ați primit un mesaj injurios. Înțeleg să fiți îngrijorată, dar de ce să vă deranjeze ?

— Pentru că mi se pare că fac prea multă tevatură. Ce cuvînt fermecător ! Mi-ar plăcea să nu renunțăm niciodată la el. Scrisoarea nu mă tulbură ; e atît de stupidă. Dar mă necăjește deranjul pe care îl produce. Bietul Rod n-a mai fost în stare să scrie un rînd de cînd a sosit scrisoarea, și acum ești tîrît și tu în cercetări pentru a-l găsi pe expeditor, cînd sînt sigură că ai avea o sută de alte lucruri de făcut cu mai mare plăcere. Iată de ce sînt deranjată : pentru că am cauzat atîta agitație.

— Mai întîi, i-am răspuns, eu nu am fost tîrît, m-am angajat de bună voie. Doi, nu aș vrea să fac nimic altceva decît să-i dau de capăt acestei chestiuni. Trei, starea dumneavoastră de spirit este importantă pentru soțul dumneavoastră și pentru McNally & Fiul. Nici unul dintre noi nu ia în glumă problema. În ceea ce ne privește pe tata și pe mine, am arăta neglijență în munca noastră dacă nu ne-am da toată silința pentru a-l descoperi pe expeditor. Și numai dumneavoastră ne-ați putea ajuta.

— Nu văd cum aș putea, Archy, a spus, turnînd limonadă pentru amîndoi. Nu am nici cea mai mică idee despre cineva care ar dori să mă omoare.

— Ați fost vreodată amenințată direct ?

— Nu.

— Ați avut vreo dispută cu cineva în ultimul timp ?

— Nu.

— Dar vreun eveniment din trecut ? Puteți să vă aduceți aminte de cineva care v-ar fi putut purta pică ani și ani de-a rîndul ?

— Nu.

— Ați lăsat vreodată cuiva, poate neintenționat, impresia că l-ați jignit, ofensat sau chiar zeflemisit ?

— Nu.

Am oftat.

— Doamnă Gillsworth, cel care a scris această murdărie cu siguranță nu glumește. Gîndiți-vă mai bine, vă rog. Există, printre prietenii sau cunoștințele dumneavoastră, cineva despre care ați gîndit, uneori sau frecvent, că afectiv sau mental este alături cu drumul ?

A păstrat o vreme tăcerea și speram că dăduse curs implorării mele de „gîndiți-vă mai bine".

— Nu, a spus în cele din urmă. Nu știu pe nimeni într-o astfel de stare.

— Dacă v-ați întîlnit, din întîmplare, cu cineva necunoscut ? Un băiat de prăvălie, de exemplu. Un păzitor de la o parcare. Un chelner. Ați avut vreodată vreo problemă cu oameni care servesc publicul ? Vreo neplăcere, n-are importanță cît de măruntă ? Vreo plîngere pe care ați făcut-o ?

— Nu, nu-mi amintesc de nimic de genul acesta.

Nu puteam să cred că această femeie minte intenționat, dar îmi venea greu să-mi închipui că nu avusese nici o altercație cu vreun vînzător, chelner sau funcționar. Lumea fiind așa cum este, toți avem uneori conflicte cu cei plătiți să ne servească.

Mi-am terminat limonada. Era un pic cam prea dulce pentru gustul meu. Lydia a încercat să-mi umple iar paharul, dar eu am scuturat din cap și mi-am pus palma peste pahar.

— Delicioasă, i-am spus, dar duc o luptă zadarnică împotriva caloriilor. Doamnă Gillsworth, știți pe cineva care vă invidiază ?

A tresărit, apoi s-a uitat la mine cu un zîmbet strîmb.

— Ce întrebare ciudată mi-ai pus !

— Nu chiar așa ciudată, am spus. Sînteți o doamnă atrăgătoare, încîntătoare. Toată lumea din Palm Beach știe că o duceți bine, ba chiar că sînteți bogată. Aveți o căsnicie fericită, cu un om inteligent, un creator. Viața dumneavoastră pare să fie senină și lipsită de necazuri. Aveți o casă încîntătoare și vă îmbrăcați frumos. Mie mi

se pare că sînt o mulțime de motive pentru care ați putea fi invidiată.

Aceste cuvinte au răscolit-o și și-a arătat tulburarea, ridicîndu-se imediat și coborînd și mai mult copertina, astfel încît ne aflam acum într-o umbră înăbușitoare.

— Știi, Archy, mi-a spus încruntîndu-se, nu mi-am închipuit că aș putea fi invidiată. Dar cînd enumeri binecuvîntările de care mă bucur, încep să înțeleg de ce aș putea fi invidiată. Dar te asigur că nu am auzit pe nimeni exprimîndu-se într-o formă care ar fi putut fi interpretată drept invidie. O, am primit complimente legate de rochiile mele sau de casă, însă erau doar remarci convenționale. Nimic nu sugera că vorbitorul ar putea fi gelos.

Am păstrat în continuare un moment de liniște. Nu-mi dăduse nimic, nici cea mai neînsemnată idee care m-ar fi putut conduce în cercetările mele discrete. Mi-a sesizat întristarea, pentru că s-a aplecat înainte și mi-a pus mîna ușor pe braț.

— Îmi pare rău, Archy, a spus cu blîndețe. Cu toată sinceritatea, cred că e mai bine să abandonezi.

— Nu, doamnă, am răspuns cu încăpățînare. Asta n-am să o fac. Scrisoarea pe care ați primit-o mă înspăimîntă.

Mi-a zîmbit într-un mod care m-a surprins. Surîsese amuzată, ca și cum ar fi apreciat îngrijorarea mea, dar ar fi găsit perseverența mea excesivă.

— Aș vrea să încerc să-ți explic ce simt, a spus. Și să-ți arăt motivul pentru care scrisoarea nu mă îngrozește. Nu știu dacă soțul meu ți-a vorbit despre credința mea, eu cred cu neclintire că viața nu este decît o formă a existenței, iar ceea ce noi numim moarte, o alta. Cred că, atunci cînd murim, trecem în altă lume, la fel de vie ca aceasta, dar mult mai minunată, pentru că este locuită de toți cei care au plecat mai înainte. Sufletul nu moare niciodată. Cînd o părăsim, de bunăvoie sau nu, trecem într-un plan

spiritual superior, la fel ca fluturele care iese din cocon. Nu vreau să te convertesc, Archy, crede-mă ! Încerc doar să-ți explic de ce, pentru mine, moartea nu e o teroare.

M-am abținut și nu i-am mai reamintit că moartea promisă de scrisoarea injurioasă conținea torturi și agonie ; nu părea a fi o trecere pașnică spre planul spiritual mai înalt. Dar ceva mă interesa.

— Spuneți-mi, doamnă Gillsworth, după dumnea-voastră, sînt mulți care împărtășesc credința aceasta ?

A rîs.

— Mult mai mulți decît crezi, te asigur. Eu le spun : „suflete înrudite". Este o denumire frumoasă, demodată, nu-i așa ? O, da, sînt mulți care gîndesc ca și mine. Chiar aici, în Palm Beach, de exemplu. Unii dintre ei se întîlnesc ca să discute experiențe de trăire extracorporală și încearcă să comunice cu cei care au trecut deja dincolo.

Speram că n-a observat, dar devenisem atent ca un cîine de vînătoare în preajma vînatului.

— Da ? am spus, cît mai indiferent cu putință. Aceste întruniri sînt un fel de club, nu-i așa ? Vă întîlniți acasă la membri organizației ?

— Nu tocmai, a răspuns, părînd recunoscătoare pentru interesul pe care îl arătam. Sînt organizate de ghidul nostru psihic și se țin în casa ei. Doamna Gloriana. O femeie minunată. Atît de sensibilă.

— *Este* fascinant, am spus și chiar *era,* pentru că acum aveam un nume. E medium ? E ghicitoare ?

— *Nu* e ghicitoare, a spus Lydia categoric. Hertha nu încearcă să prezică viitorul sau să ghicească destinul, sau chestii de-astea sforăitoare. Presupun că o putem numi medium. Noi preferăm să ne gîndim la ea ca la un canal, la un mijloc de comunicare cu marele dincolo.

Vorbea atît de simplu și de sincer, încît nu mă simțeam deloc tentat să o ironizez. Eu sînt de fapt un necredincios, dar nu disprețuiesc credința. Dacă ești convins

că pămîntul e plat, mie-mi convine atîta vreme cît această credință îți face bine.

— Asta e meseria doamnei Gloriana ? am întrebat. Vreau să spun, ea trăiește din asta ?

— O, da. Dar să nu crezi că ar putea fi vreo înșelătorie. Hertha e licențiată și o femeie de încredere.

— Dar cere să fie plătită pentru serviciile pe care le face ? am întrebat cu blîndețe.

— Bineînțeles, a spus doamna Gillsworth. De ce n-ar face-o, cînd are niște înzestrări atît de deosebite. Dar onorariul ei este absolut rezonabil și acceptă cărți de credit.

— Așa, am spus. Și aceste întruniri... sînt un fel de ședințe, nu-i așa ?

— Păi... a spus nesigură, într-un fel. Nu apar pete de protoplasmă plutind prin aer sau zgomote stranii. Ne întîlnim într-o cameră luminoasă, ne așezăm în cerc în jurul unei mese și ne ținem de mîini. Ca să ne crească puterea psihică, înțelegi. Apoi doamna Gloriana încearcă să comunice cu lumea cealaltă. Omul cu care ia legătura este un șaman din Maya, care a trăit cu sute de ani în urmă. Numele lui este Xatyl. Prin el, Hertha încearcă să ajungă la cei cu care doresc să se consulte clienții ei. Uneori e vorba de oameni celebri, dar, de obicei, sînt rude. Eu am vorbit de cîteva ori cu străbunica mea.

— Și comunicarea cu, îîî, decedatul se face prin Xatyl, via doamna Gloriana ?

— Nu totdeauna, mi-a tăiat-o Lydia. N-am reușit să realizăm comunicarea cam tot de atîtea ori pe cît am obținut-o. Uneori, persoana căutată nu este disponibilă sau linia de comunicare este prea slabă pentru a avea rezultate, din cauză că puterea noastră psihică unită, în noaptea aceea, nu e destul de puternică, pur și simplu, pentru a-i permite doamnei Gloriana să ajungă la Xatyl.

— De necrezut, am spus, dînd din cap, sînt cu adevărat hipnotizat. Doamna Gloriana dă și, îîî, consultații particulare ?

— Bineînțeles. Dar ea te va avertiza că șansa de a obține o comunicare valabilă este mai mică pentru un singur individ decît pentru un grup. Pentru că puterea psihică nu ajunge, îți dai seama. Adunînd mai mulți credincioși, care se țin de mîini, obții mult mai multă energie decît de la un singur individ.

Asta mi se părea rezonabil. Dacă acceptai premiza inițială, tot restul suna *logic*.

— Mai spuneți-mi ceva, am insistat, e pură curiozitate din partea mea, soțul dumneavoastră a asistat vreodată la aceste întruniri cu doamna Gloriana ?

— O, Rod a venit de trei sau de patru ori, a spus zîmbind, apoi și-a văzut de-ale lui. Nu a luat niciodată în rîs conceptul, dar nici nu l-a acceptat din toată inima. Preocupările lui Rod sînt mai degrabă intelectuale decît spirituale. El nu e în largul său în lume. Are nevoie de singurătate pentru a crea.

— Înțeleg, am spus. Își are treaba lui, iar treaba lui e foarte importantă. M-am ridicat. Doamnă Gillsworth, vă mulțumesc pentru timpul și ospitalitatea dumneavoastră.

— Ai intenția să continui investigațiile ?

Am dat din cap.

— Nu vă promit că voi reuși, dar trebuie să încerc.

— Nu prea ți-am fost de ajutor, nu-i așa ?

— Sînt sigur că mi-ați furnizat toate informațiile pe care le puteați deține.

— Și promiți să nu aduci această ridicolă problemă la cunoștința poliției ? Nu are, de fapt, nici o importanță.

Nu am răspuns. M-a condus înapoi prin casă, apoi brusc s-a oprit și a pus o mînă pe brațul meu.

— Așteaptă doar o clipă, Archy, a spus. Trebuie să-ți arăt ce am adus din Rhode Island pentru colecția lui Rod. Ce am găsit într-un magazin sătesc de lîngă Woonsocket.

Roderick Gillsworth colecționa toiege antice și bastoane.

În realitate, la Palm Beach toți colecționau cîte ceva, cu frenezie, și cu cît era mai *outré*[1] obiectul colecționat, cu atît era mai puternică pasiunea pentru el. Eu însumi căzusem pradă acestei nebunii și cumpăram orice piesă din cristal, care își schimbă culoarea după cum bate lumina, pe care puneam mîna. Steaua colecției mele era o cană Lalique cu toartă, gravată.

Văzusem mai înainte colecția lui Gillsworth și știam că are cîteva lucruri remarcabile, printre care cîteva săbii, una ascunzînd în ea un pumnal, un baston care conținea jumătate de pintă[2] de whisky și un baston ceremonios de seară, care avea în mîner un orificiu și dacă priveai prin el îți apărea poza minusculă a unei tinere bine făcută, care nu avea pe ea decît niște ciorapi lungi, negri și un zîmbet sfios.

Bastonul pe care Lydia i-l adusese soțului din Rhode Island era un con ascuțit foarte șlefuit, din frasin, care se termina cu un cap din argint veritabil, în formă de unicorn. Era cu adevărat o piesă impresionantă, veche, probabil, de vreo două sute de ani și muream de curiozitate să știu cît a costat — dar, bineînțeles, n-am întrebat.

Am complimentat-o pe doamna Gillsworth pentru achiziția ei și i-am mai mulțumit o dată pentru limonada roz. Dar nu aveam să scap așa de ușor.

Mi-a adus begonia Eyelash destinată mamei mele. Mă gîndeam că mai potrivit ar fi fost să se fi numit begonie Godzilla, dar i-am mai mulțumit Lydiei încă o dată și am cărat-o la Miata. Am condus încet spre casă, meditînd asupra celor aflate. Sînt un gînditor amator. Am învățat să meditez de la tata, care este un gînditor de clasă și este cunoscut pentru faptul că meditează două minute înainte de a se decide dacă să pună sau nu sare pe ridiche.

---

1 Exagerat *(fr. în orig.)*.
2 0,560 litri.

Mama nu se întorsese cînd am sosit acasă, așa că am lăsat planta aceea monstruoasă pe raftul ei din șopronul cu glastre. Aveam destul timp ca să înot în ocean înainte de ora cocteilului de familie. În timp ce mă bălăceam în apa întunecată, mi-a venit o idee care era absolut genială. Ce-ar fi dacă doamna Gillsworth și-ar fi scris ea însăși scrisoarea injurioasă și ar fi trimis-o prin poștă ?

M-am gîndit la cîteva motive posibile : 1. Voia să trezească simpatia prietenilor. 2. Voia atenție din partea soțului, care se părea că-și petrece aproape tot timpul în brațele muzei. 3. Tînjea după o mică dramă într-o viață, care devenise iremediabil plicticoasă. 4. O luase alături cu drumul și era prada impulsurilor irațională. Puteam monta un proces suspectînd-o pe Lydia drept vinovată, dar altfel stăteau lucrurile cînd mi-am amintit că o notă similară de recompensă, tipărită, primiseră și Willigan-ii. Mă îndoiam că doamna Gillsworth îi *cunoștea* măcar pe soții Willigan și era absurd să o crezi pe ea vinovată de furtul pisicii.

Am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu grijă pentru întîlnirea cu Meg Trumble. Eram într-o dispoziție de cioclu și m-am îmbrăcat în negru : jachetă de mătase naturală, blugi, un tricou cu guler colant, șosete și pantofi. Tata mi-a aruncat o privire, a ridicat o sprînceană și a comentat : „Arăți ca o umbră". Dar bineînțeles că el nu se pricepe ce atrage la un bărbat. El crede că pantofii mei cu ciucuri sînt deplasați. Eu mă gîndesc la el ca la Prințul Cozilor de Frac.

Ne-am sorbit paharele cu martini și mama ne-a spus cît de încîntată era de cadoul Lydiei Gillsworth. Pater m-a întrebat dezinvolt dacă făcusem vreun progres în „problema Gillsworth" și eu am răspuns că nu.

— Dar cu pisica dispărută a Willigan-ilor ?

— De asemenea, nimic, am spus și eram tentat să-i povestesc că eram sigur că între cele două cazuri era o legătură. Dar nu am făcut-o, temîndu-mă să nu-mi ceară dovezi.

Ne-am terminat băuturile și părinții au coborît pentru cină. Eu am ieșit la Miata mea și m-am așezat să-mi fumez a treia English Oval din ziua aceea, știind că în compania lui Meg Trumble am să uit de nicotină.

M-am îndreptat apoi către casa soților Willigan, chibzuind unde să o duc pe Meg să ia masa. Trebuia să fie un loc depărtat, astfel încît prezența mea alături de altă femeie să scape atenției corpului de informatori ai Consuelei Garcia. Pînă la urmă, m-am decis să facem o excursie la Fort Lauderdale.

Eram familiarizat cu urzirea înșelăciunilor de la W. Scott. Dar, în realitate, eu nu voiam s-o înșel pe Connie. Sau poate voiam ?

PATRU

Îi sugerasem lui Meg să nu se îmbrace prea pretențios, și așa făcuse : bermude scurte din mătase albastră, o culoare trăsnet, ca spuma de mare, și o jachetă din stofă țărănească de culoare stinsă, pe care o purta peste pelerina scurtă la modă. Toate erau, fără îndoială, nepretențioase, dar figura ei era atît de delicată și elegantă, iar ținuta atît de dreaptă, încît chiar niște zdrențe oarecare ar fi arătat pe ea ca o rochie Givenchy de bal.

— Zdrobitor, am spus. Ai fost vreodată model ?

— Am încercat o dată, a spus, dar nu sînt fotogenică. Apar toată numai unghiuri și colțuri ascuțite. Fotograful spunea că arăt ca o grămadă de plăci de ardezie.

— Ce fotograf stupid, am mormăit. Probabil preferă salamul din brînză unui mușchi de vițel.

Meg a rîs.

— Așa mă vezi tu pe mine ? Ca pe un mușchi de vițel ?

— E o mîncare clasică excelentă, am răspuns.

Am cotit spre sud și ea m-a întrebat încotro mergem. I-am spus că știu un restaurant grozav la Fort Lauderdale, și o deranjează, oare, dacă vom călători aproape o oră ?

— N-avea nici o grijă, mi-a răspuns. Sînt fericită să mai scap din casa aceea.

— Da ? m-am mirat. Sînt probleme ?

— Cumnatul meu, a spus. Nu pot să admit felul în care se poartă cu Laverne. Omul este cu adevărat un bădăran lamentabil. Nu știu cum se împacă sora mea cu el.

— Poate îl iubește, am zis cu blîndețe.

Meg a protestat.

— Lui Laverne îi place să se fălească cu faptul că e doamna Harry Willigan. Dar plătește pentru asta. Eu n-am să fac așa ceva. Dacă un bărbat ar țipa la mine, cum face Harry, i-aș arăta eu lui.

— Am să țin minte.

— Vezi ce faci, a spus atît de serios, încît n-am putut să-mi dau seama dacă vorbea serios sau glumea.

Sperasem să fie o noapte senină, cu aerul ca de cristal, cu cerul strălucitor ca improvizațiile sonore ale lui Cartier din *Orașul & Satul.* Dar nu a fost să fie. Culoarea întunecată a oceanului ar fi trebuit să-mi dea de gîndit ; din larg se apropia furtuna și pătura de nori se îngroșa.

— Cred că o să plouă, a spus Meg.

— N-o să îndrăznească, am răspuns. Am planificat o seară romantică și e greu să fii romantic atunci cînd ești ud leoarcă.

— Ei, știu și eu, a spus ea pe gînduri și asta m-a convins că această femeie cugeta mai *profund.*

Prezicerea ei s-a adeverit ; cînd am ajuns la Deerfield Beach, la sud de Boca Raton, a început să picure. Nu credeam că o să dureze — ploile de vară nu țin mult — dar putea reprezenta un scurt tsunami vertical.

— Am putea opri ca să trag acoperișul mașinii, i-am spus, și apoi ne-am continua drumul pînă la Lauderdale. Sau ne putem încerca norocul oprind la primul restaurant care ne iese în cale și care oferă adăpost pentru mașină. Ce alegi ?

— Ce alegi tu, a spus.

Așa că am continuat cu Miata descoperită și cu ploaia întețindu-se. Apoi, la Lighthouse Point, am zărit o cîrciumioară texano-mexicană care avea un portic în față. Am tras sub el tocmai la timp pentru a evita Niagara care ne-ar fi făcut să ne simțim în mașină ca într-o cadă plină cu apă.

— Ai ales grozav, a spus. Mie îmi place mîncarea piperată.

Ce femeie minunată ! Nici cea mai mică tînguială, fiindcă jacheta era pe jumătate leoarcă, iar părul scurt, se lipise, de ud ce era, de țeastă. Am intrat în goană în restaurant, rîzînd, și în momentul acela, într-adevăr, nu-mi păsa dacă Miata s-ar fi depărtat în valuri, în absența noastră.

Nu era Salonul din Stejar de La Plaza. Mai mult o cameră Formica cu trandafiri de hîrtie în cutii goale de măsline așezate pe fiecare masă. Era plin și asta mi s-a părut de bun augur. Am pus repede stăpînire pe singurul separeu gol, accesibil, și am dat buzna în el. Fețele de masă de hîrtie erau lipite de tăblii printr-un cadru metalic, iar instrumentele tăioase păreau a fi rămase de la armată. Dar sticlăria era curată și pe masă se afla un borcan cu murături, ciuperci și jalapeños, și tortilla prăjită ca să rontăi pînă ce făceai comanda.

Meniul afișat pe perete era un vis care putea deveni realitate. Am studiat ofertele murmurînd de plăcere. Mîncărurile erau așezate în ordine, de la picante la arzătoare, și mi-am dat seama că mai înțelept ar fi fost să purtăm maiouri de prosop.

Chelnerul bondoc, care a sosit în grabă să ne ia comanda, avea un șorț alb, lung, trecut pe sub subsuori. Mai avea și o mustață pe care Pancho Villa i-ar fi putut-o pizmui.

— Meniul serii, a anunțat el mîndru, este mușchi de porc stropit cu sos roșu și servit cu boabe de fasole neagră, condimentate, într-o tortilla cu sos rece de roșii coapte. Foar' bun.

— Dulce ? l-am întrebat.

— Sînteți nebun ? mi-a răspuns.

Am sărit peste meniul serii. Meg a renunțat la reținerea de la carnea roșie și a comandat un aperitiv piperat, de îți lua gura foc. (Nu inventez nimic, chiar așa se numea.) Gustarea ei a constat din : fructe de mare Cajun Jambalaya (inclusiv raci) în sos creol fierbinte, cu cîrnat de orez usturoiat. Eu am optat pentru aripi de baltă (picioare de broască prăjite cu sos cu piper) ca aperitiv, iar ca fel principal, mușchi de vacă Fajita. Acesta era descris în listă ca friptură la grătar, marinată, stropită cu Jack Daniel și servită cu sote de piper, ceapă și alte condimente grozave, toate foarte picante. Meg a cerut o cola de regim, iar eu am comandat o sticlă de bere Corona.

„Și o spălătură gastrică pentru amîndoi", eram tentat să adaug, dar n-am făcut-o.

N-am să descriu consumarea pe viu a acestei mese incendiare. E destul să vă spun că a fost însoțită de pauze, de tresăriri ale sprîncenelor și înghițituri dese de cola rece, de regim și bere mexicană. Amigdalele noastre nu-și strigau protestul, dar stomacul meu a început să ardă, dogorind tot mai tare, făcîndu-mă să-mi prezic o noapte de insomnie.

Mai importantă însă pentru narațiunea aceasta este conversația noastră din seara aceea, căci ea a cuprins crîmpeie de informații care ar fi putut să-mi fie de ajutor în investigațiile mele — dacă aș fi avut înțelepciunea să descopăr esențialul din remarcile întîmplătoare ale lui Meg. Dar eu eram prea ocupat cu rontăitul picioarelor prăjite de broască și cu sorbitul berii Corona ca să le mai dau atenție. Vi-l puteți închipui pe S. Holmes neglijînd vreun caz din cauză că doamna Hudson i-a servit un cotlet de berbec împănat ?

— Am vești bune, a spus Meg. Mi-am găsit un apartament. Am deja cheile. Mă mut mîine.

— Minunat ! am exclamat. Unde ?

— Pe Riviera Beach. E foarte mic și îl am doar pînă în octombrie. Dar chiria în afara sezonului este rezonabilă. Am de gînd să iau avionul pînă în Pennsylvania, să-mi mai aduc haine și lucruri și să mă întorc cu Toyota mea. Așa voi scăpa de a mai locui la sora mea.

— Și de Harry, am adăugat.

— Asta e cîștigul cel mai mare, a spus. Am s-o mai văd pe Laverne, dar nu în casa aceea.

Am discutat apoi despre speranța ei de a ajunge antrenor al locuitorilor din Palm Beach, care căutau tinerețea veșnică prin regim și exerciții fizice. M-am oferit să-i fac o listă de prieteni și cunoștințe care i-ar fi putut fi clienți potențiali.

— M-ai ajuta mult în felul acesta, Archy, a spus ea, recunoscătoare. Laverne mi-a dat deja cîteva nume, dar am nevoie de o perspectivă mai largă. Ce-ar fi să încep cu tine ?

Am rîs.

— În realitate, eu nu sînt tipul disciplinat care se plînge pe la colțuri. Încerc să înot zilnic, cum ți-am spus, joc tenis și golf cîteodată. Recunosc că nu sînt teribil de antrenat, dar un antrenament regulat în timpul liber nu e ce mi se potrivește mie. Mă suspectez că sînt prea leneș. Sînt surprins că vrei să accepți printre clienți și bărbați. Credeam că îți vei limita eforturile la tratarea moleșclii feminine.

— O, nu, a răspuns. Aș fi fericită să antrenez bărbați. Apropo, Harry Willigan s-a oferit deja, voluntar, să-mi fie primul client. Dar el nu e interesat să-și întărească sănătatea și condiția fizică.

— Nu ? m-am mirat. Dar atunci ce-l interesează ?

Cunoșteam răspunsul și a fost exact cum l-am așteptat.

— Eu îl interesez, a spus Meg Trumble.

Sosiseră gustările și am plonjat în ele.

— Sper ca sora ta să nu-și dea seama de interesul soțului ei, am spus.

— Păi, își dă prea bine seama. Are încredere în mine, dar în taină probabil că se va simți ușurată să mă știe plecată din casă.

Asta m-a amuzat.

— Dacă între tine și Harry ar fi ceva, plecarea ta din casă nu ar încheia legătura voastră. Mai degrabă ar ușura-o.

— Ei, între noi nu este nimic, a spus ea tăios, și nu va fi niciodată. Ți-am spus ce cred despre omul acesta.

— Îți împărtășesc părerea, am asigurat-o. Poate fi groaznic. E de mirare cum se împacă Laverne cu lipsa lui de înțelegere.

— Ei, ea se face că nu-l vede, cît îi este cu putință. Are alte preocupări. Ia lecții de tenis și activează în clubu-rile locale. Se duce la întruniri de două, trei ori pe săptămînă, seara. Dar de ajuns cu Laverne și Harry. Cum o s-o scoți la capăt cu găsirea Piersicuței ?

— Nu prea știu, am răspuns. Nu progresez deloc, cu excepția unui fenomen bizar care necesită a fi examinat mai îndeaproape.

Mă gîndeam că nu greșesc povestindu-i despre cușca pisicii care dispăruse ca prin farmec. Mă gîndeam că o voi surprinde cu această descoperire și că va ghici imediat concluzia la care ajunsesem : cineva din personalul Willi-gan-ilor o vîrîse pe Piersicuța în cușcă și o dusese de acasă.

Dar Meg a rămas cu capul plecat, căutînd prin jambalaya după creveți și a spus doar :

— O, sînt sigură că se învîrtește pe undeva pe lîngă casă.

Ne-am încheiat cina cu linguriță de șerbet de lămîie, care au ajutat la diminuarea incendiului din stomac, dar nu destul.

— Totul e în regulă ? ne-a întrebat chelnerul mustăcios.

— Grozav, am spus, dacă trecem peste carbonizarea epiglotelor.

Am pus banii pe tăvița de plastic și am ieșit afară la Miata. În trecere, am înșfăcat un teanc de fețe de masă de hîrtie și am șters scaunele pînă ce le-am uscat. Furtuna trecuse, aerul nopții era răcoros și erau chiar cîteva stele care priveau pe furiș, de după norii ce le ascundeau.

— Delicioasă cină, a spus Meg. Îți mulțumesc. Mi-a plăcut cu adevărat.

— Vom mai mînca aici, am răspuns. Poate în secolul următor.

Întoarcerea a fost un deliciu. Am cîntat : „Nu va mai ploua niciodată" și alte multe cîntece din cea mai recentă recoltă. Meg avea un alto din gît și mi se părea că ne armonizăm frumos. Atunci, ca un idiot, am propus să cîntăm „Pentru totdeauna" și ea a început iarăși să plîngă. Nu suspina, plîngea liniștit.

— Iartă-mă, i-am spus.

— Nu e vina ta, mi-a spus suflîndu-și nasul. Amintirile. O să-mi treacă.

— Bineînțeles că o să-ți treacă, am spus, deși nu eram deloc sigur.

A alungat scurtul acces de tristețe și, cu spiritul reconfortat, a început să-mi descrie noul ei apartament. Deodată, s-a oprit.

— Ei, Archy, n-ai vrea să-l vezi ? m-a întrebat. Nu-i prea tîrziu, nu-i așa ?

— Nu-i tîrziu deloc, am spus, și mi-ar plăcea să-l văd.

Ne-a luat o oră să ne întoarcem la Riviera Beach, dar pe măsură ce mergeam, vremea se îndrepta. Se făcuse călduț, se simțea briza sărată, frunzele palmierilor foșneau, marea producea un fundal nemaipomenit de susur de valuri. Pînă la urmă, totul contribuise la apariția acelei nopți clare pe care o sperasem. Bine ar fi fost dacă aș fi putut spune același lucru despre gîndurile mele.

Meg își avea acum propriul ei culcuș : asta mă excita. Mă stimula chiar mai mult decît faptul că era în Riviera Beach, atît de departe de rețeaua de spionaj a lui Connie

Garcia, pe cît era cu putință. Norocul McNally-lor părea atotputernic și nu aveam de gînd să-l irosesc. Norocul este o marfă foarte prețioasă, nu-i așa ? Mai ales într-o noapte atît de voluptuoasă, în compania unei femei tinere ale cărei clavicule mă făceau să înnebunesc de dor ?

Am mințit-o în joacă pe Meg spunîndu-i cît de atrăgător era apartamentul ei. În realitate, îl găseam neașteptat de lipsit de farmec. Era în mod evident mobilat pentru a fi închiriat ; totul avea un scop utilitar și era prevăzut să reziste întîmplărilor neprevăzute. Picturi nedefinite atîrnau pe pereți, iar vasele de pe rafturile neacoperite din bucătărie erau albe, din plastic și te așteptai să le vezi sărind în sus, dacă ar fi căzut.

— Sigur că deocamdată e cam pustiu, a admis Meg. Ar mai fi nevoie de cîteva obiecte personale risipite pe ici pe colo. Dar aerul condiționat funcționează perfect și există și o mașină de spălat vase. Pot să rămîn aici pînă în octombrie. Pînă atunci, sper să o duc mai bine.

— Sînt sigur că așa va fi, am spus. Telefonul e montat ?

— Nu încă. O să rezolv asta cînd mă întorc. După ce mă instalez și umplu frigiderul, sper că vei veni să cinezi aici.

— Și să facem dragoste, i-am spus. Vom mai încălzi puțin casa.

M-a privit contemplativ.

— Dragoste putem face chiar acum, a spus, e un pat împărătesc.

— Îmi place să fiu tratat împărătește, am răspuns.

Mă temeam să nu fie o amantă lipsită de temperament. Știți : ca o cocă maleabilă. Bărbații și femeile care își folosesc toată energia pentru ca trupul să le arate bine, care nu fumează, nu beau sînt uneori incapabili în artele mai de suflet, mai dulci, așa cum e să faci dragoste.

N-ar fi trebuit să-mi fac probleme cu Meg Trumble. Nu numai că nu era lipsită de temperament, dar era plină de suflet, robustă și savuroasă. Răspunsul ei la eforturile

mele era pasionat, dar nu-și folosea puterea pentru a domina. Eram totuși conștient că, dacă voia, putea să mă îndoaie covrig.

Se crede, în general, că mîncărurile condimentate sînt afrodisiace. Dar eu nu cred că pasiunea noastră din noaptea aceea, în cearșafurile de tip motel, poate fi justificată de aperitivul piperat sau de aripile de baltă. Cred că fervoarea lui Meg era în parte inspirată de hotărîrea ei de a alunga amintirile dureroase, iar excitarea mea era hrănită de pasiunea ei.

Epuizați (temporar), ne-am privit unul pe celălalt, recunoscîndu-ne cu plăcere: doi străini care descoperiseră că vorbeau același limbaj.

— Și mai spuneai că nu ești teribil de antrenat, m-a zeflemisit Meg. N-ai menționat antrenamentul pentru dragoste.

— Tu ai făcut totul, i-am mărturisit. Frumusețea ta și a ta *joie de vivre*[1]. Eu am răspuns eforturilor tale și, cu ajutorul tău, o voi mai face.

— Asta în orice caz, a spus ea, lipindu-se mai strîns de mine.

Era puțin după miezul nopții cînd am plecat de la Riviera Beach și ne-am îndreptat spre casă. Ne spălasem împreună în cămăruța înghesuită, unde se afla un duș, și folosisem o fărîmiță de săpun cît un cartof prăjit. Prosoapele aveau puterea de absorbție a unei foi de plastic, dar pe atunci nimic nu putea umbri fericirea noastră debordantă.

Am tras pe dreapta, pe aleea domeniului Willigan, am descins din mașină și am înconjurat-o ca să-i deschid lui Meg ușa. I-am întins o mînă ca să o ajut să coboare.

— Vă mulțumesc pentru încîntătoarea seară, domnișoară Trumble, i-am spus, complet transformat.

1 Dragoste de viață *(fr. în orig.)*.

Plăcerea de a lua cina cu dumneavoastră a fost întrecută doar de drăgălășenia găzduirii.

— Vă mulțumesc, domnule McNally, a spus, la fel de protocolar. Sînt încredințată că drumurile noastre se vor mai întîlni.

— O împlinire plină de devoțiune e totdeauna de dorit, am spus și apoi ne-am pierdut într-un sărut. Nesfîrșit.

Știința definește sărutul drept o juxtapunere apropiată a doi sau mai mulți mușchi orbiculari în stare de contracție. Știința are multe de învățat.

Am plecat cu mașina spre casă într-o stare de extaz, fiind sigur că în noaptea aceea nu voi avea insomnie și nici coșmaruri. Și nici n-am avut. Am dormit somnul drepților.

Istovit cu adevărat și cu adevărat mulțumit.

M-am trezit în dimineața următoare, molipsit de un puseu galopant de *joie de vivre* pe care îl contractasem, fără îndoială, de la partenera mea din noaptea precedentă. La micul dejun, mama a comentat dispoziția mea veselă și a cercetat cauza.

— Ai avut o companie plăcută la cină, Archy ? m-a întrebat.

— Foarte plăcută.

— Connie ?

— Nu, i-am răspuns, Margaret Trumble, sora lui Laverne Willigan. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Tatăl meu a articulat o singură silabă care a sunat plină de îndoieli :

— Hîm.

I-am explicat că nu voi merge la birou în dimineața aceea împreună cu el, așa cum mergeam uneori, întrucît aveam de făcut cîteva investigații discrete.

— Da ? a zis. În legătură cu pisica ?

— Nu, domnule, i-am răspuns. În legătură cu scrisoarea familiei Gillsworth.

A încuviințat din cap.

— Din cele două cazuri, ăsta e cel mai important. Ai dat de vreun fir ?

— Foarte subțire, am răspuns. Dar tot e ceva.

El a plecat la birou, mama a ieșit îndreptîndu-se spre seră, ca să le ureze bună dimineața begoniilor ei, iar eu am urcat în bîrlogul meu. Am răsfoit ziarul din ziua aceea, ceea ce nu a durat mult, apoi am format un număr de telefon.

— Casa doamnei Cynthia Horowitz, a răspuns. La telefon Consuela Garcia.

— Alo, Connie, am spus, aici e Archy. Ce-ai zice să luăm prînzul împreună ?

— Mi-ar face plăcere, a rostit, dar nu pot. Pregătesc petrecerea doamnei de Patru Iulie și iau prînzul cu oamenii care se ocupă de artificii.

Judecînd după tonul prietenos, părea încîntată. Era clar că nu fusese informată despre întîlnirea mea de la cină, din seara precedentă. Și, cum căzusem de acord cu o relație fără constrîngeri, nu vedeam absolut nici un motiv să mă simt vinovat. Într-adevăr, de ce m-aș fi simțit vinovat ?

— Atunci, altădată, am spus ușor.

— Cînd ? a întrebat.

Meg Trumble spusese că plănuia să se ducă cu avionul la Regele Prusiei, așa că această romanță putea continua pînă la întoarcerea ei. Părea o perioadă ideală pentru a o reasigura pe Connie că legătura noastră rămăsese neclintită.

— Diseară la cină ? i-am sugerat.

— Ești pe față, mi-a răspuns. Ce-ai zice de o masă la un restaurant texano-mexican ? Pentru o clipă, pămîntul mi s-a clătinat sub picioare, apoi ea a continuat : S-a deschis un local nou în Lantana care cred că are niște gustări grozave. Ce-ar fi să le încercăm ?

— Sună bine, i-am răspuns plin de curaj. Te iau pe la șapte ?

— O să fiu gata.

— O, Connie, încă ceva : ai auzit cumva de o femeie pe care o cheamă Hertha Gloriana ?

— Doamna cu ședințele ? Bineînțeles că am auzit de ea. O mulțime de oameni jură că e o vrăjitoare.

— Nu ai cumva adresa și numărul ei de telefon ?

— Nu, dar cred că o găsești în paginile galbene ale cărții de telefon.

— În paginile galbene !

— Sigur. La consilieri psihici. De ce rîzi ?

— Nu știu, am spus. Mi se pare ciudat să găsești acolo consilierii psihici. Vreau să spun, dacă ai o tumoră, te uiți în paginile galbene după un chirurg cranian ?

— Știi, Archy, ai un simț ciudat al umorului.

— S-ar putea, am oftat. Îți mulțumesc, Connie. Ne vedem diseară.

Am coborît în biroul tatii, la parter. Toate cărțile de telefon aveau coperți de piele. Pretențios ? Sînt de acord. Dar trebuie să înțelegeți că, după cîte știu eu, e singurul bărbat din sudul Floridei care poartă galoși cînd plouă.

Era cu adevărat în paginile galbene, la consilieri psihici : o etalare pe două coloane asupra mai sus pomenitei doamne Hertha Gloriana, că era licențiată, garantată, că dădea „sfaturi și îndrumări" și că accepta toate cărțile majore de credit. Nu se spunea dacă era freudiană, jungiană sau fieldsiană.

Am hotărît că o întîlnire personală era de preferat unei conversații telefonice, așa că am alimentat Miata și m-am îndreptat spre West Palm Beach. Acest oraș are de șapte ori mai mulți locuitori decît orașul Palm Beach propriu-zis și, după cum se scrie, este pe cale de a-și abandona imaginea de rudă săracă și de a se bucura de o reîntinerire mult așteptată.

Adresa doamnei Hertha Gloriana era Clematis Street, într-o zonă invadată acum de clădiri noi pentru birouri, buticuri scumpe și tot felul de magazine ciudate.

Îmi închipuisem că sălașul unui medium seamănă cu acele castele ale lui Dracula din desenele animate ale lui Charles Addams. Doamna Gloriana avea însă un apartament la etajul al patrulea, într-unul din blocurile noi din sticlă și oțel.

Biroul era impresionant, cu camera de așteptare mare, aerisită, decorată în acuarelă mov. În spatele mesei de la recepție se afla un bărbat. Răsfoia nepăsător un exemplar din *Bîlciul deșertăciunilor* și nu și-a ridicat ochii cînd am intrat. Era cam de vîrsta mea, un diavol frumos, cu aspect sobru. Era îmbrăcat elegant. Așa cum ați sesizat, îmi închipui despre mine că aș semăna cu Beau Brummell, dar tipul ăsta m-a făcut să mă simt asemeni clovnului Bozo.

Purta un costum de flanel de culoarea cenușie a porumbelului, care nu venea de pe umerașele unei colecții de duzină. Cămașa avea manșete franțuzești și un guler destul de larg ca să se potrivească unei cravate împletite din fire negre de mătase, legată într-un nod Windsor. Cămașa în sine era străbătută de dungi orizontale de culoarea lavandei. Ce mai dandy era !

În sfîrșit, a ridicat privirea.

— Vă pot fi cu ceva de folos, domnule ? a întrebat cu destulă amabilitate.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Gloriana, vă rog.

A zîmbit.

— Sînteți așteptat ?

— Din păcate, nu.

— Doamna Gloriana preferă să vă anunțați dinainte. Nu vă e prea greu să fixați, acum, o dată pentru viitoarea întîlnire ?

— N-ar fi cu putință să o văd acum ?

Și-a încrețit buzele, părînd să cugete adînc la cererea mea.

— Pentru moment, doamna Gloriana este ocupată cu un client. Pot să vă întreb de unde ați aflat de noi ?

M-am gîndit că pomenirea paginilor galbene n-o să-mi deschidă drumul. O recomandare personală s-ar fi putut dovedi mult mai eficace.

— Doamna Lydia Gillsworth mi-a sugerat să o consult pe doamna Gloriana.

S-a însufleţit imediat.

— Doamna Gillsworth. Desigur. O doamnă încîntătoare.

S-a ridicat şi a ieşit din spatele mesei. Era înalt şi subţire ca un scrimer. Am observat că purta un inel greu din argint de Navaho, în montura căruia se afla o turcoază mare în nuanţa aceea scumpă de albastru ca cerul.

— Sînt Frank Gloriana, a spus. Soţul Herthei.

Ne-am strîns mîinile. Avea mîna osoasă, grea.

— Archibald McNally, am replicat. Îmi pare bine de cunoştinţă.

M-a privit un moment.

— McNally ? a repetat. Firma de avocaţi de peste lac ?

— Exact, am spus. McNally & Fiul. Eu sînt fiul.

A zîmbit rece.

— Am auzit lucruri excelente despre capacitatea dumneavoastră. Şi fiindcă a venit vorba, am nevoie urgentă de nişte aprobări legale, iar McNally & Fiul deţine o listă de posibilităţi la care m-am oprit.

— Îmi pare bine, am spus. Avem cîteva compartimente specializate şi sînt sigur că veţi obţine serviciile de care aveţi nevoie.

— Sînt sigur de asta. Vizita dumneavoastră de astăzi se referă la vreuna din afacerile legale ale firmei dumneavoastră ?

— O, nu, am răspuns precipitat, nu e vorba de asta. E o problemă personală. Mă tem să nu vi se pară o prostie.

— Să vedem, a insistat el.

— Un prieten apropiat și-a pierdut pisica, am spus cu toată seriozitatea. A pierdut-o, s-a rătăcit sau i-a fost furată. O iubea cu adevărat și e aproape bolnav de cînd a dispărut. A dat anunț despre pierdere, dar fără nici un rezultat. Mi s-a sugerat că doamna Gloriana ar putea să-mi dea vreo idee, să aibă vreo părere unde ar putea fi găsit acest animal iubit.

— E posibil, a spus el imediat. Hertha a avut succese remarcabile vizualizînd unde se aflau obiecte sau ființe pierdute. Nu cred că a mai lucrat înainte pentru descoperirea vreunui animal, dar nu văd nici un motiv ca să nu poată încerca. L-a ajutat odată pe un constructor din Atlanta să-și găsească buldozerul pe care îl pierduse.

— Minunat, am exclamat. Și unde era ?

— În garajul supraveghetorului, a spus Gloriana cu un zîmbet ușor sardonic. Ascultați, de ce nu vă faceți comod, iar eu intru și văd cît va mai fi ocupată Hertha. Poate că va găsi timp să vă primească înaintea clientului următor.

— V-aș fi recunoscător pentru asta, am mulțumit.

A ieșit printr-o ușă mascată, pe care a închis-o cu grijă în urma lui. M-am cufundat într-un fotoliu mov cu ape, lîngă o masă de sticlă pentru cocteiluri. Pe ea se aflau selecționate cărți subțiri și reviste, majoritatea ocupîndu-se de astrologie, comunicări, cristale, misticism și filozofii oculte din Orientul Îndepărtat.

Mai era și un teanc de file, anunțuri adresate anumitor persoane, arătînd de parcă ar fi fost pregătite pentru expediere. Un mic anunț indica : LUAȚI UN EXEMPLAR — ceea ce am și făcut. În el se preciza : doamna Gloriana, consilieră licențiată și garantată alcătuiește un „profil psihic" tuturor celor care îi trimit ora, data și locul exact al nașterii, numele părinților și bunicilor, și o fotografie sau un obiect personal al expeditorului.

Costul profilului psihic era de o sută de dolari la cursul SUA, plătibili în avans.

Îmi băgam un exemplar din această surprinzătoare ofertă în buzunarul jachetei, cînd s-a întors Frank Gloriana. Dintr-o privire a și descoperit ce făceam.

— Noul nostru proiect, mi-a explicat el. Ce părere aveți ?

— Nu face nici o promisiune, am observat.

— A, nu, s-a grăbit el, fără promisiuni. Profilul analizează doar și sugerează direcțiile pe care, dacă subiectul le urmează, și-ar putea îmbunătăți viața. Este o încercare de a oferi sfaturi psihologice. Vă asigur că nu sînt doar niște afirmații pompoase.

— Nu m-am gîndit nici o clipă că ar putea fi așa ceva.

— Abia am început, mi-a explicat el, dar primirea pe care au făcut-o inițiativei noastre suplimentele ziarelor și revistelor m-a încurajat și am organizat o campanie directă prin poștă. Cred că ar putea deveni o întreprindere plină de succes și acesta este motivul pentru care am nevoie de aprobare legală, ca să începem o afacere de sine stătătoare. A făcut o pauză și a rîs : un ha-ha ascuțit, fără veselie. Dar n-ați venit ca să auziți despre problemele mele de afaceri. Hertha e disponibilă acum. Urmați-mă, vă rog.

M-a condus prin acea ușă mascată, printr-un hol scurt, într-o cameră retrasă. Ușa rămăsese deschisă și am văzut că odaia era mobilată mai mult ca o cameră de locuit decît ca un birou comercial. O femeie tînără — mai tînără decît Frank Gloriana cu cel puțin cinci ani, cred — s-a ridicat dintr-un scaun cu brațe, cu speteaza înaltă, mov cu ape, cînd am intrat.

— Dragă, i s-a adresat el, acest domn este Archibald McNally. Domnule McNally, soția mea, Hertha. Vă las singuri.

A plecat, închizînd ușurel ușa holului după el.

Ea a plutit spre mine și mi-a oferit o mînă atît de gingașă și fragilă, încît mi-a fost frică să nu o strivesc în laba mea musculoasă.

— Doamnă Gloriana, am rostit, *este* o adevărată bucurie pentru mine .

În închipuirea mea, un medium trebuia să fie o femeie bătrînă, cu sîni și șolduri mari, cu părul vopsit și făcut permanent, fardată gros, cu o înfățișare neîngrijită și, poate, mirosind copleșitor a paciuli. În cazul acesta greșisem total. Hertha Gloriana era, scuzați-mi jocul de cuvinte, un medium foarte rar.

Era, fără nici o îndoială, tipul prerafaelit, cu un nimb de păr castaniu, cu pielea albă și netedă ca ceara, cu trăsături atît de clasice, încît ar fi putut împodobi o medalie. În frumusețea ei era ceva eteric, mă gîndeam, iar în comportament ceva delicat și nepămîntean. Se mișca încet, cu o ușurință languroasă și, dacă, dintr-odată s-ar fi înălțat spre tavan, nu m-aș fi mirat nici un pic. Atît era de desubstanțializată, vă dați seama.

— Domnule McNally, a murmurat, cu vocea scăzută, șoptită. Frank mi-a spus de ce vă aflați aici. Poate voi reuși să vă ajut. *Poate*. Dar nu vă promit nimic. Trebuie să înțelegeți asta, da ?

— Bineînțeles, am răspuns, încercînd să ghicesc nuanța exactă a ochilor ei. Albastrul florii de glicină, m-am hotărît în sfîrșit. Apreciez faptul că încercați.

— Care e numele pisicii ?

— Piersicuța.

— E o pisică ?

— Da.

— Ce rasă ?

— Persană, cred.

— Descrieți-o, vă rog.

— Grăsuță. Cenușiu argintie, cu dungi.

— Ce vîrstă ?

— Nu știu exact, am mărturisit. Probabil vreo cinci ani.

— Iubitoare ?

— Nu prea. În orice caz, nu cu străinii.

A dat din cap.

— Lăsați, vă rog, adresa și numărul de telefon soțului meu. Dacă voi reuși să fac ceva, vă va telefona.

În aparență, consultația noastră se încheiase, dar ea continua să mă privească fix. Pleoapele îi erau aproape închise, iar privirea atît de intensă și insistentă, căci nu clipea, încît simțeam nevoia să-mi iau ochii de la ea, dar nu puteam.

S-a apropiat. Avea un parfum ușor, de flori. A pus cu blîndețe o mînă pe brațul meu.

— Sînteți tulburat, mi-a șoptit.

— Din cauza pisicii ? Da, sigur. Acest prieten apropiat al meu este foarte...

— Nu, m-a întrerupt ea, nu în legătură cu pisica. Dumneavoastră, în sufletul dumneavoastră sînteți tulburat.

— N-aș zice, am răspuns, iar hohotul meu scurt de rîs mi-a sunat chiar și mie nervos. Nimic palpabil, în orice caz.

Ea a continuat să mă privească fix.

— Două femei, două iubiri, a șoptit. Asta vă tulbură.

Nu mă impresionase : prea avea iz de ghicit al norocului în miez de carnaval. Mulți bărbați — cel puțin, mulți dintre cei pe care îi cunosc — au deseori relații cu mai mult de o singură femeie. N-ai putea spune că e o situație unică, nu-i așa ? Doamna Gloriana nu dădea semne să aibă talente de clarvăzătoare.

A făcut un pas înapoi și a zîmbit : un zîmbet tremurător, foarte vulnerabil.

— N-aveți nici o grijă, mi-a explicat. Problema poate fi rezolvată, cred.

— Îmi pare bine, am spus.

— Dar nu de către dumneavoastră, a adăugat. Mi-a părut bine de cunoștință, domnule McNally. Am să mă străduiesc să vă dau o veste despre Piersicuța.

— Vă mulțumesc, am spus și m-am întors pe călcîie. Ajuns la ușă, m-am uitat înapoi. Nu auzisem nici un zgomot, dar ea ședea acum iarăși în scaunul cu brațe și spătar înalt și mă privea cu gravitate. Mi-am luat inima în dinți.

— Doamnă Gloriana, am spus. Lydia Gillsworth mi-a povestit despre ședințele la care asistă, în timpul cărora dumneavoastră reușiți uneori să luați legătura cu cei care... care au...

— ...murit, a continuat ea.

— Da, am aprobat. Mă întreb dacă s-ar putea să vin și eu la una dintre întruniri. Acest concept mi se pare fascinant.

Privirea ei nu a șovăit nici o clipă.

— Foarte bine, a rostit cu blîndețe. Cereți-i Lydiei să vă ia la următoarea ședință. Știe locul și timpul.

— Vă mulțumesc, am mai zis încă o dată și am plecat, lăsînd-o acolo, șezînd, distantă și mulțumită.

În camera de așteptare se afla un cuplu de vîrstă mijlocie, ținîndu-se de mînă. Frank Gloriana ședea în spatele mesei, impasibil și nefăcînd nimic.

— Soția dumneavoastră mi-a spus că îmi va comunica dacă mă poate ajuta, l-am informat și i-am întins cartea mea de vizită.

A privit-o.

— Doriți ca nota de plată să fie trimisă la biroul dumneavoastră, domnule McNally ?

Numai afaceri, flăcăul ăsta.

— Vă rog, am răspuns. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Am ieșit pe coridor. Aveam o mulțime de impresii care aveau nevoie de a fi evaluate, dar, mai întîi, voiam să fac altceva.

Cînd intrasem în birou, Frank Gloriana îmi spusese că mediumul era ocupat cu un client. Apoi, după un timp,

mi-a relatat că era disponibilă. Nu văzusem însă nici un client ieșind din birou.

Singura explicație era că mai exista o ieșire din apartamentul soților Gloriana. Psihiatrii au deseori astfel de circuite pentru a păstra secretul celor pe care îi tratează. Vreau să spun că trebuie să-ți fie cam peste mînă să intri în cabinetul unui psihiatru și să dai peste soț, iubit sau șef care tocmai ies de acolo.

Astfel că, înainte de a apăsa pe butonul ascensorului, am colindat pe coridorul de la etajul al patrulea, căutînd cealaltă ușă de la birourile Gloriana. Nu exista. Asta însemna, probabil, că Hertha nu fusese ocupată cu un alt client cînd sosisem eu. Puteau exista mai multe explicații inocente. Vorbele lui Frank Gloriana puteau să nu aibă nici o importanță.

Sau puteau să aibă.

CINCI

Pe drumul de întoarcere la clădirea McNally m-am oprit la biroul lui Harry Willigan. Era în obișnuita lui proastă dispoziție, așa că m-am întrebat dacă el adoptase atitudinea Piersicuței sau pisica învățase de la stăpînul ei să se poarte urît.

M-a întrebat dacă progresasem în căutarea animalului său iubit. Foarte puțin, i-am spus, dar investigațiile vor profita dacă îmi va da o fotocopie după nota de răscumpărare.

— La ce naiba îți poate servi ? a țipat la mine.

I-am explicat, cît mai liniștit cu putință, că doresc ca scrisoarea să fie analizată de un expert. Vocabularul și gramatica i-ar da specialistului posibilitatea să descopere unele subtilități în privința educației, ocupației, naționalității și statutului social al celui care a scris biletul. Nu erau chiar vorbe goale, bineînțeles ; există analiști care pot spicui unele informații din limbajul unui document.

În cele din urmă, Willigan l-a pus pe recepționerul lui să facă o fotocopie pentru mine. Am împăturit-o cu grijă și am vîrît-o în buzunar, acolo unde se afla și formularul Gloriana. Apoi am plecat cît am putut de repede, să nu mai aud amenințările obscene ale lui Willigan, cu tot ce

avea el să le facă răpitorilor împuțiți, cînd va pune mîna pe ei. Îl credeam în stare.

Cînd am ajuns înapoi în biroul meu, am găsit pe masa de lucru un mesaj care îmi cerea să o sun pe Connie Garcia cît mai curînd cu putință.

— Archy, s-a văicărit ea, în legătură cu astă-seară. Doamna Horowitz dorește să mă întorc aici după cină și să pritocim încă o dată împreună bugetul pentru Patru Iulie.

— Oh, am spus, asta e prea de tot. Vrei să amînăm întîlnirea noastră ?

— Nu, a spus cu hotărîre. Nu te-am mai văzut de secole. În loc să ne ducem pînă la Lantana pentru gustări picante, mai bine dăm o raită pe la Clubul Pelican și mă aduci înapoi pe la opt și treizeci sau cam așa ceva. Ce zici ?

— Sigur, am răsuflat ușurat că nu voi fi silit să-mi ard cerul gurii două seri la rînd. Dar asta înseamnă că nu vom mai avea parte de joc și glume după aceea. Sînt dezamăgit.

— Și eu, mi-a mărturisit. Străinut de atîta vreme, sînt îngropată în praf pînă la urechi.

— Trebuie să facem ceva împotriva acestui rău, am propus.

O lungă pauză. Apoi, cu vocea plină de îndoială :

— N-ai făcut bigi-bigi cu acea Meg Trumble, nu-i așa, Archy ?

— Cu cine ?

A oftat.

— Acuma ți-a ajuns *ție* pînă la urechi, și nu este vorba de praf. Dacă descopăr că mă înșeli, știi ce-o să ți se întîmple, nu-i așa ?

— O să cînt ca soprană ?

— O vei face, băiete, m-a amenințat. Ne vedem diseară.

A închis, iar eu am mai rămas o vreme nemișcat, amintindu-mi că nu te poți juca cu temperamentul latin.

O dată, în timpul primei noastre legături, mă prinsese luînd masa cu o altă tînără și îmi turnase în cap un castron cu spaghete boloneze cu ficăței. Am avut nevoie de o săptămînă cu băi de șampon, ca să scap de toți ficățeii ăia blestemați de pui.

Jucam un joc periculos, mi-am spus în sinea mea, morocănos, și m-am întrebat dacă jurămîntul de a rămîne celibatar putea rezolva problema. Dar atunci mi-am amintit de prezicerea Herthei Gloriana : problema mea va fi, probabil, rezolvată, dar nu de mine. Un gînd binevenit. Am destule obiceiuri rele ca să nu mai trebuiască adăugată și castitatea.

Am scos din buzunar formularul Gloriana și l-am recitit. Mama nu avea un fiu idiot, așa că de la prima ochire am văzut că oferta unui profil individual era un joc ticălos al unor pungași. Mi-am și imaginat că soții Gloriana tipăriseră un profil standard pe care aveau să-l expedieze tuturor nătăfleților, profilul fiind similar acelor horoscoape care se află cu duzinele în standuri.

Dar, cu tot cinismul meu, îmi venea greu să cred că Hertha Gloriana era, la urma urmelor, o escroacă. Soțul ei, Frank — managerul afacerii — putea fi un artist plin de mofturi, capabil de a face tot felul de tîrguri dubioase. Dar nu Hertha, această făptură delicată și vulnerabilă, nu. Avea ochii prea albaștri. Ce logică urmărea oare deducția mea ?

Dar exista o cale prin care puteam proba *bona fides*[1] a Herthei și am decis să pun la cale în seara asta mica mea conspirație. Eram sigur că voi avea sprijinul total al lui Connie Garcia. Ea o s-o ia ca pe o acțiune de dezvăluire a unor șmecherii.

Cugetînd la cei doi Gloriana și la afacerea aparent prosperă pe care o întreprindeau, mi-am dat seama ce

1 Bună credință *(lat. în orig.)*.

puțin știu eu despre parapsihologie. M-am hotărît să învăț cîte ceva despre cele pe care le investigam, era timpul. Am sunat-o pe Lydia Gillsworth. Era aproape ora prînzului.

— O, Archy, s-a alintat ea, după un schimb de saluturi cordiale, sper că nu vrei să-mi vorbești iar despre scrisoarea aceea stupidă pe care am primit-o.

— Nici vorbă, i-am spus, mințind cu curaj. V-am sunat să vă fac o mărturisire și o rugăminte. M-a interesat atît de mult ceea ce mi-ați povestit despre Hertha Gloriana deunăzi, încît azi-dimineață m-am dus să o văd. M-am folosit fără rușine de numele dumneavoastră. Nădăjduiesc că nu mă veți condamna pentru asta.

— Bineînțeles că nu. Nu-i așa că este o femeie remarcabilă ?

— Este, am răspuns, și încîntătoare.

— Fii atent, Archy, m-a avertizat doamna Gillsworth, rîzînd. Hertha e fericită în căsnicie, și Frank are armă.

Asta m-a făcut să tresar.

— Pentru ce Dumnezeu are armă ?

— El spune că e doar din prevedere. Uneori trebuie să facă față unor oameni iraționali și foarte zdruncinați psihic.

— Îmi imaginez, am spus, nebunii.

— Exact, m-a aprobat ea. Dacă nu te superi de întrebare, pentru ce ai consultat-o pe Hertha ?

I-am spus povestea încropită cu prietenul apropiat care își pierduse pisica iubită și cum îi cerusem doamnei Gloriana să vizualizeze cam prin ce locuri se afla animalul. Lydia nu a găsit deloc neobișnuit procedeul meu.

— Sînt sigură că Hertha va reuși să te ajute. E foarte bună în localizarea obiectelor pierdute. I-a spus lui Laverne Willigan unde să-și caute cerceii cu perle.

Am avut senzația că port placă dentară și că în clipa aceea mi-a căzut. Am rămas cu gura căscată și m-am uitat în jur ca să fiu sigur că lumea mai era la locul ei.

— Și unde erau cerceii ? am întrebat răgușit.

— În spatele unui sertar de la dulapul cu haine. Se prinseseră de căptușeală.

— O cunosc pe doamna Willigan, am spus cu cît mai multă indiferență cu putință. Soțul ei este unul dintre clienții noștri. Laverne participă și ea la acele ședințe pe care le face doamna Gloriana ?

— O, sigur, nu a lipsit de la nici una.

N-am vrut să insist prea mult.

— Și acum să trec la cealaltă parte a mărturisirii mele, doamnă Gillsworth. Am întrebat-o pe Hertha dacă aș putea veni și eu la întrunirile dumneavoastră. A fost de acord și a spus că m-ați putea lua la următoarea ședință.

— Bineînțeles, a aprobat ea. Apropo, avem una chiar astă-seară la șapte.

— Ah, ce păcat, m-am văitat. Am o întîlnire la cină, pe care nu îndrăznesc să o contramandez. Ei, ce să fac, vă asigur că voi fi acolo la următoarea ședință, cu ajutorul dumneavoastră. Și acum rugămintea mea : aș vrea să aflu mai multe despre spiritism și mă întreb dacă nu aveți cărți cu acest subiect pe care să mi le puteți împrumuta. Vi le înapoiez, cu siguranță. Sînt extrem de impresionat de posibilitatea de a lua legătura cu cei, îîî, plecați din această viață pentru a exista în alt plan.

— O, Archy, am o bibliotecă întreagă de cărți cu acest subiect. Le vei găsi fascinante, sînt sigură. Cred că îți voi alege două sau trei, din care să-ți faci o părere de bază asupra credinței noastre.

— Apreciez cu adevărat serviciul pe care mi-l faceți. Cînd aș putea trece să le iau ?

— Stai puțin... Am de făcut cîteva cumpărături, dar trebuie să mă întorc pe la două. Poți să treci după aceea ?

— Cu plăcere. Vă mulțumesc mult pentru ajutorul dumneavoastră, doamnă Gillsworth.

M-am întors acasă la prînz și mi-am dat seama că clanul McNally se limita la mine. Mama și Olson-ii plecaseră

în expediție după cumpărături ca să reumple cămara. O notă lăsată pe masa de bucătărie mă informa că o salată Cezar cu mult usturoi fusese pregătită pentru plăcerea mea și se răcea în frigider.

Am băut un pahar de chablis de California la salată și mi-am luat cîteva căpșuni proaspete ca desert. Apoi m-am tîrît sus la trudă, mi-am pus ochelarii de citit și am așezat fotocopia notei de răscumpărare a Piersicuței lîngă scrisoarea de amenințare trimisă Lydiei Gillsworth. Le-am comparat cu grijă și ochiului meu inexpert i s-au părut redactate cu aceeași mașină.

Ca să vă spun și mai mult, amîndouă cuprindeau cuvîntul „cumplit". Nu e un adjectiv folosit prea des în comunicările pe calea scrisului. Ce-aș fi putut spune în legătură cu întrebarea dacă amîndouă fuseseră scrise chiar de aceeași persoană ? Asta nu mai era chiar evident, admit, dar eu eram mai mult decît convins că între răpirea pisicii și amenințările făcute doamnei Gillsworth era o legătură.

Am început să mîzgălesc pe scurt în jurnal despre întîlnirea de dimineață cu Hertha și Frank Gloriana, dar am aruncat cît colo stiloul de aur Mont Blanc, incapabil să mă concentrez.

Ceea ce mă uluia era aparentul interes pentru spiritism al lui Laverne. Mi se păruse totdeauna o femeie pronunțat *hedonistă,* ale cărei preferințe principale erau eclerurile, să-și bronzeze pielea și să adune bijuterii scumpe. A fost un șoc vestea că asistă la ședințe.

Era clar că o judecasem greșit pe Laverne ; nu era doar un cap de gîscă și un trup *durduliu*. Asta mă făcea să mă întreb dacă nu cumva și părerea asupra celorlalți actori ai acestei drame era greșită. Poate că Harry Willigan, dincolo de urletele lui, se prăpădea după macrameuri, iar Frank Gloriana studia cu înfocare lăuta-bas. Orice, am tras încruntat concluzia, era cu putință.

Proasta mea dispoziție s-a risipit în timp ce mă îndreptam cu mașina spre sud, ca să o văd pe Lydia Gillsworth. Pentru mine ea nu mai avea acum pasiuni sau vinovății ascunse; eram gata să jur pentru asta. Era complet lipsită de prefăcătorie.

Mă aștepta în camera de zi, care era invadată de lumină. Achiziționase tocmai niște coșuri de nuiele cu flori uscate și prezența lor dădea camerei atmosfera unei grădini. Se bucura cu atîta inocență de hortensii, de mentă și de nu-mă-uita, încît plăcerea ei era contagioasă. Am cerut și am primit o floare sălbatică roz ca să o pun la butoniera jachetei mele tehnicolore.

Îmi pregătise deja trei cărți, pe care le așezase cu grijă într-o pungă mică a firmei Saks.

— Acum, Archy, trebuie să-mi promiți, a spus, că le vei citi pe îndelete și în întregime.

— Promit, am făgăduit.

— Prima ta reacție, a continuat ea, va fi de a lua totul în rîs. O să-ți spui: „Ce prostie"! Dar, dacă îți deschizi inima și mintea, te vei descoperi întrebîndu-te dacă nu cumva acest concept este în întregime valabil. Încearcă să te întrebi, Archy.

— O voi face.

— Nu trebuie să cugeți asupra spiritismului într-un mod logic, mi-a spus cu severitate. Nu e o filozofie; e o credință. Așa că nu încerca să analizezi. Îngăduie doar credinței să te pătrundă și ai să vezi dacă nu cumva răspunde multor probleme pe care ți le-ai pus mereu.

Era atît de sinceră și de serioasă, încît mă impresiona mai mult ea decît cuvintele ei. Domnul Webster definește cuvîntul „drăguț", printre altele, ca „bine crescut, virtuos, respectabil". Lydia Gillsworth le avea pe toate, mă gîndeam și, observîndu-i eforturile neprecupețite de a mă aduce pe calea cea bună, am simțit pentru ea o mare afecțiune.

Printre nenumăratele probleme, pe care n-am fost în stare să le rezolv, este și aceea dacă poate exista o adevărată prietenie între un bărbat și o femeie cînd atracția sexuală lipsește total. Nu sînt chiar sigur. Dar, în acel moment, în grădina de țară plină de soare a doamnei Gillsworth, ascultînd vocea ei liniștită și privind în ochii ei limpezi, m-am simțit înrudit cu ea și m-am gîndit că sînt foarte aproape de a o iubi.

I-am mulțumit pentru cărți și m-am ridicat să plec. Ea s-a apropiat și m-a prins de umeri. Mi-a zîmbit cu o căldură copleșitoare.

— Pregătește-te, Archy, mi-a spus aproape strengărește. Aceste cărți îți vor schimba poate viața.

— Orice schimbare e o îmbunătățire, am spus, iar ea a rîs și s-a întins să mă sărute pe obraz.

M-am întors acasă, gîndindu-mă cît era de *dulce*. Am împărtășit groaza pe care scrisorile acelea înfiorătoare trebuia să i-o fi trezit lui Roderick Gillsworth. Poate o să vi se pară ciudat, dar acum consideram amenințările cu moartea adresate Lydiei un act de blasfemie ; iată cît eram de convins de bunătatea ei.

Înapoi în bîrlogul meu, abia dacă am făcut mai mult decît să mă uit la cărțile pe care mi le împrumutase. Am citit introducerile și am trecut cu privirea peste titlurile capitolelor, apoi le-am lăsat de-o parte. Ei, sigur, mi-am făcut planul să le citesc cîndva, la urma urmelor, dar știam că n-o să meargă.

Am ieșit să înot în ocean, așteptînd cu conștiinciozitate ora cocteilului familiei, iar la șapte seara mă aflam pe aleea pentru mașini de pe proprietatea doamnei Cynthia Horowitz, după ce-mi anunțasem prin administrator sosirea. Zece minute mai tîrziu, Consuela Garcia a ieșit în fugă, s-a strecurat în Miata mea și iată-ne plecați.

Indiferent de cît de pretențioși sînteți, vă asigur că, orice ați fi, femei sau bărbați, după ce ați vedea-o pe Connie v-ați spune că sînt un prost dacă mai arunc priviri

poftcioase și altor femei. Nu e frumoasă în sens convențional, dar e cu siguranță atrăgătoare și atît de scînteietoare, încît ar fi în stare să-l convingă și pe un golem să danseze gavota.

E mai degrabă scundută și rotofeie, dar afișează tot timpul o piele bronzată și își lasă de obicei părul negru, lucios, lung să fluture liber. Cred că am menționat mai înainte că am văzut-o o dată într-o pereche de bichini din șiret. Era mai impresionantă decît Mount Rushmore, vă asigur.

În seara aceea, purta o bluză albă de mătase cu pantaloni albi de doc. Pe vîrful capului avea o pălărie de pai spilcuită, cu o bandă de mătase de culoarea cireșelor. Fusese, cîndva, pălăria mea și suferam încă, pentru că arăta mai bine pe ea decît pe mine. Arăta atît de provocatoare, încît am mai regretat o dată alergătura mea după fuste. Mă gîndesc că trebuie să se datoreze unei gene defectuoase.

M-am bucurat văzînd că la Clubul Pelican nu era prea mare aglomerație cînd am ajuns. Priscilla a reușit să mă așeze la o masă într-un colț al restaurantului.

— Numai bun pentru două păsărele îndrăgostite, a spus, uitîndu-se la mine. Sau mai bine zis o pasăre îndrăgostită și un cuc.

— Ce obraznică ! am exclamat. Apoi către Connie : E foarte greu să mai găsești personal de serviciu bun în zilele noastre.

— Fii atent ce vorbești, Simon Legree, a răspuns Priscilla, că de nu îi spun lu' taică-meu să-ți pună un purgativ în martini.

— În acest caz, iau o votcă cu gin și lămîie, am zis. Connie ?

— Idem, a comandat ea. Pris, ce recomandă Leroy pentru astă-seară ?

— Pește cu garnitură de orez și șofran, și salată de andive.

Am luat amîndoi acest fel și, după ce ne-au fost aduse băuturile, n-am mai pierdut timpul și i-am expus planul

meu josnic. I-am întins lui Connie anunțul soților Gloriana care vorbea despre profiluri psihice individualizate.

— Escrocherie ? a întrebat ea.

— Așa cred, i-am răspuns. Aș vrea să am dovezi și tu mă poți ajuta în sensul ăsta. I-ai cunoscut pe Hertha sau pe Frank Gloriana ?

— Nici gînd.

— Crezi că ei au auzit de tine ?

— N-aș crede.

— Bine, m-am bucurat eu. Acum, uite ce aș vrea să faci : răspunzi fițuicii în numele tău și pe adresa ta de acasă. În rest, te preschimbi într-o cu totul altă femeie. Falsifici data și locul nașterii. Falsifici numele părinților și al bunicilor. Cumperi niște zorzoane ieftine și le trimiți împreună cu scrisoarea drept obiecte personale ale femeii inexistente. Vreau să văd ce fel de profil psihic vei primi pentru persoana imaginară.

Connie a rîs.

— Ești un băiat șmecher, nu-i așa ? Crezi cu adevărat că soții Gloriana vor furniza un studiu al unei femei fabricate ?

— Pentru o sută de verzișori o vor face, am spus. Pun rămășag. Trimite împreună cu scrisoarea și un cec personal și te asigur că banii îți vor fi înapoiați. O faci ?

— Bineînțeles, a aprobat ea, mă amuză, dar de ce-ți bați atîta capul cu chestia asta ?

Aveam minciuna pregătită.

— Un tip vîrstnic a devenit dependent de matrapazlîcurile de care se țin aceștia. Cheltuiește o avere pe ședințele particulare, pe false demonstrații de telepatie și psihochinezie și alte chestii de-astea. Copiii lui adulți, clienții noștri, sînt furioși, presupunînd că bătrînul le irosește moștenirea. Ei cred că cei doi sînt niște escroci. Tata mi-a propus să cercetez.

Connie a înghițit minciuna.

— De acord, a spus, am să comand un profil psihic pentru o femeie care nu există. A, a venit mîncarea noastră. Acum taci și lasă-mă să mănînc.

— Bine, doamnă, am aprobat.

Ne-am terminat masa în timp record, ne-am oprit la bar pentru cîteva înghițituri de Frangelico și apoi am dus-o pe Connie înapoi la palatul Horowitz.

— Îmi pare rău că lucrezi pînă tîrziu, i-am spus. Data viitoare o să avem o noapte pentru noi.

— Ce bine, s-a bucurat ea. Archy, spune-mi adevărul. Mi-ai fost credincios ?

Am evitat o minciună directă, ăsta e obiceiul meu. Subterfugiu e numele jocului.

— Connie, am spus posomorît. Vreau să fiu cinstit. Săptămîna trecută, la bărbier, am răsfoit un *Playboy* și mărturisesc că am poftit în inima mea.

Ea a încercat să nu rîdă, dar nu a reușit.

— Ai grijă să rămînă doar în inimă pofta și să nu migreze spre sud. Îți mulțumesc pentru masă, iubitule.

Mi-a dat un sărut dulce, s-a strecurat din Miata și a pășit țanțoș spre biroul ei. Am așteptat pînă ce am știut că se află în siguranță înăuntru, apoi am pornit cu mașina spre casă cîntînd : „Dacă ai și-o pe Susie — cum o știu eu pe Susie". De fapt, pînă acum n-am cunoscut nici o fată cu numele de Susie, dar nu se știe niciodată, nu-i așa ?

Cînd am intrat pe aleea noastră pentru mașini, am văzut Bentley-ul gri al lui Roderick Gillsworth parcat în locul de întoarcere a mașinilor. Ferestrele de la biroul tatii erau luminate, iar el a ieșit în hol cînd am intrat.

— Archy, a spus, Gillsworth a sosit chiar acum cu vești proaste. Vino și tu în birou, te rog.

Poetul se prăbușise într-un fotoliu de piele groasă și își mușca unghia de la degetul mare. Babacul s-a dus în spatele mesei sale de lucru masive, iar eu mi-am tras un scaun cu spătarul drept.

— Azi a mai sosit o scrisoare, a spus tata necruțător și a arătat spre un plic care zăcea pe capacul-rulou al mesei de lucru. Și mai josnică decît celelalte. Și mai înfricoșătoare.

Abia dacă am mai ascultat ultimele lui cuvinte. Mă oprisem la : „Azi a mai sosit o scrisoare" și mă minunam cum de Lydia Gillsworth nu o menționase. Dar poate că o făcuse. Mi-am amintit că, în timpul conversației noastre telefonice, ea spusese : „Sper că nu vrei să-mi vorbești iar despre scrisoarea aceea stupidă pe care am primit-o". Presupusesem că vorbea despre scrisoarea precedentă, nu că se referea la una nouă.

— Așadar, Archy ? m-a admonestat nerăbdător tata și am înțeles că mă întrebase ceva ce nu înregistrasem.

— Scuzați-mă, domnule, am spus. Vreți să repetați întrebarea ?

M-a privit fix, întristîndu-se evident din cauza imbecilului căruia îi dăduse viață.

— Te-am întrebat dacă ai făcut vreun progres în direcția identificării autorului acestei murdării.

— Nu, domnule, am spus și m-am limitat la atît.

Gillsworth a mormăit dezaprobator.

— Și ce-ai de gînd să *faci ?* a spus, ultimul cuvînt înălțîndu-se în falsetto.

Nu-l văzusem niciodată atît de tulburat. Pe lîngă faptul că își mușca unghia, clipea furios și părea incapabil să-și controleze un tremurat ciudat al fălcii ; arăta de parcă mesteca grăbit.

— Domnule Gillsworth, i-am spus, cred cu tărie că poliția trebuie implicată. Dacă soția dumneavoastră continuă să o interzică, atunci ar trebui să angajați o gardă de corp. Va fi scump, dar simt că este necesar pînă ce făptașul va fi găsit.

Seniorul a căzut într-una din acele semitranse care însemna că se gîndea adînc la propunerea mea, examinînd tot ce era pro și contra și cîntărind toate posibilitățile.

— Da, a admis, în cele din urmă, cred că ar fi înțelept să facem așa. Domnule Gillsworth, noi am mai tratat în trecut de cîteva ori cu un serviciu de securitate care ne-a asigurat gărzi de corp. De fiecare dată, am constatat că personalul lor era demn de încredere și sigur. Îmi dați permisiunea să angajez personal de gardă pentru soția dumneavoastră douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru ?

— O, doamne, sigur că da ! a strigat Gillsworth, fluturîndu-și brațele subțiri. Asta era ! Cum de nu m-am gîndit ?

— Unde este în acest moment doamna Gillsworth ? am întrebat.

— S-a dus la o ședință de spiritism astă-seară, a răspuns. Acum ar trebui să fie deja acasă. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră ?

— Bineînțeles, a aprobat tata.

Gillsworth s-a ridicat, s-a apropiat, mai mult clătinîndu-se, de telefonul de pe masa de lucru și a format numărul. Ținea receptorul strîns lipit de cap. Cum așteptam cu toții, am observat cum transpira. Fața îi era udă de sudoare și o picătură tremura în vîrful nasului său ascuțit. Bietul nenorocit, mă gîndeam ; știam exact ce simțea.

În cele din urmă, a închis.

— Nu e acasă, a șoptit pierdut.

— Nu e cazul să ne alarmăm, a rostit solemn tata. Poate că a mai rămas cîteva clipe după ședință. S-a dus cu mașina personală ?

— Da, a îngăimat poetul. Un Caprice. Nu înțeleg de ce nu e acasă. Ea întîrzie rareori.

— Poate întîrzie din cauza circulației. O să mai încercați după cinci sau zece minute. Între timp, propun să luăm cu toții cîte un coniac. Archy, faci tu onorurile casei ?

Am binecuvîntat sarcina primită. În realitate, frica lui Gillsworth mă cuprinsese și pe mine și aveam nevoie de un strop de curaj din sticlă. M-am dus la bufetul cu placă de marmură și am turnat porții generoase în cele trei degetare. I-am servit, pe poet și pe tata.

Gillsworth și-a terminat pe jumătate băutura dintr-o înghițitură și a suspinat.

— Da, a murmurat, asta e o soluție. Îți mulțumesc.

— Tată, am spus, cînd o să vorbești cu serviciul de securitate pentru gardă de corp, cred că ar fi mai inteligent să ceri să se asigure drept păzitori femei. Cred că doamna Gillsworth va înclina mai degrabă să accepte prezența continuă a unor femei decît a unor bărbați.

— Da, da ! a strigat Gillsworth animat de coniac, fluturîndu-și iarăși brațele. Ai dreptate pe deplin. E o idee grozavă !

McNally senior a aprobat din cap.

— Te-ai gîndit bine, Archy, a spus și am simțit că eram iertat pentru lipsa mea anterioară de atenție. Domnule Gillsworth, ați avea vreo obiecție față de faptul că una sau mai multe femei gărzi de corp s-ar mișca prin casa dumneavoastră ? Pentru o perioadă, bineînțeles.

— Nici una, a replicat categoric poetul. Avem o mulțime de dormitoare. Aș binecuvînta prezența cuiva care ar avea grijă de Lydia în fiecare minut cînd eu nu sînt cu ea. Aș putea folosi încă o dată telefonul ?

— Natural, a răspuns tata.

A sunat și după o clipă l-am văzut relaxîndu-se în totalitate și chiar a zîmbit.

— Ai ajuns acasă, Lydia, a spus entuziasmat. Vie și nevătămată ? Bine. Ușile și ferestrele sînt închise ? Îmi

pare bine. Eu sînt la McNally, dragă, şi în cincisprezece minute sau cam aşa ceva voi fi acasă. La revedere.

A închis şi şi-a frecat grăbit mîinile.

— Totul e perfect, ne-a declarat. Voi sta cu ea pînă ce va sosi personalul dumneavoastră de pază. Cînd credeţi că va avea loc această acţiune ?

— Probabil mîine dimineaţă în zori. Voi chema inspectorul de noapte şi el va rezolva pe loc problema. Voi cere o femeie care va fi trimisă mîine dimineaţă, devreme, la dumneavoastră. Vi se pare că e bine aşa ?

— Este excelent, a răspuns Gillsworth şi şi-a terminat coniacul. Mă simt mult mai bine acum. Îi voi spune Lydiei că insist ca garda să rămînă la noi pînă ce tot acest balamuc oribil va fi limpezit. Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule McNally şi ţie, Archy. E mai bine să plec acum.

— Vă conduc pînă la maşină, a spus tata. Te rog, aşteaptă-mă aici, Archy.

A ieşit cu clientul, iar eu am mai tras la repezeală un coniac. Doar unul mic.

Tata s-a întors şi şi-a reluat tronul.

— O gardă personală e o idee excelentă, a zis el. Sper, însă, că doamna Gillsworth n-o s-o refuze.

— Nu cred că o va face, domnule, i-am răspuns. Mai ales dacă i se explică aspectul tainic al acestui demers. Dar eu mai cred încă în necesitatea de a informa poliţia despre scrisori. Garantez că ei nu pot asigura o supraveghere continuă, dar că pot urmări sursa hîrtiei folosite şi marca maşinii de tipărit care a fost utilizată.

Tata s-a uitat la mine cu fermitate.

— Aşadar, ai spus adevărul ? Nu ai făcut într-adevăr nici un fel de progres ?

— Nu este chiar complet adevărat, am admis, dar ceea ce am obţinut e atît de puţin, încît nu am vrut să-l menţionez în prezenţa lui Gillsworth.

I-am povestit apoi despre Hertha și Frank Gloriana, care erau sau nu erau escroci, și modul în care aștepta Lydia ședințele lor. Nu i-am vorbit despre legătura lui Laverne cu soții Gloriana și nici nu am pomenit despre impresia mea că scrisoarea de amenințare și nota de răscumpărare a Piersicuței fuseseră întocmite pe același procesor de cuvinte, de același autor.

De ce nu i-am spus tatei despre aceste lucruri ? Pentru că nu aveau încă un contur precis, erau abia niște ipoteze vagi, care i s-ar fi părut oricui, în afară de mine, lipsite de sens. Și trebuie să admit și asta, nu-mi plăcea să-i spun lui pater tot ce știam, pentru că el era atît de învățat, de înțelept, atît de mult deasupra nivelului meu intelectual. Pentru firea mea rezervată, asta ar fi avut subînțelesul de : „Eu știu ceva ce tu nu știi" ! Copilărește ? Categoric.

M-a privit oarecum încurcat.

— Crezi că soții Gloriana sînt răspunzători pentru scrisorile de amenințare ?

— Nu sînt sigur, domnule. Dar doamna Gillsworth nu mi-a dat alte nume. Se pare că este convinsă că nimeni din cercul ei — rude, prieteni, cunoștințe — nu e capabil de ceva de felul acesta. Așa că Hertha Gloriana este singurul punct de sprijin pe care îl am.

— Nu e mare lucru, a spus.

— Nu, am fost de acord, nu este. Dar ei spun că mediumul este mesagerul.

Mi-a zîmbit acru.

— Bine, ține-te de ei, mi-a poruncit. Și ține-mă și pe mine la curent. Acum trebuie să sun la serviciul de securitate.

Dar chiar atunci a sunat telefonul.

S-a oprit din vorbă și s-a uitat fix la telefon o clipă.

— Cine Dumnezeu mai poate fi ? a spus și a ridicat receptorul.

— Prescott McNally, s-a prezentat aspru. Apoi : Cum ? *Cum ?* O, doamne ! Da. Da, bineînțeles. Vom fi acolo imediat.

A pus încet telefonul în furcă și s-a întors spre mine cu obrazul golit de sînge.

— Lydia Gillsworth a murit, a spus. A fost omorîtă.

Nu plîng prea des, dar în noaptea aceea am plîns.

ȘASE

Am aflat mai tîrziu că Roderick Gillsworth telefonase la 911 înainte de a-l suna pe tata. Cînd am ajuns acasă la poet, poliția era acolo și nu ni s-a permis să intrăm. M-am bucurat văzînd că sergentul Al Rogoff era ofițerul cel mai înalt în grad acolo și, după cum se vedea, el era însărcinat cu cercetarea cazului.

Tata și cu mine am rămas în Lexus și am așteptat cît am putut de răbdători. Nu cred că am schimbat o duzină de cuvinte; eram amîndoi uluiți de tragedia petrecută. Fața îi era posomorîtă, iar eu mă uitam, fără să văd nimic, spre cerul înstelat, și speram că Lydia Gillsworth trecuse într-un plan superior.

În cele din urmă, foarte aproape de miezul nopții, Rogoff a ieșit și s-a îndreptat anevoie spre Lexus. Al făcea pe flăcăul cuminte, fiindcă se gîndea că asta îi prinde bine pentru cariera lui. Dar, din întîmplare, eu știam că era un intelectual ascuns și un mare amator de balet. Unii copoi din Florida se distrează discutînd metodele lui Fred Bundy; sergentul preferă să vorbească despre tehnica lui Rudolf Nureyev.

— Domnule McNally, a spus el, adresîndu-i-se tatălui meu, vrem să batem la mașină o declarație făcută voluntar de Roderick Gillsworth. Ar dori ca dumneavoastră să fiți de față. Am acceptat, ca totul să fie în deplină legalitate.

— Bine, a spus tata, coborînd din mașină. Vă mulțumesc că v-ați gîndit la asta.

— Al... am început.

— Tu rămîi aici afară, Archy, mi-a poruncit cu vocea lui oficială. Scena e deja supraaglomerată.

— Am ceva important să-ți spun, i-am șoptit disperat.

— Mai tîrziu, m-a amînat el și împreună cu tata au intrat în casa lui Gillsworth.

Așa că am mai rămas acolo, singur, încă o oră, urmărind cum ofițeri și tehnicieni de poliție, coborîți dintr-un camion blindat, cercetau terenul la lumina reflectoarelor și a lanternelor mari. În cele din urmă, Rogoff a ieșit din casă singur și s-a oprit la fereastra deschisă a mașinii mele, îndepărtînd de pe țigara lui mare învelișul de celofan.

— Tatăl tău va rămîne toată noaptea, mi-a relatat el. Cu Gillsworth. Mi-a spus să te sfătuiesc să pleci acasă. O să telefoneze ca să vii să-l iei.

Am fost surprins.

— Vrei să spui că Gillsworth are de gînd să doarmă în această casă în noaptea asta ? L-am putea adăposti noi sau l-am putea duce la un hotel.

— Tatăl tău i-a sugerat asta, dar Gillsworth dorește să rămînă aici. E în regulă ; eu am să las doi oameni, cum am hotărît de la început.

Apoi am tăcut, urmărind cum din casă era scoasă o brancardă. Corpul era acoperit cu un cearșaf negru cauciucat. Targa a fost introdusă în spatele unei ambulanțe a poliției, ușa, închisă cu zgomot. Vehiculul s-a pus încet în mișcare, sirena a început să sune.

— Al, am spus cît mai ferm cu putință, cum a fost omorîtă ?

— Lovită în cap de cîteva ori cu un baston. Avea drept mîner un vîrf ascuțit de argint. I-a perforat craniul.

— Să nu-mi spui că avea forma unui unicorn.

S-a uitat la mine stupefiat.

— De unde știi ?

— Mi-l arătase. I-l adusese cadou soțului ei, din nord. El colecționează bastoane vechi.

— Da, i-am văzut colecția. Asta voiai să-mi spui ?

— Nu. Altceva. Îți amintești că te-am întrebat despre scrisorile de amenințare ? Lydia Gillsworth era persoana care le primea.

— Ticălosule, a izbucnit supărat sergentul. De ce nu mi-ai spus ?

— Pentru că ea a refuzat să ne permită să ne adresăm poliției. Și dacă am fi făcut-o, i-ai fi putut asigura douăzeci și patru de ore de protecție ?

— Probabil că nu, a recunoscut el. Unde sînt acum scrisorile ?

— Acasă la noi.

— Ce-ar fi să mă iei pînă acolo și să mi le dai ? Și să mă aduci, după aceea, înapoi, aici. În regulă ? Sper că nu-ți făcuseși planul să fii în pat devreme ?

— Nu în noaptea asta, am spus. Să mergem.

Am pornit mașina, iar Al ședea lîngă mine, savurîndu-și țigara.

— Spune-mi cum s-a întîmplat, l-am întrebat.

— Nu prea am ce să-ți spun, a declarat el. Gillsworth era la voi, a vorbit la telefon cu soția lui, i-a spus că se întoarce imediat. El zice că a venit cu mașina direct acasă. Spune că a găsit ușa din față deschisă, deși ea îl asigurase că toate ușile și ferestrele erau închise. Ea se afla căzută cu fața în jos în camera de zi. Erau semne ale unei lupte violente. Stropi de sînge peste tot. Coșuri de flori zdrobite

de perete. O pendulă călcată în picioare. Se oprise cam la zece minute înainte de sosirea lui Gillsworth.

— Doamne, m-am văitat, aproape că a dat peste ucigaș.

— Îhî.

— A văzut pe cineva cînd a ajuns ?

— Spune că nu.

— S-a furat ceva ?

— Nu pare. Nu-și poate da seama dacă lipsește ceva.

— Cum suportă această întîmplare ?

— Greu. Vrea să facă pe neclintitul, dar nu reușește.

— Era o femeie încîntătoare, Al.

— Acum nu mai e, a spus el fără intonație, așa cum făcea totdeauna cînd voia să-și ascundă emoțiile.

Cînd am intrat în casă, mama ne aștepta în hol. Pe sub halatul ieftin de flanelă purta o cămașă de noapte, iar în picioare avea niște papuci roz scămoși. L-a privit pe sergentul Rogoff, care era în uniformă, și s-a sprijinit de perete ca să-și reia echilibrul.

— Archy, a șoptit ea, ce s-a întîmplat ? Unde e tata ? A fost rănit ?

— Totul e în ordine, am spus. E acasă la Gillsworth. Mamă, îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că Lydia a fost omorîtă.

A închis ochii și s-a clătinat. M-am apropiat și am prins-o de braț.

— Un accident de mașină ? a întrebat sfîrșită.

Nu i-am răspuns. Ar fi fost prea mult.

— M-am întors cu sergentul ca să luăm niște acte.

Ea n-a răspuns. Își ținea ochii închiși și îi simțeam tremurul sub mîna mea.

— Mamă, am mai adăugat, am avut o noapte foarte grea, sergentul și cu mine am vrea să bem o ceașcă de cafea neagră. Ai putea să ne faci tu ?

Mă gîndisem că, dîndu-i o sarcină, o voi ajuta, și așa a fost.

Și-a deschis ochii și și-a îndreptat umerii.

— Sigur că da, a spus. Fac o cafea grozavă. Vreți și un sandviș, domnule sergent ?

— Vă mulțumesc, nu, doamnă, a spus el blînd. Cafeaua o să-mi facă foarte bine.

Mama a început forfota prin bucătărie, iar eu l-am condus pe Rogoff în camera de lucru a tatii. Scrisoarea se mai afla încă pe sugativa de pe masa de lucru.

— Uite-o, i-am spus. Au atins-o amîndoi Gillsworth-ii, dar eu și tata nu. Poate ai să reușești să scoți niște amprente utile.

— Ce ghinion, a murmurat. S-a așezat la pupitru și s-a aplecat ca să citească.

— Aceasta este a treia scrisoare primită, i-am explicat. Pe prima, a distrus-o Gillsworth. Cea de a doua e sus în cameră la mine. Mă duc să ți-o aduc.

Cîteva clipe mai tîrziu, m-am întors cu a doua scrisoare, împachetată în dosarul de manila. Nu adusesem și fotocopia după nota de răscumpărare a Piersicuței. Willigan ne spusese : „Fără copoi" ! Și el ne plătea cu ora.

Rogoff își fuma țigara și se lăsase pe spate în fotoliul tatii. A citit și a doua scrisoare și a pus dosarul deoparte.

— Ce chestie tîmpită, a spus.

— Un bolnav psihic ? i-am sugerat.

— Se poate. Sau cineva care încearcă să ne facă să credem că este vorba de un bolnav psihic.

— Ce-ai să faci cu scrisorile ?

— Le trimit la laboratorul FBI-ului. Să încerce să descopere mașina folosită, hîrtia, cerneala, și așa mai departe. Să vedem dacă nu au scrisori similare în dosarele lor.

— Cu margine în partea dreaptă, am precizat.

— O, ai observat și asta ? Trebuie să fie un procesor de cuvinte sau o mașină de scris electronică. O să vedem. Ce se mai aude cu cafeaua ?

Cînd am intrat în bucătărie, mama ne umplea ceștile. Ne mai pregătise și un platou cu prăjituri de ciocolată preparate de Ursi Olson, fie binecuvîntată.

— E ness, a spus privindu-l îngrijorată pe Rogoff. O să vă placă ?

— Numai asta beau, a răspuns el, zîmbindu-i. Vă mulțumesc pentru deranj, doamnă McNally.

— Nici un deranj, l-a asigurat ea. Și acum, îi las singuri pe bărbați.

Ne-am așezat față în față la masa de bucătărie, aplecîndu-ne asupra cafelelor și ciugulind din cînd în cînd din prăjituri.

— Îl bănuiești pe soț, nu-i așa ? am spus.

Sergentul a ridicat din umeri.

— N-am încotro, Archy. Șaptezeci și cinci la sută din omucideri sînt comise de consort, de un prieten sau de o cunoștință. Prăjiturile sînt grozave.

— Ea mai era în viață cînd el a plecat de aici, Al, i-am amintit. A vorbit cu ea la telefon. Crezi că s-a dus acasă și a omorît-o ?

— Așa pare, a adăugat el încet. Ceea ce e în favoarea lui cu adevărat e că nu are pete de sînge pe haine. Ți-am spus că locul acela arată ca un abator. E sînge peste tot. Ucigașul trebuie să fi fost stropit tot. Cum era îmbrăcat Gillsworth cînd a plecat de aici ?

M-am gîndit o clipă.

— O jachetă sport de in alb, o bluză de polo albastru deschis, pantaloni de flanelă gri deschis.

Rogoff a dat aprobator din cap.

— Tot așa era îmbrăcat cînd am ajuns noi acolo. Și arăta proaspăt ca o margaretă. Datorită îmbrăcămintii, cred. Absolut imaculată. E sigur că n-a avut timp să se

schimbe în alte țoale identice. De altfel, am cercetat casa. Nicăieri haine pătate de sînge.

Am mai sorbit din cafea, am mai mîncat cîteva prăjituri. Sergentul și-a reaprins țigara care se stinsese.

— Așadar, Gillsworth e în afară de orice bănuială ? am întrebat.

— N-am spus asta. Poate că e curat, dar am să-i controlez programul. Multe depind de asta. Cît i-a luat ca să ajungă de aici în acel loc ? De asemenea, la ce oră a plecat victima de la ședință ? Cît timp i-a trebuit ca să ajungă acasă ? Cînd a ajuns ? Dacă o aștepta cineva ? Sînt o mulțime de lucruri pe care nu le știm. Abia după ce stabilim toate astea, Gillsworth va fi în afară de orice bănuială. Pînă acum, tot ce avem e el.

L-am privit.

— Al, mai există ceva ce nu-mi spui ?

— Aș putea să o fac ?

— Sigur că ai putea, am zis. Uite, știu că e cazul tău. Tu porți insigna ; tu ești legea. Poți să-mi poruncești să nu mă amestec. Funcția ți-o permite. Dar îți spun, de la început, că n-am de gînd să te ascult. Femeia aceea a însemnat mult pentru mine. Așa că orice ai spune, eu am să pun umărul din greu la cazul ăsta.

M-a privit ciudat.

— În regulă, a spus. Ocupă-te de el. Încearcă să mă depășești — e bine așa ?

Ne-am terminat cafeaua și ne-am dus în camera de lucru, unde Rogoff a strîns scrisorile. Cînd am ieșit în hol, mama aștepta cu o mică trusă de noapte.

— Am împachetat pijamaua, halatul și papucii tatii, ne-a explicat. De asemenea, instrumentele de bărbierit și o cămașă curată pentru mîine dimineață.

N-am să încetez niciodată să mă mir cît de *practice* sînt femeile chiar și cînd sînt șocate. Îmi închipui că atunci cînd a venit potopul și Noe avea grijă de tot ce adunase pe cora-

bie, doamna Noe l-a tras de mînecă și l-a întrebat : „N-ai uitat să golești tigaia de sub răcitor ?“

Rogoff a luat valijoara și a promis să i-o înmîneze tatii. În timpul acesta, eu am pornit Miata mea decapotabilă ; după ce inhalasem fumul țigărilor lui Al, aveam nevoie de aer proaspăt — de cît mai mult.

N-am mai vorbit în timpul călătoriei spre casa Gillsworth. Dar, cînd am ajuns și sergentul s-a dat jos, m-a oprit o clipă.

— Archy, știu că Roderick Gillsworth era clientul tatălui tău. Doamna Gillsworth era și ea ?

— Da, era.

— Am auzit că era plină de bani. I-a făcut tatăl tău testamentul ?

— Nu știu, Al. S-ar putea.

— Cine moștenește averea ?

— Nu știu nici asta. Întreabă-l pe tata.

După aceea am condus spre domeniile McNally pentru a încheia noaptea. Mă temeam că voi avea dificultăți cu adormitul, dar n-am avut. Mai întîi, am spus o rugăciune pentru nobila doamnă. Eu mă consider un agnostic, dar pentru orice eventualitate...

Sfîrșitul de săptămînă debutase prost și nu și-a mai revenit. Nici timpul nu ne ajuta deloc ; dimineața de sîmbătă a fost urîtă și pîcloasă — așa m-am simțit și eu cînd m-am trezit. În bucătărie mă aștepta un DO[1], chiflă cu scorțișoară și cafea, și Jamie Olson. Tocmai înfășura o nouă bandă adezivă în jurul tevii sparte a vechii sale lulele. Îi dădusem de Crăciun un Dupont cu bandă aurie, dar îl păstra ca să fumeze numai duminica.

— Am auzit despre doamna Gillsworth, a spus cu voce scăzută. Ce păcat !

— Da, l-am aprobat. E scris în ziare ?

---

1 Dejun pentru întreținerea obezității.

— Î-hî. S-a dat și la televizor.

— Jamie, dacă auzi ceva despre niște dușmani pe care poate i-a avut, despre vreo ceartă cu cineva, aș vrea să-mi spui.

— Sigur, a spus. Ați întrebat despre doamna Willigan.

— Da, așa e. Ce e cu ea ?

— Are un tip.

— O, m-am mirat eu și am luat o înghițitură din cafea. De unde ai aflat asta ?

— De prin jur.

— Cine e ?

— Habar n-am. Nimeni nu știe.

— Atunci de unde știu că are un tip ?

S-a uitat la mine.

— Femeile știu, a spus și a mai adăugat înțelept. Ele știu întotdeauna.

— Cred că ai dreptate, am zis și am oftat.

Am urcat la mine să scriu în jurnal. Era o dimineață închisă, posomorîtă și mi-era greu să intru în ritmul McNally-lor. Ajunsesem la punctul mort și nu mă puteam gîndi decît la limonada roz și la florile sălbatice din coșurile de nuiele. Nu era prima dată cînd îmi murea un prieten, dar niciodată nu se întîmplase atît de brusc și violent. Îmi venea să-i telefonez fiecărui prieten pe care îl am și să-i spun : „Te iubesc". Știu că era o tîmpenie, dar așa simțeam.

Pe la zece treizeci, a sunat telefonul și am crezut că e tata care mă chema să-l iau. Dar era Leon Medallion, administratorul Willigan-ilor.

— Salut, domnule McNally, mi-a spus cu răsuflarea tăiată. Vreme de cîine — așa-i ?

— Așa e, am spus. Ce s-a mai întîmplat, Leon ?

— Știți că m-ați întrebat despre cușca pisicii ? Ei bine, am găsit-o. Era în debara, așa cum am presupus. Cred că prima dată cînd m-am uitat, n-am văzut-o.

— Probabil că așa s-a întîmplat, i-am răspuns. Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Leon.

Am închis și creierul mare a intrat în acțiune. Nici o clipă nu crezusem că Medallion nu văzuse cușca Piersicuței cînd o căutase prima dată în debara. Atunci, nu fusese acolo. Acum, revenise. Ce încurcătură ! Și ce mă intriga mai mult era că îi pomenisem despre dispariția cuștii lui Meg Trumble.

Mai cugetam încă la aceste șmecherii care mă zăpăciseră, cînd telefonul a sunat din nou. De data asta, era tata, care mă anunța că e gata să se întoarcă acasă. Mi-a spus să iau Lexus-ul. Nu mai era nevoie să mi-o spună ; știam foarte bine că, după el, călătoria în mica mașină cu două locuri îi surpa demnitatea.

Cînd am ajuns la casa Gillsworth, tata aștepta afară. A așezat trusa de noapte în spate și mi-a făcut semn să mă mut pe locul pasagerului, ca să poată sta el la volan. Socotește că eu conduc prea repede. După el, chiar și cărucioarele cu rotile merg prea repede.

— Am de gînd să te las acasă, Archy, a spus, apoi să mă duc la birou. Gillsworth vrea ca eu să anunț rudele soției.

— N-ar fi fost normal să o facă el ?

— Ar fi fost, dar e încă foarte tulburat și mi-a cerut mie să o fac. Nu e o sarcină pe care o doream . De asemenea, aș vrea să revăd testamentul Lydiei.

— Te-a întrebat ceva despre el sergentul Rogoff ?

— Da, și Gillsworth nu are nimic împotrivă să-l deschidem. Dacă îmi aduc bine aminte, ea a lăsat cîteva obiecte speciale nepoatelor, nepoților, unei mătuși și

pentru *alma mater* [1] a ei. Dar marea masă a averii trece în proprietatea soțului.

— Mult ? am întrebat.

— Destul, a fost răspunsul. I-am spus toate astea sergentului, iar el mi-a cerut numele și adresele beneficiarilor. E un om foarte conștiincios.

— Da, domnule, am fost și eu de acord, este cu adevărat. Dorește ca eu să-mi continuu investigațiile legate de scrisorile de amenințare.

— Da, așa a spus. Și eu aș vrea, Archy. Lydia a fost o doamnă deosebită și n-aș vrea ca această crimă să rămînă nedescoperită și criminalul nepedepsit.

— Nici eu, tată. Știi unde se află acum Rogoff ?

— A venit la casa Gillsworth în zori. A venit cu autofurgoneta și, cu permisiunea lui Roderick, a încărcat pendula în mașină și a plecat.

— Pendula a fost dărîmată în timpul luptei ?

— Da.

— Ce Dumnezeu vrea să facă Al cu ea ?

— Nu mi-a spus. Asta e tot. Te rog, du trusa mea de noapte înăuntru și spune-i mamei că sînt la birou. O s-o sun mai tîrziu.

I-am urmat instrucțiunile, apoi m-am dus în camera lui de lucru și am folosit telefonul ca să chem biroul lui Gloriana. Nu știam sigur dacă mediumii lucrează sîmbăta, dar Frank Gloriana a răspuns, și eu m-am prezentat.

— A, da, domnul McNally, a spus el. În legătură cu pisica pierdută... Intenționam să vă contactez luni.

— Deci aveți vești pentru mine ?

— Soția mea are vești, m-a corectat el. Cînd ați putea trece pe aici ?

— Acum, am spus, dacă se poate.

---

1 Facultate *(lat. în orig.)*.

— Stați o clipă să controlez agenda cu consultații, a spus el blînd, dar eu eram convins că mă înșală iar. Ei bine, avem o după-amiază foarte încărcată înaintea noastră, dar, dacă puteți veni într-o oră, vă putem primi, sînt sigur.

— Vă mulțumesc mult, am spus făcînd pe Uriah Heep. Voi fi acolo.

Mama ar fi vrut să rămîn să mănînc, dar nu aveam deloc poftă de mîncare. Recent observasem că pantalonii mi se strîmtaseră într-un mod alarmant în talie. Așa că am urcat, am îmbrăcat o jachetă cenușiu argintie de sport, din piele de căprioară extra, peste tricoul violet de polo. Apoi am ieșit și am sărit în Miata în vederea călătoriei în West Palm Beach.

Așa cum am pomenit mai înainte, sînt un băiat vesel și norul negru care plana deasupra capului meu, de cînd auzisem de moartea Lydiei Gillsworth, începuse să se ridice în timp ce călătoream spre vest. Asta nu înseamnă că încetasem să fiu trist, bineînțeles, sau că eram mai puțin hotărît să o răzbun. Dar lumea continuă să se învîrtească și trebuie ori să te învîrtești împreună cu ea, ori să-ți iei adio de la ea. Eu nu eram pregătit pentru ultima variantă.

De fapt, nu-l sunasem pe Gloriana ca să-l întreb despre Piersicuța. Soarta acelui animal nenorocit era un fleac în comparație cu descoperirea ucigașului Lydiei Gillsworth. Am apreciat că dispariția pisicii ar putea fi o bună scuză pentru a consulta încă o dată mediumul. Nu numai că doream să aflu ceva mai mult despre relația ei cu Lydia, dar femeia în sine mă fascina.

Cînd am intrat în apartamentul soților Gloriana, nu era nici o aglomerație de clienți, așa cum mă anunțase Frank în timpul conversației noastre telefonice. În realitate, era singur în biroul lui mov cu ape și răsfoia, fără chef, paginile unei reviste, plictisit pînă peste cap. Și-a

ridicat ochii cînd am intrat, a pus deoparte revista și s-a ridicat să mă salute.

Purta un Armani la două rînduri din cea mai bună gabardină și o cravată sport a unui regiment. Din întîmplare, erau însemnele gărzii regale de călăreți din Glasgow, un regiment din care mă îndoiesc că făcuse vreodată parte. Ne-am strîns mîinile, iar el a pipăit mîneca jachetei mele de piele de căprioară extra.

— Frumoasă, a spus. V-ar supăra dacă v-aș ruga să-mi spuneți cît costă ?

Atunci mi-am dat seama că nu era un domn.

— Nu știu, i-am răspuns. Am primit-o cadou.

Cred că și-a dat seama că mințeam, dar nu-mi păsa.

A dat din cap și s-a întors la pupitrul lui.

— Îi spun Herthei că sînteți aici, m-a anunțat, apoi a făcut o pauză cu mîna pe telefon. Ați auzit ce s-a întîmplat cu Lydia Gillsworth ? a adăugat. Un lucru îngrozitor.

— Da, am aprobat eu, așa e.

A apăsat pe un buton, a vorbit cu voce catifelată în receptor și a închis.

— Vă poate primi, mi-a comunicat. Pe aici, vă rog.

M-a condus iarăși pe coridor pînă în camera soției lui. Pe acest coridor se mai aflau două uși închise, dar, cum pe ele nu scria nimic, nu aveam nici o idee ce putea fi în spatele lor. Gloriana m-a introdus în sanctuarul mediumului, apoi s-a retras.

Ea stătea alături de scaunul ei cu spătar înalt și, după ce s-a închis ușa, a venind plutind, să-și pună mîinile pe umerii mei. M-am mirat cît de *petite*[1] era : cu adevărat o apariție foarte mică și probabil foarte fragilă.

— Lydia a trecut dincolo, a spus cu vocea ei înăbușită, și ești mîhnit.

---

1 Mică *(fr. în orig.)*.

— A fost un șoc, am aprobat. Îmi vine încă greu să accept.

A dat din cap, m-a condus către scaunul ei de piele și a insistat să mă așez acolo. Ea a rămas în picioare, în fața mea. Mă gîndeam că e o poziție nepotrivită pentru o conversație, dar pe ea nu părea să o deranjeze.

— Ți-a spus Lydia ce gîndea în legătură cu moartea fizică ? m-a întrebat.

— Da, mi-a spus.

— Atunci trebuie să crezi că spiritul pe care noi doi îl cunoaștem există încă. Știi că aceasta nu e singura lume posibilă.

A spus-o cu atîta convingere, încît nu mă puteam îndoi de sinceritatea ei. O consideram o prăjitură cu fructe de primă calitate. Ciudat cum aparența de zînă o făcea să fie și mai atrăgătoare pentru mine. Sînt în sinea mea un hedonist neclintit, dar m-au intrigat totdeauna tipurile de oameni care cred în cealaltă lume. Ei trăiesc ca și cum ar aduna date dintr-o reclamă repetată pentru o călătorie fără întoarcere spre dincolo.

— Doamnă Gloriana, am început eu, dar ea a ridicat mîna ei fină.

— Te rog, a șoptit, spune-mi Hertha. Simt că, într-un fel, sîntem înrudiți. Pot să-ți spun Archy ?

— Bineînțeles, am răspuns bucuros. Hertha, Lydia îmi promisese că mă va lua la una dintre ședințele tale. Mă chemase, de fapt, la întrunirea de aseară, dar eu n-am putut să vin. Poate că, dacă aș fi venit, lucrurile ar fi avut o altă întorsătură.

— Nu, a spus, privindu-mă fix, nimic nu poate fi schimbat. Nu te mai învinovăți.

Nu mă învinovățeam, dar ea era atît de dulce, cînd mă alina.

— Aș vrea să asist și eu la una dintre întrunirile voastre. Oare va fi posibil ?

A tăcut o vreme îndelungată, timp în care m-am întrebat dacă mă va refuza.

— Nu vor mai fi ședințe pînă în octombrie, Archy, mi-a spus, în cele din urmă. Foarte mulți oameni au plecat în nord pe timpul verii.

Ieșirea din sezon îmi părea un motiv bizar pentru oprirea comunicării cu spiritele, dar, presupunînd că mediumul era plătit de fiecare individ care dorea o comunicare, exista o justificare comercială valabilă.

— Aveți și ședințe personale de comunicare ? am întrebat. Nu se poate aranja ceva de acest gen ?

S-a întors și a început să se miște încoace și încolo, strîngîndu-și coatele. Purta o rochie înflorată, dintr-un material diafan, care se înfiora cînd umbla.

— Poate, a acceptat. Dar șansele de succes ar fi mai mici. Puterea psihică a unui cerc de credincioși e mult mai mare, bineînțeles, decît aceea a unui singur individ. Aș putea să-i cer lui Frank și mamei lui să ni se alăture. Ai fi de acord ?

— Sigur.

— Nu ai cumva doi, trei prieteni pe care să-i iei cu tine ? Indivizi care cred în spiritism cît de cît, chiar dacă nu sînt niște credincioși fervenți ?

— Ba da, cred că aș putea găsi cel puțin o persoană de acest fel.

— Foarte bine, a spus. Voi planifica o ședință și te voi anunța cînd pregătirile vor fi finalizate.

Limbajul ei m-a surprins. Vorbea de parcă ar fi aranjat o teleconferință de presă.

— E grozav, am spus, de-abia aștept. Și acum, în legătură cu Piersicuța... Ai primit vreun mesaj despre peregrinările ei ?

S-a oprit din mers și s-a întors cu fața la mine. Dar în loc ca ochii ei să mă privească intens, așa cum mă așteptasem, erau închiși.

— Slab și neclar, a spus, iar vocea slabă a căpătat ceea ce eu numesc o tentă muzicală. Pisica este vie și sănătoasă. O văd într-o cameră foarte mare. O singură cameră, cu pat, dulap, un mic pupitru, un fotoliu. A redeschis ochii. Îmi pare rău, Archy, dar asta e tot ce am. Nu văd unde se află această cameră. Dar, dacă dorești, o să continuu să încerc.

— Te rog, am îndemnat-o, ai făcut deja minuni.

Nu mi-a răspuns, iar eu nu mai aveam ce să o întreb despre Piersicuța. M-am ridicat, m-am îndreptat spre ușă, apoi m-am oprit.

— Hertha, am spus, cînd vom face ședința, crezi că vom putea lua legătura cu Lydia Gillsworth ?

M-a privit grav.

— S-ar putea să fie posibil.

— Am putea să-i cerem numele criminalului ?

— Da, a răspuns, o să i-l cerem.

— Îți mulțumesc, am rostit. Te rog, anunță-mă cînd se va ține ședința.

A aprobat din cap, apoi s-a apropiat de mine. Foarte mult. S-a ridicat pe vîrfuri și m-a sărutat pe gură. Nu era un sărut de compătimire între doi camarazi întristați. Era un sărut carnal, senzual și atîțător. Buzele îi erau moi și calde. Și eu care o vedeam ca pe un duh. Stafiile nu sărută, nu-i așa ?

S-a retras simțind probabil surpriza mea, pentru că a zîmbit, a deschis ușa și m-a împins ușurel afară.

În camera de așteptare, nu era nimeni. Locul părea pustiu.

Am condus spre casă într-o stare absolută : absolut surprins, absolut năuc, absolut zăpăcit. Mărturisesc că nu răpirea pisicii și nici crima nu îmi produseseră confuzia mintală ; cauza era sărutul pătimaș acordat de doamna Gloriana. Ce voia să *exprime* prin el ? Săruturile exprimă, de obicei, ceva, nu-i așa ? Ele pot însemna o promisiune,

pot servi drept momeală, pot demonstra o pasiune — o mulțime de lucruri minunate.

Sărutul Herthei a rămas o enigmă pe care nu o puteam rezolva. *Trebuie* că avea o semnificație, dar, care era, nu m-am putut lămuri. Așa cum poate ați ghicit, eul meu nu este fragil, totuși, nu puteam crede că doamna fusese copleșită de frumusețea și strălucirea mea. Nu sînt Godzilla, dar nici Tyrone Power tînăr. Vreau să spun că femeile nu mă găsesc respingător, dar nici nu leșină în prezența mea și nici nu simt o dorință irezistibilă de a-și lipi buzele de gura mea.

Mai încercam încă să dezleg misterul sărutului inexplicabil, cînd am ajuns acasă, exact în momentul cînd tata își gara mașina. Ne-am plimbat puțin încoace și încolo pe aleea cu pietriș înainte de a intra.

— Ai vești de la sergentul Rogoff ? m-a întrebat.

— Nu, tată, cred că e ocupat.

— Ai mai aflat ceva ?

Eram tentat să-i răspund : „Da, domnule. M-a pupat un medium". Dar am spus :

— Nu, domnule. Nimic important. Testamentul Lydiei era așa cum vi-l aminteați ?

A încuviințat din cap.

— Roderick este principalul beneficiar — ceea ce creează probleme. Și el își făcuse testamentul : un simplu act, de vreme ce el abia dacă are ceva. Și-a lăsat cei cîțiva bani lichizi pe care îi are și lucrurile personale soției sale. Lasă prin testament Bibliotecii Congresului manuscrisele originale ale poemelor lui.

— Vor fi încîntați, am glumit.

— Nu fi obraznic, Archy, mi-a tăiat-o tata. Tu și cu mine credem că n-au nici o valoare, alții le găsesc poate merite literare considerabile.

N-am mai spus nimic.

— Problema este, a continuat tata, că acum Roderick este un om bogat. Se impune să-și schimbe testamentul cît mai curînd posibil. Dacă lucrurile rămîn așa, cea mai mare parte a averii Lydiei este într-un fel abandonată din punct de vedere legal. Dacă Gillsworth ar muri înainte de a dicta un nou testament, averea ar rămîne blocată ani în șir. Am vrut să-i sugerez că e nevoie de un nou testament, dar omul este atît de tulburat emoțional pentru moment, încît am ezitat să abordez subiectul. L-am invitat să cineze cu noi astă-seară, dar s-a scuzat că nu poate. E prea supărat, zice. E normal.

— Da, domnule, am spus. Cred că încă nu-și dă seama de enormitatea lucrurilor întîmplate. Crezi că știa de testamentul soției ?

— Sînt sigur că știa. Era prezent cînd am discutat clauzele cu Lydia. Hai să intrăm. Avînd în vedere evenimentele recente, mă gîndesc că am putea decala un pic ora cocteilului familial, luîndu-l puțin mai devreme.

— Susțin propunerea, am spus.

Cu toate băuturile dinainte și cu toată masa îmbelșugată (rățușcă în sos de vișine), a fost o seară lugubră. Conversația lîncezea ; moartea vecinei noastre părea a fi luată în rîs de mîncarea gustoasă și vinul excelent. Cred că ne simțeam vinovați, ca și cum ar fi trebuit să postim pentru a ne arăta respectul. Ridicol, bineînțeles. Obiceiul irlandezilor de a veghea mortul are mai mult sens.

După cină, m-am retras în cuibul meu și am lucrat o vreme la jurnal. Apoi am încercat să citesc acele cărți despre spiritism pe care mi le împrumutase doamna Gillsworth. Mergea greu. Dar am început să înțeleg atracția fundamentală a credinței. Aceasta promite un fel de nemurire, dacă înțeleg bine. Dar la fel procedează toate religiile care oferă cerul, paradisul, nirvana... cum vrea fiecare să-i zică.

Era ceva îngrozitor de serios și, așa cum am declarat nu numai o dată, eu nu sînt un tip serios. De fapt, în viziunea mea, beatitudinea finală este un loc asemănător Clubului Pelican unde poți lua orice băutură.

Așa că am pus deoparte teancul de cărți și m-am întors la întrebarea despre motivul sărutului Herthei Gloriana. N-am ajuns la nici o concluzie, în afară de decizia că, dacă va mai exista *encore*[1] unul, va trebui să răspund într-un mod mai bărbătesc și mai hotărît.

Numai în interesul investigațiilor, bineînțeles.

1 Încă *(fr. în orig.)*.

ŞAPTE

Întîmplarea cea mai vrednică de atenție din duminica următoare a fost că i-am însoțit pe părinți la biserică. Nu sînt dintre cei care frecventează cu aviditate biserica. De fapt, nu am mai participat la slujbă de cînd o dolofană contralto din cor, cu care coabitam, s-a măritat cu un aviator din aviația forțelor maritime și s-a mutat în Pensacola. După aceasta, credința mea a scăzut.

În dimineața aceea, am stat în strana familiei McNally, am cîntat imnuri și am rămas treaz în timpul predicii, care se baza pe dictonul că e mai bine să dai decît să primești. Mie mi se pare că în asta sînt incluse și loviturile puternice peste obraz. Dar ultima rugăciune a fost dedicată Lydiei Gillsworth, fostă membră a congregației. Scurtul elogiu a fost mișcător, am fost mulțumit că eram de față ca să-l aud.

Ne-am întors acasă și am găsit o mașină de poliție parcată în fața ușii noastre din spate. Sergentul Rogoff, în civil, era în bucătărie și bea cafea cu Olson-ii. S-a ridicat cînd am intrat și s-a scuzat, pentru că ne deranjează duminica.

— Voiam să vă spun ceva, s-a adresat tatălui meu. Și despre înmormîntare. Medicul legist va elibera... S-a uitat la mama și glasul i s-a stins.

— Sigur, domnule sergent, a spus *père*[1] McNally. Cred că ar fi mai bine să mergem în camera mea de lucru. Îl voi suna pe Gillsworth și vom afla ce dorințe are.

— Foarte bine, a aprobat Al, apoi s-a uitat spre mine, înainte de a-l urma pe tata. Vei fi și tu pe aici, prin preajmă ? a întrebat.

— Pot să fiu, am fost de acord.

— Fă acest efort, Archy, mi-a spus Rogoff cu acel sarcasm greoi pe care îl folosește uneori. Vreau să-ți vorbesc.

— Eu sînt la etajul întîi, i-am spus. Urcă după ce termini cu tata.

Mi-am tîrît picioarele pînă sus, mi-am scos costumul elegant de duminică, mi-am tras pantalonii de flanelă și un maiou Lacoste de culoare fucsiei. Mă întrebam dacă am timp să dau o fugă pînă jos după o tăviță cu cuburi de gheață, cînd la ușă a ciocănit cineva.

Sergentul intra pentru prima dată în camera mea, așa că s-a uitat cu interes în jur.

— Nu-i rău deloc, a spus.

— Lucrul cel mai bun e chiria.

A rîs.

— Nici un sfanț ? a întrebat.

— Ai ghicit, i-am răspuns. Al, vrei un pic din vechea băutură scîrboasă ?

— Ce mai e și aia ?

— Marc.

— Ce naiba e ăsta ?

— Coniac din drojdie de vin.

— Să gust. Da' doar un strop.

---

1 Tatăl *(fr. în orig.)*.

Am pus două porții și Al și-a gustat-o pe a lui. Și-a pierdut răsuflarea și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Cred că o să-mi curețe tartrul de pe dinți, a spus.

Nu prea sînt dotat să primesc musafiri, așa că sergentul s-a așezat pe taburetul din spatele pupitrului meu, în timp ce eu am ridicat canapeaua de piele roasă aproape de tot.

— Cum ați rezolvat cu tata problema Gillsworth-ilor ?

— Am rezolvat-o. Gillsworth o să plece cu coșciugul în nord. Se pare că familia are un loc în cimitirul din Rhode Island. Va fi îngropată acolo.

Ne-am sorbit pe îndelete băutura. Nu există alt mod de a bea marc și de a rămîne în viață.

— Al, am spus, am înțeles că ai ridicat pendula de la locul crimei.

— Așa e. E un obiect de artă valoros. Cutia e din pin albit.

— Care e motivul pentru care ai luat-o ?

— Voiam să știu dacă mergea bine înainte de a fi fost dărîmată.

— Și mergea ?

— Da, după părerea expertului care a examinat-o. Cînd a fost lovită, una dintre roțile angrenajului a căzut și ceasul s-a oprit.

— Astfel că ora pe care o arată e ora crimei ?

— Așa s-ar părea.

Am oftat.

— Nu spui nimic de la tine, trebuie să-ți trag cu cleștele din gură fiecare vorbă. Pînă la urmă ai hotărît că Gillsworth e absolut nevinovat ?

— Așa s-ar zice, a spus Rogoff mîrîind. Timpul necesar pentru a ajunge de aici pînă acasă la el, cu o viteză legală, îl scoate din cauză. De obicei, soția lui era mai devreme acasă după ședințe, dar de data asta a discutat un timp cu una dintre femei.

— Cine ți-a spus ?

— Femeia.

— Parcă ți-aș extrage dinții, m-am plîns. Vrei să te deranjezi și să-mi spui numele femeii, domnule sergent ?

— Doamna Irma Gloriana, soacra mediumului. O cunoști ?

— Doamna Irma Gloriana ? am repetat rar. Nu, n-am văzut-o niciodată. Cum este ?

— O codoașă dură, a spus Al, apoi a făcut o pauză și și-a ridicat ochii spre cer. Iartă-mă, Susan B. Anthony, a rostit. Vreau să spun, o reprezentantă cu voință de fier a genului feminin.

— Așa mai zic și eu, l-am aprobat. Altfel, te-aș fi acuzat de IP — incorectitudine politică. Pe medium ai cunoscut-o ?

— Nu. Ea și soțul ei nu erau acasă. O să-i întîlnesc mîine, împreună cu ceilalți care au fost la ședință. Am numele lor.

— Unde s-a ținut ședința ?

— La vila soților Gloriana. Acolo sus, lîngă Currie Park.

— În zona luxoasă de sus ?

— Nu prea, a mărturisit Rogoff. De fapt, aș putea zice un loc sărăcăcios. Pesemne că nu cîștigă din comunicarea cu dragii dispăruți nici cît cei care vînd pizza.

— Cam așa, l-am aprobat. Cum ai dat de această doamnă Irma Gloriana ?

— Gillsworth mi-a dat numele ei. El fusese la trei sau patru ședințe cu soția lui și știa unde se țineau. După un timp nu s-a mai dus. Spune că nu a fost cucerit de ideea spiritismului.

— Aha. Ai calculat cam cît i-a luat Lydiei să ajungă acasă de la ședință ?

— Asta era tot ce te interesa ? Bineînțeles că am calculat. Dacă Lydia a plecat atunci cînd zice soacra mediumului, trebuia să fi ajuns acasă cam atunci cînd soțul a vorbit cu ea din biroul tatălui tău.

— Așadar, totul se potrivește, iar Gillsworth e în afară de orice bănuială ?

— Așa cred, a rostit trist Rogoff. Îmi mai dai o picătură din otrava aia acidă ? Doar un strop. Cît să umezești paharul.

I-am turnat și l-am întrebat :

— Al, ce te neliniștește ? Nu pari a fi convins.

A tras aer în piept, apoi l-a dat afară.

— Așa cum ai spus. „Totul se potrivește". De cîte ori se întîmplă asta, devin neliniștit și încep să mă întreb dacă n-am uitat ceva. Ce mă tulbură este că nu am decît o singură declarație a unui singur martor asupra momentului cînd victima a plecat acasă. Aș prefera să am mai multe. Dar toți ceilalți care participaseră la ședință plecaseră deja, iar mediumul și soțul ei ieșiseră ca să ia cina. Astfel că numai doamna Irma Gloriana poate spune cînd a pornit Lydia spre casă.

— Te gîndești că minte ?

Se mișca neîncetat pe taburet.

— De ce naiba ar face-o ? Ce motiv ar putea avea ca să mintă ? Nu, probabil că spune adevărul. Ei, acum tu ! Ce-ai mai aflat ?

— Nu mare lucru, am spus cu toată inocența. Cîntăream cît să-i spun din ce știam. Oricum, nu totul, fiindcă eram sigur că nici el nu-mi spunea mie tot. În trecut, cooperasem la multe investigații spre beneficiul amîndurora, dar recunosc — și cred că și Rogoff recunoaște — că o parte din succesul nostru era datorat faptului că am fost în aceeași măsură concurenți și parteneri. Bănuiesc că ne-a plăcut amîndurora. Dar nu ajunge rivalitatea ca să pui hamburgherul pe sandviș. Trebuie să aibă și gust bun, *n'est-ce pas*[1] ?

1 Nu-i așa ? *(fr. în orig.).*

Exact în acest moment și-a arătat valoarea talentul de a improviza al McNally-lor.

— Al, i-am spus cu toată seriozitatea, am o idee care cred că o să-ți placă.

— Încearcă-mă.

— Pînă primești raportul de la FBI despre scrisoarea de amenințare, ședințele de spiritism și tot ce e în legătură cu ele reprezintă urma noastră cea mai bună, nu-i așa ?

— Nu obligatoriu, m-a contrazis el. Archy, sîntem abia la început. Trebuie să îi identificăm și să îi chestionăm pe toți vecinii, prietenii și cunoștințele victimei și să stabilim unde erau la ora crimei.

— De acord, am spus. De umblat o groază ! Ce-ar fi ca, în timp ce tu faci asta, eu să încep cercetarea la familia Gloriana ? Asta mi-am pus în cap, să mă duc la ei, prezentîndu-mă ca un adept, pe jumătate cucerit, al spiritismului și să aranjez împreună cu mediumul o ședință. Nu vreau să-ți sugerez să-i ignori în totalitate, ci să mă lași pe mine să merg la ei ca un client pasionat.

M-a privit gînditor.

— De ce am impresia că sînt tras pe sfoară ?

— *Nu* ești tras pe sfoară, i-am spus cu înfocare. Cu cît mă gîndesc mai mult la această idee, cu atît îmi pare mai bună. Eu voi fi domnul Înăuntru, iar tu, domnul De-afară. Soții Gloriana nu trebuie să știe că noi lucrăm împreună. Ei nu trebuie nici măcar să-și dea seama că ne cunoaștem. Dar noi între noi trebuie să colaborăm pentru a avea un tablou complet al operațiilor lor.

A tăcut o perioadă lungă, timp în care mă temeam că l-am pierdut. Pînă la urmă a oftat, și-a terminat băutura și s-a ridicat.

— În regulă, a spus. Nu pot să-mi dau seama dacă voi fi nedreptățit. Aranjează o ședință și încearcă să te apropii cît de mult de medium.

— O să încerc, am aprobat.

— O să mă ții la curent cu tot ce întreprinzi ?

— Absolut cu tot, am spus. Și tu mă vei ține la curent cu ce vei afla ?

— Desigur, a fost și el de acord și ne-am zîmbit.

După ce a plecat, m-am așezat pe taburet, mi-am terminat coniacul și am lins ultima picătură de pe buza paharului. Eram mulțumit de felul în care condusesem acțiunea. Nu aveam de gînd, de fapt, să-l dezamăgesc pe Al, dar aveam acum aprobarea oficială să fac ceva ce de mult începusem. Asta înseamnă să știi să te descurci.

Am așternut în grabă cîteva rînduri în jurnal, încercînd să-mi amintesc tot ce-mi spusese sergentul. Imediat a apărut o contradicție între descrierea pe care o făcuse locuinței familiei Gloriana drept „sărăcăcioasă" și birourile lor strălucitoare din blocul nou care arătau că întreprinderea avea un profit remarcabil. Poate că apartamentul lor mov cu ape, m-am gîndit, era doar un foc de artificii. În timpul celor două vizite, e sigur că nu văzusem hoarde de clienți cerînd sfaturi psihice. Și cu toate boarfele lui elegante, Frank nu mi se părea cineva de calitate.

Timpul era încă urît, dar fiind o persoană insensibilă și cu adevărat disciplinată, m-am dus totuși la ocean ca să înot. Apa era surprinzător de calmă, ca un lac cu moară din povești, așa că, în timp ce mă bălăceam, m-am putut gîndi la ședința de spiritism care avea să urmeze și mi-am făcut un plan de acțiune.

Cînd Hertha Gloriana îmi sugerase să găsesc un prieten care să se alăture cercului de credincioși, crescîndu-le astfel puterea, intenționasem să-i cer Consuelei Garcia să mă întovărășească. Connie este omul care te scoate din orice încurcătură, considerînd-o drept o aventură despre care poate trăncăni săptămîni în șir.

Dar apoi mi-am amintit că îi cerusem lui Connie să răspundă formularului Gloriana în vederea unui „profil psihic personal". Riscul ca ei să-i recunoască numele era prea mare și asta ar fi făcut să cadă orice posibilitate de a demonstra că proiectul cu cererile prin poștă era fraudulos.

M-am hotărît ca, în loc de Connie, să-i cer lui Meg Trumble să participe la ședință împreună cu mine.

Avea să se dovedească o decizie crucială !

M-am întors de la înot la timp ca să mă îmbrac pentru cocteilul familial. Era a treia schimbare a veșmintelor în ziua aceea. Abia cînd s-au împărțit primele pahare cu martini, tata a dat la iveală vești neașteptate.

— Roderick Gillsworth dorește să te vadă, Archy, a spus el.

Am clipit.

— Pentru ce naiba ?

— Nu mi-a spus. Mi-a sugerat să treci în seara asta, după cină. Cred că e bine să telefonezi mai întîi.

— În regulă, am spus plin de îndoieli. Cam bizar, nu vi se pare, domnule ?

— Ba da. Dar aș vrea să profiți de această întîlnire, dacă ora nu ți se pare nepotrivită, ca să-i pomenești de necesitatea de a întocmi un nou testament. Adu vorba despre el, ca din întîmplare, bineînțeles. S-ar putea să-i fie de folos să înceapă să se gîndească la responsabilitățile lui financiare.

— Am să fac tot ce-am să pot, am promis. Dar, cu adevărat, nu-mi pot imagina ce vrea să discute cu mine.

Mama și-a ridicat privirea.

— Poate se simte singur, a spus liniștită.

Cina de duminică a fost un eveniment mai relaxant decît cea din seara precedentă. Cred că atît părinții mei, cît și eu eram hotărîți să nu lăsăm ca tristețea trezită de moartea Lydiei să întunece seninătatea căminului nostru. Deși e un clișeu să spui că viața merge înainte, eu voi spune : „Viața merge înainte". Iar grătarul combinat al lui Ursi Olson (cotlet de miel, mușchi de vită, medalion de vițel) a fost un splendid memento.

Ne-am terminat porțiile de spumă de lămîie și cafeaua puțin după opt treizeci. L-am sunat pe Gillsworth și el

m-a întrebat dacă pot ajunge pe la nouă. După voce, părea destul de liniștit. I-am spus că voi fi acolo și l-am întrebat dacă nu avea nevoie de ceva ce i-aș fi putut aduce. Mai întîi mi-a mulțumit și a spus că nu are nevoie de nimic. Dar apoi, după o pauză, m-a întrebat dacă McNaly-ii se puteau lipsi de o sticlă de votcă. Provizia lui era epuizată și se va revanșa imediat ce va merge la un magazin de băuturi.

Mie nu mi s-a părut nimic neobișnuit în cererea lui, dar mă temeam că pe tata îl va deranja. (Titlu de capitol: „Îmbătarea pînă la pierderea cunoștinței a avocatului în timpul serviciului"). Așa că am ascuns un litru de Sterling din rezerva noastră din debara, de unde l-am scos pe furiș și l-am dus la Miata, fără să fiu prins.

Locul crimei era încă delimitat prin benzi puse în jurul casei Gillsworth, dar nu se vedea nici o mașină de poliție. Roderick însuși a răspuns cînd am ciocănit la ușă și m-a salutat cu un zîmbet șters. Mi-a spus că, în sfîrșit, e singur și mi-a mulțumit că i-am adus plasmă.

— V-au supărat reporterii ? l-am întrebat pe cînd mă conducea spre biroul lui. (Eram fericit că nu alesese camera de zi, unde găsise corpul.)

— Nu prea, a spus. Tatăl tău s-a ocupat de ei, iar eu am refuzat să dau interviuri televizate. Fă-te comod cît timp eu aduc niște cuburi de gheață. Vrei să bei simplu ?

— Cu apă mi-ar plăcea mai mult, am spus și, cînd el a ieșit, m-am așezat într-un fotoliu jerpelit și am privit în jur, cu interes.

Pînă atunci nu mai fusesem în bîrlogul unui poet și simțeam un fel de dezamăgire : nu era decît o cămăruță cu pereții acoperiți de cărți, cu un pupitru uzat, un dulap vechi pentru dosare ; o masă de lucru din lemn natur cu cărți de referință și o mașină de scris. Era un vechi Remington, nimic electronic și, în orice caz, nu un procesor de cuvinte. Nu-mi dau seama ce mă așteptam să găsesc

în *sancta sanctorum*[1] a poetului — poate fotografia înrămată a lui Longfellow sau un bust de polistiren al lui Joyce Kilmer. Dar aici nu erau elemente decorative. Această cameră întunecată putea fi la fel de bine biroul oricărui proprietar: un cotlon prea înghesuit și apăsător ca să poată fi folosit la altceva decît la a răspunde amenințărilor IRS[2].

S-a întors cu o găleţică cu cuburi de gheaţă, o sticlă cu apă și două pahare înalte. Le-a așezat pe masă, alături de sticla mea de Sterling.

— Sînt un barman nepriceput, a mărturisit. Vrei să-ți pregătești băutura ?

— Sigur că da, domnule, am spus.

— Mai e ceva, a adăugat. Acest „domnule" și „domnule Gillsworth", pe care le apreciez, nu-și au rostul. Eu m-am adresat totdeauna ție cu Archy. Dacă îmi spui Rod, eul meu nu se va simți rănit iremediabil.

— În virtutea obișnuinței, am explicat. Sau mai bine zis prin forța lucrurilor. Sînt poate ultimul fiu care, în America, i se adresează tatălui cu „domnule".

— Tatăl tău e un om deosebit.

— Da, am spus, oftînd, este.

Mi-am preparat băutura singur: un pic de votcă, multă apă. Și-a pregătit-o și el pe a lui: multă votcă și un strop de apă. M-am reașezat în fotoliu, iar el, pe taburetul scîrțîitor din spatele pupitrului.

— Rod, am spus, începînd să recit un scurt discurs pe care îl repetasem, nu am avut ocazia să-ți exprim condoleanțele mele pentru moartea soției. A fost o îngrozitoare tragedie care ne-a întristat, pe părinții mei și pe mine. Ne-o vom aminti veșnic pe Lydia ca pe o bună vecină și o doamnă plină de amabilitate.

— Da, a spus, așa a fost. Îți mulțumesc.

---

1 Sfînta sfintelor *(lat. în orig.)*.

2 Societatea Irlandeză Republicană.

Eu sorbeam, dar el înghițea, iar eu mă întrebam dacă bea cu atîta nesaț ca să fie sigur că va dormi la noapte.

— Asta secătuiește de sens poemele mele, a cugetat el, privind în pahar. Le arată atît de neînsemnate.

— N-ar trebui să aibă acest efect, am zis. Moartea tragică a soției tale ar trebui să-ți inspire o poezie în formă de elegie.

— Poate, a spus. Cu timpul. Pentru moment, în mintea mea nu are loc decît tristețea. Sper să ai dreptate. Nădăjduiesc să-mi pot exprima doliul și, scriind despre el, să-mi exorcizez durerea și să recîștig un fel de liniște a sentimentelor.

Mi s-a părut cam mult. Suna, de fapt, ca un discurs pe care *îl* repetase. Dar poate că așa vorbesc poeții. Sau, cel puțin, acest poet.

A mai luat o înghițitură mare din băutură și a părut să se micșoreze și mai mult în scaun. Ochii i se înroșiseră, ca și cum ar fi plîns, și toată fața îi era extrem de veștedă. Mi se părea că pînă și nasul lui lung se mai lăsase, de cînd îl văzusem ultima oară. Părea acum cu adevărat o pasăre foarte tristă.

— Archy, mi-a spus, înțeleg că vrei să cercetezi scrisorile de amenințare.

— Corect.

— Vei lucra cu sergentul Rogoff ?

Am dat afirmativ din cap.

— Ce părere ai despre el ? E competent ?

— Mai mult decît competent, am spus. Al este un ofițer de poliție expert și talentat.

Gillsworth a scos un mic sunet pe care l-am perceput ca pe o intenție de rîs.

— Cred că mă bănuiește pe mine.

— Asta îi e meseria, Rod, i-am explicat. Cercetarea abia începe. Sergentul trebuie să-i suspecteze pe toți cei care au avut legături cu doamna Gillsworth pînă ce sta-

bilește exact unde erau în momentul în care a fost comisă crima.

— Bine, dar poziția mea a fost deja stabilită exact. Eram cu tine și cu tatăl tău.

— Rogoff înțelege asta, i-am spus cu toată blîndețea de care eram în stare. Dar el nu poate lua nimic pe garanție. El trebuie să verifice fiecare alibi.

Și-a terminat băutura din pahar și și-a mai turnat o porție la fel de masivă ca și prima.

— Ce mă îndurerează cel mai mult, mi-a mărturisit el, este că nu-mi dă nici o informație. Îl întreb ce trebuie făcut pentru a-l descoperi pe maniacul care mi-a omorît nevasta și el abia murmură : „De asta ne ocupăm". Nu mi se pare potrivită atitudinea lui.

— În această etapă, mă îndoiesc că ar putea să-ți spună ceva. Chiar atunci cînd poliția face progrese, e foarte precaută cu dezvăluirile. Nu vrea să riște dînd nădejdi deșarte și e circumspectă cu identificarea persoanelor suspecte înainte de a le dovedi vinovăția.

Gillsworth și-a scuturat capul.

— Poți să înnebunești. Eu trebuie să plec acum cu coșciugul Lydiei în nord, pentru funeralii. Familia ei mă va întreba, desigur, ce s-a făcut pentru a-l găsi pe ucigaș și tot ce le voi putea spune este că poliția se ocupă de asta.

— Știu că te simți frustrat, i-am spus cu simpatie. E greu să ai răbdare, dar adu-ți aminte că poliția se ocupă de caz numai de patruzeci și opt de ore.

— Cît crezi că le va lua rezolvarea cazului ?

— Rod, nu există absolut nici o posibilitate de a prezice asta. Ar putea fi cîteva zile, săpămîni, luni, ani.

A oftat adînc.

— Vinovăția de omucidere nu beneficiază de prescriere în timp, i-am spus. Poliția se va ocupa de caz atît cît va fi nevoie — și eu la fel.

— Îți mulțumesc pentru asta, a spus. Văd că ai nevoie de materie primă. Servește-te, te rog, singur. Ceea ce am

și făcut, în timp ce el a continuat : Archy, tu faci schimb de informații cu Rogoff ?

— Așa sper.

— Pe perioada cît voi fi în nord, pentru funeraliile Lydiei, aș putea să te sun să aflu dacă s-au mai făcut ceva progrese ? Nu vreau să-i telefonez lui Rogoff, el nu-mi spune nimic.

— Sigur că poți să mă suni. Era cît pe-aci să adaug că nu-i voi putea destăinui nimic fără aprobarea lui Rogoff. Dar cum antipatia lui Gillsworth față de sergent era evidentă și cum nu doream să pun paie pe foc, n-am mai spus nimic.

— Îți voi fi cu adevărat recunoscător dacă mă vei ține la curent cu toate.

— Cît timp vei lipsi, Rod ?

— Două sau trei zile. Aș vrea să-ți dau un rînd de chei ale casei înainte să pleci astă-seară. Vrei să fii amabil și să arunci o privire înăuntru, o dată sau de două ori, cît voi fi plecat ?

— Cu plăcere.

— Îți mulțumesc. Femeia noastră de serviciu și-a luat două săptămîni libere, așa că nu va mai fi aici. Am înmînat un rînd de chei poliției. Nu știu de ce le-au vrut, dar sergentul a mormăit ceva despre securitatea casei. O, Doamne, cîtă încurcătură cu toată problema asta.

— Rod, nu-mi place să-ți mai dau și eu bătaie de cap, dar tata m-a rugat să-ți pomenesc ceva. Este absolut necesar să faci un nou testament. Din nefericire, împrejurările s-au schimbat și actualul tău testament nu se mai potrivește.

Capul lui a zvîcnit în sus de parcă i-aș fi tras o palmă.

— Sper că nu te-am jignit referindu-mă la asta, i-am spus grăbit.

— Nu, nu, a negat el. Ai dreptate. Am fost însă șocat de faptul că mie nu mi-a trecut deloc prin minte asta. Ca totdeauna, tatăl tău este corect. Așa cum probabil știi,

Lydia a moștenit o sumă mare de bani, care acum cred că îmi revine mie. Ce cale murdară de a deveni bogat.

— A fost dorința ei, i-am reamintit.

— Știu, totuși... Foarte bine, îi poți spune tatălui tău că mă voi gîndi mai mult la asta și cînd mă întorc de la înmormîntare îl vom face împreună.

— Bine, am aprobat. Un testament nu poate fi amînat niciodată.

M-a privit, cu un zîmbet strîmb.

— O recunoaștere legală a faptului că ești muritor, a precizat. Nu ăsta e testamentul ?

— Cred că ai dreptate, am spus. Dar pentru un om în situația ta e o necesitate.

Și-a mai turnat de băut cu mîna care tremura ușor. Mă întrebam cîte bombe de acest fel va putea înghiți înainte de a cădea lat. Aș fi vrut să-i atrag atenția, dar trebuia să rămîn la locul meu.

Probabil, îmi ghicise gîndurile, pentru că s-a strîmbat și a spus :

— Sper să dorm la noapte.

— Cu siguranță.

— Știi, e prima dată cînd beau de cînd a murit Lydia. Simțeam o nevoie disperată de băutură în timp ce așteptam sosirea poliției, dar mi s-a părut rușinos să-mi iau curajul din alcool, ca să pot depăși situația. Acum nu-mi mai pasă. Am nevoie de liniște, chiar dacă ea îmi vine din sticlă și chiar dacă e doar temporară. Oare mă poți înțelege ?

— Bineînțeles, l-am aprobat. Cu condiția să nu trebuiască să ieși din casă în starea asta.

— Nici nu mă gîndesc să ies, a murmurat ; vocea începuse să-i devină neclară. Nu mă gîndesc deloc.

— Așa e mai înțelept, i-am spus. Mi-am golit paharul și m-am ridicat. Nu doream să fiu de față cînd urma să se prăbușească beat, bietul om. Așadar, dacă îmi dai cheile casei, eu plec.

A scotocit în sertarul de sus de la pupitru și, pînă la urmă, mi-a întins trei chei prinse într-o clamă neobișnuit de mare.

— Ușa din față, ușa din spate, garajul, mi-a explicat.

— Am să dau o raită pe aici cînd vei fi plecat, i-am promis. Pot să-i spun tatei că îl vei consulta pentru a face un nou testament cînd te vei întoarce ?

— Da, mi-a răspuns. Un nou testament. Trebuie să mă gîndesc la asta.

Nu s-a clătinat cînd m-a condus pînă la ușa din față, dar se mișca foarte, foarte lent și o dată și-a sprijinit palma de perete ca să-și păstreze echilibrul. S-a întors în prag ca să mă privească. Nu-i puteam citi expresia feței.

— Archy, m-a întrebat, tu mă placi ? Mă placi ?

— Bineînțeles că te plac, l-am liniștit.

Mi-a apucat mîna și mi-a strîns-o tare într-ale lui.

— Ești un om bun, a spus cu vocea îngroșată. Un om bun.

Mi-am tras ușurel mîna.

— Rod, controlează după ce încui și pune și lanțul.

După ce s-a închis ușa, am așteptat pînă am auzit sunetul cheii întorcîndu-se în broască și lanțul căzînd cu zgomot în locașul lui. Apoi am tras o gură din aerul rece al nopții și am pornit cu mașina spre casă.

Mi-am garat Miata, apoi am văzut lumină în camera de lucru a tatii. Ușa lui era deschisă, ceea ce mi s-a părut a fi o invitație de a intra. Ședea în fotoliul de piele deformat, cu un pahar de porto așezat la îndemînă. Citea unul dintre volumele lui Dickens, din setul legat în piele. Era o carte groasă, m-am gîndit că putea fi *Dombey și fiul.* Citește cu încăpățînare opera lui Dickens, îi admir perseverența. Ce e și mai surprinzător, reține intriga fiecărei cărți. Cred că nici Dickens însuși nu era în stare de așa ceva.

Cînd am intrat, a ridicat ochii.

— Te-ai întors, Archy, a spus. Ai fost la Gillsworth ?

Da, domnule. Mi-a dat un rînd din cheile casei și mi-a cerut să trec o dată, de două ori pe acolo, cît timp este în nord la înmormîntare.

Așteptam să-mi ceară să mă așez și să beau cu el un pahar, dar nu a făcut-o.

— Ai abordat subiectul testamentului ?

— Da. Mi-a spus că o să se gîndească la asta și că vă va consulta la întoarcere.

— Presupun că e cel mai bun lucru de făcut. În ce stare este ?

— Cînd l-am părăsit era pe jumătate beat și continua să bea.

Una din sprîncenele tatii s-a ridicat.

— Asta nu se potrivește deloc cu felul de a fi al lui Gillsworth. Nu am auzit să se fi dedat vreodată băuturii.

— Tensiunea nervoasă, am încercat o explicație.

— Nu există scuză pentru asta, a decretat stăpînul casei și s-a întors la Dickens-ul lui.

Am urcat scările precum se cocoață seara găinile pe stinghia lor și mă gîndeam că tatăl meu nu admitea compromisul. După cum îl știam, la el lătratul nu era nimic față de mușcătură.

M-am dezbrăcat, am făcut un duș, m-am spălat pe dinți. Apoi mi-am pus o cămașă de mătase pe care o achiziționasem recent într-un butic fistichiu pentru bărbați, de pe Worth Avenue. Avea pe ea un desen cu papagali multicolori care chefuiau într-un decor de junglă. Una dintre acele păsări nebune semăna surprinzător cu Roderick Gillsworth.

M-am servit cu o înghițitură de coniac și mi-am aprins o English Oval — prima mea țigară pe ziua aceea ! M-am cocoțat pe perna taburetului, mi-am pus picioarele descălțate pe pupitru și m-am gîndit de ce mă întrebase poetul dacă îl plac. Întrebarea mă lăsase perplex, ca și sărutul Herthei Gloriana.

Nu cred că era sub impulsul votcii ; Gillsworth avea nevoie să se simtă susținut de cineva. Dar împotriva cui — și de ce de mine ? Am ajuns la o singură concluzie, că moartea soției îl lăsase atît de singur, încît încerca să ia legătura cu o altă ființă umană. Se întîmplase că eu îi eram la îndemînă.

Totuși, această explicație nu mă mulțumea pe deplin. Sergentul Rogoff mă acuzase de mai multe ori că aveam tendința să complic totul, căutînd motive ascunse și dorințe inconștiente în loc să accept ceea ce era evident. Al avea poate dreptate și mama intuise corect că omul se simțea singur, pur și simplu. Dar eu nu eram complet convins.

Să luăm, de exemplu, în discuție purtarea recentă a celui care este sincer al dumneavoastră. Cînd poetul a întrebat : „Tu mă placi ?", eu am răspuns automat : „Bineînțeles că te plac". Un răspuns politicos și decent la o întrebare intimă a unui om care suferea și, din cine știe ce motiv, avea nevoie de un sprijin pentru moralul său. Pe care eu i l-am furnizat prostește.

Dacă aș spune adevărul, aș mărturisi că nu-l plac. Nu pot să zic că-l *detest* : pur și simplu, nu simt nimic pentru el. Acesta e secretul meu și, în nici un caz, nu i l-aș dezvălui. Am vorbit despre asta, pur și simplu, ca să ilustrez modul în care evidența maschează adesea realitatea.

Mai cugetam încă cu amărăciune la bizareria firii omenești, cînd a sunat telefonul. Era aproape miezul nopții și un apel la această oră nu ridică moralul McNally-lor, de obicei. Primul meu gînd a fost : cine a mai murit ?

— Alo, am spus îngrijorat.

— Archy ? Era o voce de femeie, pe care n-am putut-o identifica imediat.

— Da. Cu cine vorbesc ?

— Ce gramatică elegantă ! Meg Trumble.

M-am înviorat mai bine decît după o halbă de coniac.

— Meg ! aproape am strigat eu. Ce *faci ?*

— Foarte bine, mulțumesc. Nu te-am trezit din somn ?

— Bineînțeles că nu. Sînt în punctul culminant al serii.

— Ei, am sunat și mai devreme, dar cred că ieșiseși. Ai fost cuminte, sper.

— Din păcate. Vorbești de la Regele Prusiei ?

— Da, dar voi pleca mîine dimineață și, sper, devreme. Voi fi în Florida joi.

— De-abia aștept, i-am mărturisit. Ascultă, dacă ajungi la timp, dă-mi un telefon ca să luăm masa împreună. Cred că după atîta umblet o să vrei și tu să te odihnești.

— Speram că vei spune asta, a mărturisit. Nici nu i-am spus lui Laverne cînd mă întorc ; de cum ajung, îți telefonez. Ne vedem joi seara.

— Grozav, m-am bucurat.

A închis, iar eu am rămas zîmbind ca un idiot, cu ochii la telefonul care tăcea.

E incredibil ce efect a avut această convorbire telefonică asupra dispoziției mele sumbre. Imediat am devenit sigur că o voi salva pe Piersicuța, că-l voi găsi pe ucigașul Lydiei Gillsworth, că soarele va străluci cu toată puterea a doua zi și că voi scădea în greutate cel puțin cinci pfunzi[1].

Cînd A. Pope a scris că speranța înmugurește mereu, l-a avut, evident, în minte pe A. McNally.

1 0,453 kg.

OPT

Nu cred că am vorbit pînă acum despre pasiunea mea neobișnuită pentru pălării. Iubesc pălăriile. Cînd frecventam Facultatea de Drept de la Yale (scurt timp), purtam pălării din piele de căprioară și de tweed, fedore, gambete și o dată, într-o etapă de nebunie, fes. Toată această etalare era floare la ureche pentru Florida de Sud, așa că, atunci cînd m-am întors la Palm Beach, am optat pentru șepci împletite, panamale, minunate sombrero de colonist, cu borul de cinci inci[1].

Recent am scris unui magazin de elită al unui pălărier din Danbury, Conn[2], și i-am comandat trei berete de in de culoare albă, roșu-brun închis și verde smarald. Au sosit luni dimineața și mi-au făcut o plăcere deosebită. Erau atît de moi, încît le puteai înfășura și vîrî în buzunarul de la spate, dar, cînd mi-am pus una și am tras-o cu totul pe o parte, strengărește, am văzut că îmi dădea un aer irezistibil.

---

1 2,54 cm.

2 Prescurtare de la Connecticut.

Am coborît tîrziu să iau micul dejun purtînd bereta de culoare roșu-brun închis. Din fericire, tata plecase deja la birou așa că nu a trebuit să-i îndur privirea neîncrezătoare. Mama mi-a aruncat o privire, a rîs amuzată și și-a lovit palmele între ele.

— Archy, a exclamat ea, această beretă ești *tu !*

Am fost atît de încîntat de reacția ei, încît am purtat bereta în timpul micului dejun, reprezentat de suc proaspăt de grep, trei felii din minunata pîine prăjită franțuzească a lui Ursi Olson, cu miere și dulceață de caise, și o cană mare de cafea. Îmi terminam a doua ceașcă tocmai cînd *mater*[1] a remarcat, ca din întîmplare :

— Apropo, Archy, a telefonat Harry Willigan chiar înainte să cobori. Ar vrea să-l suni cît poți de repede. După voce, părea într-o dispoziție îngrozitoare.

Draga mea mamă ! Întîi, s-a asigurat că mi-am luat substanțialul mic dejun și abia apoi mi-a dat știrile rele. M-am dus în camera de lucru a tatii și am sunat casa Willigan. Julie Blessington, fata în casă, a fost cea care a răspuns. M-am prezentat și am rugat-o să-l cheme pe stăpîn. Într-o clipă, clientul nostru ipohondru a fost la telefon și a început să strige la mine.

Încurca în așa fel cuvintele și țipa atît de tare, încît îmi era greu să prind motivul ieșirii lui ranchiunoase. Pînă la urmă, am descifrat că o a doua cerere de răscumpărare fusese găsită în dimineața aceea, strecurată pe sub ușa din față a Willigan-ilor.

— Cînd a fost găsită ? am întrebat.

— Ți-am spus deja — azi-dimineață.

— La ce oră dimineața ?

— Foarte devreme. Cînd Ruby Jackson a coborît să pregătească micul dejun.

— Credeți că a fost pusă în timpul nopții ?

1 Mamă *(lat. în orig.).*

— De unde dracu să știu ? Tu ești detectivul sau eu ?

— Plic alb, simplu ?

— Da, ca și data trecută.

— Cine din casă a pus mîna pe el ?

— Ruby a adus plicul. Eu am pus mîna pe plic și pe scrisoarea dinăuntru.

— Nu mai lăsați pe nimeni să-l atingă, domnule Willigan. Ce spune scrisoarea ?

— Piersicuța plînge mereu. Biata mea. Dulcica. Îi e dor de mine.

— Aha, am aprobat. Și altceva ?

— Vor să fac un teanc de cincizeci de mii de dolari. Bancnote uzate, nemarcate, care să nu aibă numerele la rînd, nici una peste o sută.

— Și instrucțiuni pentru livrare ?

— Nimic. Trebuie să am banii pregătiți. Îmi vor spune cînd și cum vor ajunge la ei.

— Mai bine vin acolo să iau scrisoarea, am spus. Vă găsesc acolo, domnule ?

— Nu, nu voi mai fi aici, a răspuns îndurerat. Am o întîlnire, sînt deja în întîrziere. Îți las scrisoarea la Laverne. O iei de la ea.

— Vă rog, spuneți-i să nu o atingă.

— În regulă, în regulă, a zis supărat. Am să-i spun. Ascultă, Archy, ar trebui să te ocupi mai serios de această treabă. După cum văd eu, te cam învîrți în jurul cozii.

— Nu tocmai, am spus. Am o urmă deosebit de importantă despre care nu pot discuta la telefon.

— Da ? s-a mirat el. Știi, ori izbutești ceva, ori îmi angajez un detectiv *profesionist*. Aș putea să-mi retrag chiar afacerile de la McNally și Fiul, dacă tot n-am nici un rezultat.

Cu această amenințare directă, a trîntit telefonul înainte de a-mi da posibilitatea de a răspunde. Răspunsul pe care îl aveam gata l-ar fi șocat pe tata. El crede că un

răspuns blînd stinge mînia. Uneori așa se întîmplă. Alteori se cere o intervenție mai susținută.

Am urcat ca să-mi schimb bereta de roșu-brun închis cu cea albă, deoarece mă temeam că nu se asortează cu roșul de steag al Miatei. (Spiritul stă în detalii.) Apoi m-am îndreptat către domeniile Williganilor. Spasmul meu de furie față de tratamentul insultător al clientului nostru era în declin, pentru că soarele ardea strălucitor, iar cerul arăta de parcă ar fi venit de la spălat. O zi splendidă!

Ușa haciendei Williganilor a fost deschisă de un Leon Medallion, cu obrazul posomorît și ochii tulburi de la cine știe ce alergie care îl atacase în dimineața aceea.

— Altă notă pentru răscumpărare, Leon, am spus.

A dat din cap supărat.

— Bătrînul era într-o dispoziție groaznică. Cînd se pornește cu țipetele, ca o furtună, eu dispar. Nu te poți înțelege cu el.

— Trebuie să iau scrisoarea de la doamna Williganilor. E acasă?

— E afară lîngă piscină și își prăjește rotunjimile. Știți să ajungeți acolo? Eu tot mai lustruiesc argintul ăsta, 'tu-i aia mă-sii, încerc să-l fac să lucească iar. Atmosfera aici e de groază printre obiectele de argint, alămuri și bronz.

— Poate ar fi mai bine să facem totul din plastic, am sugerat.

S-a înroșit de fericire.

— Așa e, prietene, m-a aprobat.

Nu era o exagerare declarația că Laverne își prăjește rotunjimile. Stătea întinsă pe un scaun tapițat, așezat la soare. Purta o fîșie de bichini care mi-a amintit imediat de un sul de la Parker House. În timp ce mă apropiam, și-a ridicat capul. Era înțelept din partea ei să nu se ridice cu totul, de vreme ce își ținea sutienul neîncheiat.

— Bună, Archy, m-a salutat călduros. Îmi place cascheta ta.

— Bereta, am corectat-o îți mulțumesc. Sper că ți-ai dat cu o cremă de plajă.

— Un ulei pentru copii, a precizat.

— Atunci n-ai să te rumenești, i-am explicat. O să te prăjești. Pot să-mi trag un scaun lîngă tine ?

— Sigur, a aprobat ea. Și dacă ești băiat cuminte, te las să-mi dai cu ulei pe spate.

Ajunsese iar la acest ton și mi-am dat seama că era o doamnă căreia îi plăcea să tachineze. Există un epitet aspru pentru femeile de acest fel — dar nu vreau să vă ofensez repetîndu-l.

Mi-am tras un șezlong mare lîngă scaunul ei, dar nu la o distanță care ar fi permis ungerea, ci într-un loc de unde îi puteam vedea fața.

— Încă o scrisoare de la răpitorii pisicii, am spus.

— Așa-i. Harry mi-a spus să ți-o dau ție. E în hol pe taburet. Îi cer să pregătească banii.

— Așa înțeleg și eu. Îmi imaginez că scrisoarea următoare va cuprinde instrucțiunile pentru efectuarea schimbului.

— Archy, ai vreo idee despre cine ar fi putut-o fura pe Piersicuța ?

— Cîteva indicii slabe, am spus, nimic bine definit. Laverne, mi-a venit o idee fantezistă să încerc cu tine o experiență. Tu știi ce înseamnă medium ?

Avea fața pe jumătate ascunsă în scaunul tapițat și nu i-am putut vedea reacția.

— Sigur, a spus cu voce înăbușită. Oameni despre care se crede că văd și într-o altă lume. Ei pretind că pot prezice viitorul și alte chestii de-astea.

— Chestii ca, de exemplu, localizarea unor persoane sau obiecte dispărute, am insistat. Ideea mea este să iau legătura cu un medium local și să văd dacă el sau ea poate avea o viziune despre locul unde se află Piersicuța acum.

Laverne și-a ridicat capul să mă privească, avînd o expresie a feței pe care nu am putut-o descifra.

— N-am mai auzit așa ceva, a spus. Doar nu crezi în vrăjitorii ?

— Nici nu cred, nici nu resping. Dar merită să încercăm, n-ai spus chiar tu ?

— Nu, eu n-am spus, s-a exprimat ea cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o vehemență excesivă. Asta e o nebunie. Nu face așa ceva, Archy. Dacă Harry descoperă că te-ai dus la cineva care ghicește în frunze de ceai sau ce-or mai fi făcînd ăștia, o să vă concedieze pe amîndoi, pe tine, și pe tatăl tău.

— Așa e, am spus cu regret. Sînt sigur că ai dreptate. Așa cum spuneam, era o idee trăsnită. Mai bine o uit.

— E foarte înțelept, a zis, lăsîndu-se înapoi în scaun. Apropo, am vești de la Meg. Se întoarce săptămîna asta. Și-a găsit un apartament în Riviera Beach. Ți-ar plăcea să o revezi, Archy ?

— Bineînțeles. Este o doamnă foarte atrăgătoare.

Capul i-a apărut iar ; de data asta, mi-a zîmbit.

— Cred că e cazul să faci o mișcare spre ea, m-a îndemnat. Mi se pare că Meg e gata pentru asta.

M-am bucurat că Meg nu-i povestise *nimic* lui Laverne.

— Laverne ! i-am spus, ca și cum aș fi fost surprins. E sora ta !

— Tocmai de-asta aș vrea să se mai distreze și ea. Ajut-o să mai facă și ea o pauză, dragă. N-o să-ți fie greu. Doar ca să vă amuzați.

— Nu știu, am spus nesigur. Nu cred că se uită ea la mine.

— Încearcă, m-a îndemnat Laverne. Ei o să-i facă foarte bine. Îmi dau seama că e prea slabă, dar adu-ți aminte : cu cît osul e mai aproape, cu atît mai dulce e carnea.

Da, așa *a spus*. Exista oare în Palm Beach o femeie mai vulgară decît ea ? Dacă exista, eu n-o știam și nici nu doream s-o cunosc.

— O iau cu titlu de informație, am spus și m-am ridicat. Mai bine iau scrisoarea, să văd cum mă poate ajuta la găsirea răpitorilor.

— Și nu te mai gîndești deloc la mersul la un medium ?

Primele două reguli pentru ca o minciună să aibă succes sînt : să fie concisă și să nu se repete. Bazați-vă pe mine ; sînt expert. Laverne era în mod evident o amatoare în șmecherii.

— Uitasem deja, am asigurat-o. Nu sta prea mult în soare, altfel o să ți se ia pielea.

Replica ei nu poate fi redată pe motivul că ar putea fi citită de tineri impresionabili și bătrînei inocenți.

Am găsit cea de a doua notă de răscumpărare pe taburet, în hol. Am prins-o, cu grijă, de colțuri și am făcut-o să alunece în buzunarul jachetei. Nu era nimeni prin preajmă, așa că am ieșit și m-am îndreptat cu mașina spre casă, zîmbind încă la comentariul final făcut de Laverne și întrebîndu-mă de ce considera necesar să ascundă relația cu soții Gloriana.

Acasă, m-am dus direct în camera mea, m-am așezat la pupitru și mi- am așezat pe nas ochelarii de citit. Am desfăcut cu grijă a doua scrisoare și am examinat-o. Am văzut că fusese tipărită în același mod ca și prima și ca misivele primite de Lydia Gillsworth. Marginea din partea dreaptă se confirma. Cerneala și felul hîrtiei păreau identice la toate scrisorile.

Mesajul în sine era așa cum spusese Harry Willigan. M-am amuzat citind mențiunea că Piersicuța era în bună stare, dar că plîngea mereu. Era pusă intenționat pentru a-i sfîșia sufletul proprietarului pisicii, care putea avea personalitatea dragonului Komodo, dar era plin de dragoste pentru acel animal nesuferit.

Am pus a doua notă de răscumpărare peste fotocopia primei, le-am pus într-un plic de manila și am ieșit din nou. De data asta, mi-am lăsat bereta cea nouă acasă, dar mi-am luat cu mine ochelarii de citit, puși într-un toc frumos, lucrat în *petit point* [1] pe care mi-l făcuse mama și mi-l dăruise la a treizeci și șasea aniversare.

Înainte de a pleca, am telefonat doamnei Trelawney, secretara particulară a tatii. Am întrebat-o dacă îl poate convinge pe șef să-mi acorde cel puțin cincisprezece minute din programul rigid întocmit al zilei. Am rămas să aștept cît s-a dus ea să întrebe. S-a întors ca să-mi spună că Maiestatea sa se aplecase cu bunăvoință spre cererea mea, cu condiția să ajung acolo exact la unsprezece și treizeci.

— Am și plecat, am asigurat-o.

Clădirea McNally din Royal Palm Way este un edificiu din sticlă și oțel inoxidabil — atît de modern, încît mi se strepezesc dinții. Dar e incontestabil impresionant — și de asta tata aprobase planul arhitectului, deși știu că ar fi preferat un conac georgian *faux*.

Dar stăpînul dăduse un anume stil biroului său particular. *Acesta* era lambrisat cu stejar și mobilat într-un mod care ar fi obținut aprobarea chiar a lui Oliver Wendell Holmes. Principala atracție era o masă de lucru cu capac-rulou — una originală, nu o reproducere — care avea, numărate de mine, treizeci și șase de firide și patru compartimente secrete pe care le știam eu.

Cînd am intrat, tata stătea în fața frumoasei piese antice, arătînd el însuși ca un frumos obiect de artă vechi. M-a privit, iar eu eram fericit că îmi lăsasem acasă bereta de in.

— E o problemă care nu mai putea aștepta ? m-a întrebat.

---

1 Punct mic *(fr. în orig.)*.

— Da, domnule, am răspuns. După părerea mea, este o problemă care nu admite amînare.

Nu mă întrebați de ce, dar, în prezența lui, încep cîteodată să vorbesc precum personajele din preaiubitul lui Dickens. Îmi dădusem seama mai demult, dar nu mă puteam corecta. Păream un cuplu de avocați discutînd *Jarndyce vs. Jarndyce*.

— Harry Willigan a primit a doua scrisoare pentru răscumpărare de la răpitori, i-am povestit.

— Eram încunoștiințat de aceasta, mi-a spus iritat. Willigan mi-a telefonat dimineață. Într-o proastă dispoziție, ca de obicei.

— Da, domnule, am fost eu de acord, dar nu cred că ați văzut cele două scrisori. Le-am adus pe amîndouă. Prima este o fotocopie, a doua e originalul. Vă rog, aruncați o privire asupra lor, tată.

Le-am întins pe masa de lucru. Rămînînd în picioare, s-a aplecat să le examineze. Nu i-a trebuit mult ca să prindă esențialul. I-am simțit scurta oprire a respirației, apoi s-a îndreptat și s-a uitat la mine.

— Par să semene cu scrisorile de amenințare primite de Lydia Gillsworth, a spus împietrit.

— E mai mult decît o asemănare, i-am atras atenția, e același instrument de scris. Marginea din partea dreaptă. După cîte se pare, aceeași cerneală și aceeași hîrtie.

A tras aer adînc în piept și și-a vîrît mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Unde sînt acum scrisorile lui Gillsworth ?

— La sergentul Rogoff. Le va trimite pentru analiză laboratorului FBI.

— El știe despre aceste scrisori ?

— Din cîte știu eu, nu. Nu i-am spus nimic despre dispariția Piersicuței.

Cu mîinile încă în buzunare, a început să se plimbe încet prin birou.

— Uite cum văd eu lucrurile, a spus. Clientul ne-a interzis clar să aducem răpirea la cunoștința poliției.

— Iar noi sîntem obligați să respectăm dorințele clienților noștri și să le urmăm instrucțiunile, am adăugat. Dar acționînd astfel, împiedicăm investigația oficială a omuciderii, nu-i așa ? Ascundem că toate scrisorile au fost făcute la același procesor de cuvinte sau la aceeași mașină electronică de scris, ceea ce cred că e limpede.

S-a oprit din plimbarea prin cameră și m-a privit.

— Crezi că au fost compuse de aceeași persoană ?

— Cred că s-ar putea.

A tăcut un moment. Apoi :

— Nu-mi place, Archy ; nu-mi place deloc. Ca funcționar al tribunalului, n-am chef să fiu pus în situația de a fi acuzat că am ascuns o probă.

— Poate una vitală, am precizat. În cercetarea unei crime deosebit de violentă.

Și-a scos o mînă din buzunar și a început să tragă de mustața-i groasă, semn că era tulburat. Cînd e fericit, și-o mîngîie.

— Pot să vă dau o idee, tată ?

— Poți.

— Cred că datoria civică și morală depășesc în cazul acesta considerațiile etice. Cred că *trebuie* să anunțăm poliția despre scrisorile Williganilor. Poate că n-au nimic de-a face cu ucigașul doamnei Gillsworth, dar nu putem miza pe această eventualitate. Permiteți-mi să le arăt sergentului Rogoff, doar lui. Am să accentuez necesitatea unei discreții absolute din partea lui. Al nu este o gură spartă, sînt sigur. Mă gîndesc că am putea chiar paria că Willigan nu va afla niciodată că am înștiințat poliția despre răpirea pisicii.

— Nu este vorba atît de Willigan, cît de răpitori. Dacă aceștia află că poliția a fost informată, e posibil să pună în aplicare amenințarea de ucidere a Piersicuței. Și atunci McNally și Fiul va fi ținta unei reclamații, pentru

neglijență în serviciu, făcută de clientul nostru certăreț. Ne va fi greu să ne explicăm conduita : o nerespectare clară a confidențialității.

Am tăcut amîndoi, meditînd asupra ramificațiilor problemei. Bineînțeles, hotărîrea nu o puteam lua eu. Cum tata avea să suporte consecințele, ar fi fost o impertinență din partea mea să îl influențez în vreun fel.

— Foarte bine, a spus în cele din urmă. Arată scrisorile lui Willigan sergentului Rogoff, explică-i împrejurările în care a fost răpită pisica și încearcă să-l convingi că viitorul Piersicuței depinde de cît va fi el de precaut. S-a oprit și a zîmbit strîmb. Nu-i spune nimic despre viitorul firmei McNally și Fiul.

— Îl voi convinge, am spus, adunînd scrisorile. Cred că ați luat cea mai potrivită decizie, tată.

— Îți mulțumesc, Archy, a spus cu gravitate. Sînt bucuros că mă aprobi.

Cred că ăsta era chiar adevărul. Ironia nu este punctul forte al tatii.

Ieșeam prin anticamera biroului, cînd doamna Trelawney mi-a făcut semn să mă apropii de masa ei de lucru. Secretara tatii este una dintre favoritele mele, o doamnă frumoasă și fermecătoare, cu o perucă cenușie care nu i se potrivește și o înclinare spre glume indecente. Ea a fost prima care mi-a povestit-o pe cea despre americanul, englezul și francezul care sînt în vizită la... dar mă depărtez de subiect.

— De ce te mai ții, tinere McNally ? m-a întrebat acuzatoare. Faci curte femeilor măritate ? Și dacă o faci, de ce nu sînt eu prima pe listă ?

— Nu fac curte, am asigurat-o, dar, dacă aș face-o, tu ai fi prima, ultima și pentru totdeauna. Dar, draga mea, spune-mi exact ce-ai auzit despre mine ?

S-a uitat pe o hîrtie unde notase un mesaj telefonic.

— În timp ce erai cu tatăl tău, ai fost căutat de o doamnă Irma Gloriana, care a cerut să-ți vorbească ție per-

sonal. După voce, mi-am dat seama că are „o anumită vîrstă". Insistă să o suni imediat. Ce se petrece, Archy ?

— O relație profesională, am precizat trufaș. Se întîmplă că doamna este acupuncturistă.

Doamna Trelawney a rîs și mi-a înmînat mesajul.

— Sînt bucuroasă că te înțeapă și pe tine cineva, a spus.

Intenționasem să-l sun pe sergentul Rogoff de cum aveam să fiu în biroul meu, dar apelul doamnei Irma Gloriana părea mai important și mai interesant. M-am așezat la masa de lucru și am format numărul, apăsînd cu putere. Nu era, am observat, numărul de la biroul soților Gloriana de pe Clematis Street.

La al doilea apel, am primit răspuns.

— Familia Gloriana, a rostit tăios o femeie. O voce adîncă, foarte puternică, cu un timbru dur. Un glas apropiat de al unui marinar bătrîn.

— La telefon Archibald McNally, m-am prezentat. Sînteți doamna Irma Gloriana ?

— Dumneavoastră sînteți, domnule McNally, a spus, iar tonalitatea s-a mai îmblînzit un pic. Vă mulțumesc că mi-ați răspuns atît de prompt. Hertha m-a informat că vreți să aranjați o ședință particulară.

— Așa este, am spus, în timp ce mă minunam de vocea atît de adîncă, încît suna ca un tunet.

Prefer să-i cunosc personal pe noii clienți înainte de a face planuri. Trebuie să înțelegeți că mulți clienți care ni se adresează, pur și simplu, nu pot fi ajutați de talentul unic al Herthei. Economisim o bună parte de timp — iar clienții o sumă bună de bani, bineînțeles — dacă putem sta de vorbă în prealabil, timp în care descriu exact ce se petrece în timpul ședințelor noastre, ce dorim să realizăm și ce nu putem obține. Trebuie să știu ce doriți dumneavoastră să realizați. Sînt încredințată că această probă preliminară nu vă jignește, domnule McNally.

— Deloc, am spus. Înțeleg de ce...

— Vedeți, m-a întrerupt, sîntem uneori consultați de oameni care doresc imposibilul sau care sînt mînați de o curiozitate deșartă și nu sînt cu adevărat interesați de a împărtăși adevărul spiritismului.

— Pare a fi...

— Mai sînt și unii care vin chiar ca să-și bată joc, mi-a mărturisit posomorîtă. Nora mea e mult prea sensibilă și vulnerabilă pentru a fi obligată să facă față necredinței stupide și arogante.

— Vă asigur că...

— Cînd să vă aștept, domnule McNally ? m-a întrebat.

— Aș putea veni chiar acum, doamnă Gloriana, am spus. Aș ajunge acolo în jumătate de oră.

— E bine, a spus cu asprime. Notați, vă rog, adresa. Trebuie să fiți, de asemenea, prevenit că în această casă nu se fumează.

Așa că, am notat adresa, am închis și imediat mi-am aprins o țigară. Am fumat-o pînă la capăt, înainte de a mă aventura spre întîlnirea cu zgripțuroaica dotată cu o voce ca sirena pentru ceață.

Pe drumul peste pod, spre Palm Beach West, am încercat să înțeleg ceea ce îmi spusese doamna Irma Gloriana. Insistența ei de a controla în prealabil viitorii probabili clienți mi se părea suspectă. De ce trebuia mediumul și anturajul ei să cerceteze motivele clienților potențiali ? Posibilitatea de a plăti tariful cerut părea a fi singura condiție necesară.

Atunci am înțeles că toată nebunia era bine organizată. Doamna Gloriana voia să știe ce speram să obțin la ședință. Să presupunem că îi spuneam că doresc să iau legătura cu spiritul lui sir Thomas Crapper. Preveniți astfel, Irma, Frank și Hertha puteau descoperi cu ușurință că persoana în chestiune fusese inventatorul closetului și puteau chema un spirit familiarizat cu lucrările la această faimoasă invenție.

Aceste discuții preliminare i-ar fi putut dezvălui nume, date, chiar amănunte personale intime, care aveau să aibă o mare valoare pentru a convinge adunarea că mediumul are daruri psihice extraordinare.

Trebuie să admit că acesta era un punct de vedere destul de incorect cu privire la puterile extrasenzoriale. Dar în acea etapă a cercetării, un dram de cinism era justificat. „Nevinovat pînă la dovedirea vinovăției" este piatra unghiulară a legii noastre. Dar mulți detectivi, printre care mă număr și eu, preferă dictonul : „Vinovat pînă la dovedirea nevinovăției". Numai așa pot fi descoperiți criminalii.

Clădirea în care locuia familia Gloriana nu era așa „sărăcăcioasă" cum o descrisese Al Rogoff, dar nu era nici Trump Plaza, firește. Avea o eleganță apusă, mirosuri de bucătărie pe holuri și covoare roase.

Doamna care mi-a deschis ușa apartamentului 1102 era așa cum mi-am imaginat-o, cu șolduri masive, dar mai mult musculoasă decît grasă. Avea o masivitate impresionantă : un cap mare pe care îl ținea țeapăn pe un gît gros. În concluzie, o femeie voluntară.

Dar mai avea ceva pentru care nu eram pregătit : senzualitatea atît de evidentă, încît o puteai mirosi. O exprimau, cred, buzele roșii pline, părul negru strălucitor, încîlcit ca un coș cu șerpi, pieptul bogat și o anume provocare legată de felul în care se mișca. Îți venea ușor să-ți închipui că sub rochie, un înveliș voluminos din nylon înflorat, era goală.

Mi-a strîns mîna cu fermitate și m-a invitat să mă așez într-un fotoliu acoperit cu un brocart uzat. M-a întrebat dacă vreau un ceai cu gheață. I-am spus că ar fi binevenit și, cît s-a dus după el, am avut posibilitatea de a examina apartamentul — sau cel puțin camera de zi în care mă aflam.

Era un loc îngrozitor, culorile erau șterse, mobila îngrămădită. Îți venea greu să crezi că aceasta era casa sincerei Irma, spilcuitului Frank, a delicatei Hertha. Nimic

nu mărturisea luxul sau măcar confortul. Erau niște oameni ambițioși; acest apartament întunecos era o locuință temporară, care trebuia suportată pînă ce aveau să obțină ceva mai bun.

Doamna Gloriana s-a întors cu ceaiul meu cu gheață — nimic pentru ea — și s-a așezat, cu fața la mine, pe o sofa vopsită în galben-brun. N-a mai pierdut timpul cu introduceri.

— Crezi în spiritism, domnule McNally ? a întrebat.

Am luat o înghițitură de ceai. Avea aromă de mentă și era chiar bun.

— Oricum, sînt mai mult un autodidact, am mărturisit. Citesc despre asta atît cît sînt în stare.

— A, și ce citești ?

Am menționat titlurile a două cărți pe care doamna Gillsworth mi le împrumutase.

— Foarte bine, a spus Irma Gloriana aprobator. Dar trebuie să-ți dai seama că ele nu înseamnă decît învățătură. Adevărata încredere vine din inimă și din suflet.

— Înțeleg asta, am zis, temîndu-mă că voi fi convertit și îngrozindu-mă de perspectivă. Dar ea a părăsit subiectul convertirii mele.

— Hertha mi-a spus că i-ai cerut ajutorul să-ți găsești pisica pierdută.

— Pisica unui prieten.

— Ea te poate ajuta. Nora mea are puteri mediumnice surprinzătoare. Ai vrea să întrebi despre pisică la ședința de spiritism ?

— Nu, am spus, altceva. Sper să primesc un mesaj de la Lydia Gillsworth. Sînt sigur că o cunoașteți și știți ce i s-a întîmplat.

Expresia nu i s-a schimbat.

— Bineînțeles că o știu pe Lydia. Un suflet sensibil. A participat aici la ședință în seara în care a fost omorîtă. O moarte brutală, fără sens.

— Da, am aprobat. Așa a fost. Credeți că există posibilitatea ca Hertha să intre în contact cu spiritul Lydiei Gillsworth ?

— Posibilitatea există totdeauna, a spus, apoi a adăugat cu fermitate : Dar noi nu putem oferi nici o garanție, natural. Ai dori să o întrebi pe Lydia cine e ucigașul ?

— Da, asta e ce intenționez.

— Merită să încercăm, a spus pe gînduri. Hertha a participat în trecut la cîteva cercetări ale poliției. Cu un oarecare succes. Trebuie să mai spun că taxa noastră de bază pentru ședință e de cinci sute de dolari, domnule McNally. Dar, de obicei, ea se împarte la participanți. Cum, de data asta, nu veți participa decît dumneavoastră și prietenul dumneavoastră, cred că o taxă de două sute de dolari ar fi mai echitabilă. Vă convine ?

— Întru totul, am răspuns. Acceptați și cărți de credit ?

— O, da. Prietenul care vă va întovărăși — e bărbat sau femeie ?

— Femeie.

— Îmi puteți spune numele ei, vă rog ? Numerologia e specialitatea mea. Mă distrez transformînd numele în echivalentul lor cifric și alcătuind profiluri psihice.

— Numele ei este Margaret Trumble.

— Locuiește în zonă ?

Atunci mi-am dat seama că își băga nasul unde nu-i fierbea oala — fără discuție, asta era.

— S-a mutat de curînd, am zis.

— Avem atîția refugiați din nord, nu-i așa ?

Dacă se aștepta să-i divulg orașul natal al lui Meg Trumble, am dezamăgit-o ; am dat, pur și simplu, din cap.

— Fiul meu mi-a spus că lucrați pentru o firmă de avocați, domnule McNally.

— Da, McNally și Fiul. Tata este avocat.

— Dumneavoastră nu ?

— Regret, nu, am spus, incapabil să-mi iau ochii de la gîtul ei gol cu pielea atît de fără defect, atît de fragedă, încît îmi venea să o învinețesc cu un sărut.

— Și ce faceți dumneavoastră la McNally și Fiul ?

Încă nu ajunsese la al treilea nivel. Să zicem al doilea.

— Mai mult cercetare, i-am răspuns. De obicei, treburi plicticoase.

Mi-am terminat ceaiul cu gheață, dar nu s-a oferit să-mi reumple paharul.

— O cunoașteți de mult pe Lydia Gillsworth ? m-a întrebat.

— De cîțiva ani. Ea și soțul ei ne-au fost clienți. Și, de asemenea, vecini.

— Îl cunosc pe Roderick Gillsworth. A luat parte, împreună cu soția, la cîteva dintre ședințele noastre. Cu fosta lui soție, vreau să zic. L-am găsit foarte inteligent, e un creator. Un poet, vă dați seama.

— Da, știu.

— A fost atît de amabil, încît mi-a dat cîteva volume din poemele lui cu autograf. I-ați citit opera, domnule McNally ?

— În parte, am spus precaut.

— Ce părere aveți despre poezia lui ?

— Ah, am exclamat. Păi, foarte cerebrală.

— Așa este, a rostit, vocea ei adîncă răsunînd. Dar eu cred că e mai mult decît un intelectual. În poemele lui simt un spirit sălbatic, primitiv, care se luptă pentru a se libera.

— S-ar putea să aveți dreptate, am spus cu diplomație, gîndindu-mă că nu mai auzisem așa o trăsnaie. Roderick Gillsworth un spirit sălbatic, primitiv ? Bine. Atunci eu sînt Vlad Țepeș.

S-a ridicat în picioare, o făptură fără schelet care nu se prăbușea.

— Am să încerc să aranjez o ședință pentru sfîrșitul săptămînii, domnule McNally. Am să vă anunț cu cel puțin o zi înainte. E suficient pentru dumneavoastră ?

— Bineînțeles, am răspuns. Aș vrea să vorbesc înainte cu nora dumneavoastră, poate că recepționează vreo altă informație despre Piersicuța.

— Piersicuța ?

— Pisica pierdută.

Pe neașteptate, a zîmbit, un surîs strengăresc care o făcea să pară mai tînără. Și mai atrăgătoare, trebuie să adaug.

Ezit să folosesc adjectivul „seducătoare" la descrierea vreunei femei, dar cred că nimănui nu i se potrivea așa de bine ca Irmei Gloriana. N-aș vrea să insinuez că purtarea ei era deliberată pentru a ademeni ; dar nu pot crede că era cu totul străină de atracția fizică pe care o emana. Dar poate era. Oricum ar fi, radia o sexualitate puternică și mocnită, imposibil de ignorat.

— Piersicuța, a repetat. Un nume fermecător. Pisica e fermecătoare ?

— Pisica e de groază, am spus, și de data asta a rîs tare, un hohot bubuitor. Dar prietenul meu o iubește, am adăugat.

— Iubire, a spus, deodată serioasă. Ce sentiment inexplicabil, nu-i așa, domnule McNally ?

— Așa e, am rostit și strîngerea ei de mînă de la plecare a fost blîndă și caldă, absolut diferită de cea puternică și rece cu care mă întîmpinase.

M-am întors cu mașina la birou și, în drum, am încercat să-mi limpezesc impresiile despre Irma Gloriana. Al Rogoff îi spusese la început „o codoașă dură" și acum îi înțelegeam reacția. Eu consider că e mai mult decît atît : o femeie profundă, ale cărei contradicții nu le pot prinde deocamdată. Am simțit că juca un rol, dar, care era scenariul, n-aveam idee.

Primul lucru pe care l-am făcut, la întoarcerea în clădirea McNally, a fost să-i telefonez sergentului Rogoff. Nu era acolo, așa că mi-am lăsat numele și numărul, rugînd să mă sune el cît mai repede cu putință.

Apoi am coborît, pe scările din dos, la departamentul pentru proprietăți imobiliare de la etajul al doilea. Această secție a firmei noastre sfătuiește clienții în achiziția sau vînzarea proprietăților comerciale sau terenurilor. Acordă, de asemenea, asistență în negocierea caselor particulare, ajută la instituirea ipotecilor și îi reprezintă pe clienții care lichidează.

Șeful departamentului era doamna Evelyn Sharif, o doamnă veselă, măritată cu un libanez care vindea carpete orientale pe Worth Avenue. Evelyn era în concediu de maternitate (aștepta gemeni !), așa că am vorbit cu adjunctul ei, Timothy Hogan, un irlandez care purta costume italienești, cămăși englezești, cravate franțuzești și pantofi spanioli. Națiunile Unite pe picioare.

I-am explicat lui Tim ce voiam : toate informațiile pe care le putea obține despre biroul soților Gloriana din Clematis Street și despre locuința de lîngă Currie Park. În asta intra : chiria, durata contractului de închiriere, mijloacele de trai, prețul de achiziție al apartamentului, dacă îl dețin sau dacă l-au închiriat și referințele pe care le-au depus.

— Ești sigur că nu vrei și numele dentistului lor ? m-a întrebat Hogan.

— Știu că o să ai treabă cu astea, Tim, i-am spus, dar vezi și tu ce poți face, da ?

— Ce legătură are asta cu mine ? m-a întrebat în continuare.

— Eu nu i-am spus bătrînului că vindeai bilete de loterie irlandeză în timpul serviciului.

— Asta se cheamă jecmănire.

— Oare ? Aș fi jurat că e șantaj. Orice-ar fi, pune-te pe treabă, Tim.

Înapoi, în cămăruța mea, am început să telefonez băncilor, caselor de misitie și agențiilor de acordare a creditelor. Majoritatea oamenilor pe care i-am deranjat erau colegi cu mine, membri ai Clubului Pelican și singurul preț pe care urma să-l plătesc pentru aflarea situației financiare a soților Gloriana a fost promisiunea unei cine la Pelican.

Era tîrziu după-amiază cînd mi-am terminat telefoanele. Un zgomot înăbușit dinspre burtă mi-a amitit că, în afara micului dejun, singurul aliment pentru întreaga zi îmi fusese un pahar de ceai cu gheață și o țigară. M-am îndreptat spre ușă, gîndindu-mă să fac o haltă ca să ciugulesc ceva într-o bodegă, cînd sunetul strident al telefonului m-a chemat înapoi, la masa de lucru. Era sergentul Rogoff.

— Telefonez de la aeroport, mi-a explicat. Tocmai am luat legătura cu sediul și de acolo mi-au spus că m-ai căutat.

— Ce faci la aeroport ? l-am întrebat. Pleci în Pago-Pago ?

— Nici gînd, a răspuns. De fapt, am vrut să mă asigur că Roderick Gillsworth a luat avionul. Să ducă sicriul în nord.

— Și a făcut-o ?

— Da, a plecat. Sînt puțin neliniștit că l-am lăsat să se ducă, dar a jurat că va fi înapoi în două zile. Ar face bine să se țină de cuvînt, altfel voi fi mustruluit, clasa întîi, pentru că l-am lăsat să plece.

— Al, să nu-mi spui că îl mai suspectezi încă ?

— Nu, dar este un martor fizic, nu-i așa ?

— Cum ți s-a părut că arăta ?

— După cum l-am văzut, era cam mahmur.

— Ai o vedere de vultur, i-am mărturisit. Cînd l-am părăsit aseară, băutura i se urcase la cap, ca și cum prohibiția l-ar fi așteptat după colț. Ascultă, Al, vreau să-ți vorbesc.

— Asta și facem.

Am oftat.

— Vrei să fiu mai precis ? Foarte bine, voi fi precis. Este extrem de urgent să mă întîlnesc cu tine, sergent Rogoff, căci am niște scrisori pe care vreau să ți le arăt și care sînt poate importante pentru cercetarea noastră de omucidere în curs. Deci, ce răspunzi ?

— Ce scrisori ?

— Al, o să mă omori.

— Chiar cu plăcere.

NOUĂ

Al mi-a spus că voia să se ducă la Gillsworth acasă să vadă dacă poetul încuiase cînd plecase. I-am propus să ne întîlnim peste o oră.

— Nu te grăbi, m-a liniștit el. Eu nu plec de acolo.

Mi s-a părut bizar ceea ce-mi spusese, dar n-am comentat. Am înșfăcat plicul cu scrisorile Williganilor și am coborît cu ascensorul în garajul nostru subteran. I-am făcut un semn cu mîna paznicului și am băgat-o pe Miata în galop spre casă.

Prin castelul McNally nu era nimeni, așa că am intrat pe furiș în bucătărie, am pus pe o chiflă acră de secară o felie de salam condimentat cu un muștar destul de picant ca să vă dea lacrimile în ochișorii dumneavoastră de copii nevinovați. Mi-am stins focul cu o halbă de bere Buckler, fără alcool, apoi am urcat în goană scările, ca să iau cheile casei Gillsworth pentru cazul că ajungeam înaintea lui Rogoff.

Cînd am ajuns acolo, o mașină de poliție se afla deja parcată pe aleea pentru mașini, iar ușa din față era deschisă. Am intrat și am strigat :

— Al ?

— Aici, a răcnit și l-am găsit tolănit într-un fotoliu înflorat, în camera de zi, unde fusese ucisă Lydia. Nu-și scosese șapca și fuma una din havanele lui mari.

— Simte-te ca acasă, i-am spus.

— Am realizat asta deja, mi-a replicat. Hai să vedem scrisorile acelea josnice de care vorbeai.

I-am întins plicul.

— Prima scrisoare primită de Harry Willigan o am în fotocopie. A doua, în original. Atinge-le cu grijă ; s-ar putea să aibă amprente pe ele.

A citit cu răbdare amîndouă scrisorile, în timp ce eu tîndăleam pe o canapea de răchită și fumam o English Oval. Apoi a ridicat privirea spre mine.

— Aceeași hîrtie, a spus. Pare a fi aceeași cerneală, același caracter al literelor, chiar aceeași margine pe partea dreaptă.

— Așa e, l-am aprobat. Motivul pentru care nu ți le-am arătat înainte este că nu ne-a permis clientul. Îl știi pe Willigan ?

— Îl știu, a spus el, zîmbind. Un măgar fără pereche.

— De acord, m-am bucurat. Și dacă va afla că ți-am vorbit despre răpirea pisicii, ne va deveni fost client și probabil va acționa în judecată McNally și Fiul pentru acțiuni ilegale. Al, vrei să ai grijă să nu afle nimeni nimic ? Tata știe că ți-am arătat scrisorile ; el a hotărît să o facem. Tot ce-ți cerem, în schimb, este o discreție totală.

— Sigur, a spus el. Sînt bun pentru asta. Ce-ai întreprins ca să găsești acea pisică blestemată ?

— Nu mare lucru, am spus. Dar ceva tot am făcut — și o să-ți vină probabil să rîzi : m-am dus la Hertha Gloriana, mediumul, și i-am cerut ajutorul pentru a o localiza pe Piersicuța.

N-a rîs.

— Nu-i așa de rău, a admis. Copoii nu vor să recunoască, dar mediumii și cei dotați parapsihologic sînt con-

sultați mai mult decît îți închipui. Cel mai des în cazuri de dispariție a unor persoane. Ce ți-a spus ?

I-am repetat descrierea camerei unde Hertha o vizualizase pe Piersicuța și unde animalul era prizonier.

— Nu mi-a putut localiza clar locul, dar mi-a spus că va continua să încerce. Crezi că între aceste cereri de răscumpărare și omorîrea Lydiei Gillsworth este vreo legătură ?

— Cu siguranță, a spus el. Scrisorile seamănă prea mult, ca să crezi în coincidențe. Le duc și pe acestea la FBI și cer să fie comparate. Pun rămășag că sînt scrise toate la aceeași mașină.

— Ce facem acum ?

— Nimic, pînă ce primim raportul de la FBI. Dacă Willigan primește instrucțiuni în legătură cu livrarea celor cincizeci de mii, anunță-mă și o să încercăm să aranjăm o cursă. Mă întreb dacă în locul acesta există ceva de băut.

M-am dus în bucătărie și am găsit sticla mea de votcă Sterling, în frigider. Mai era în ea cam o treime de votcă. Am adus-o în camera de zi împreună cu două pahare, apoi am mai făcut un drum după o tăviță cu cuburi de gheață și o cană mare cu apă.

— Servește-te, l-am invitat pe Rogoff. E din beciurile McNally ; i-am împrumutat-o lui Gillsworth seara trecută, cînd se usca de sete.

Ne-am preparat fiecare băutura și ne-am uitat în jur. Era cu adevărat o cameră foarte atrăgătoare și confortabilă — dacă nu luai seama la petele de sînge care nu fuseseră încă șterse sau acoperite cu vopsea.

— Acel baston a omorît-o, a spus sergentul. Spuneai că doamna Gillsworth ți-l arătase.

— Așa e.

— L-ai atins ?

— Nu, îl țineam în mînă, în timp ce-mi povestea despre el.

— Bățul are o mulțime de amprente pe el, a zis Al. Ale ei, ale lui Gillsworth, ale altora.

— Probabil ale anticarului care i l-a vîndut.

— Probabil și pe cele ale altor clienți care l-au atins în magazin. Dar mai are ceva interesant. Expertul nostru în amprente spune că a găsit și unele făcute de cineva care purta mănuși de latex.

— Ucigașul ?

— Așa s-ar părea, nu-i așa ? Amprentele latexului se aflau peste cele vechi, așa că mi-am imaginat că ele au fost făcute ultimele.

— Și la ce concluzie ai ajuns ?

— La nici una — dacă nu cumva vezi tu vreun tip care poartă mănuși de latex la Clubul Pelican.

— Chirurgii folosesc așa ceva.

— Și vopsitorii de case, spălătorii de geamuri, indivizii care freacă dușumelele, dentiștii și prietenosul tău vecin proctolog. Cum mai merge cu familia Gloriana ?

— Organizează o ședință particulară pentru mine, în această săptămînă. Irma se ocupă de asta .

— Deci ai cunoscut-o pe podoaba aia. S-a dat la tine ?

— Nu cred că e o podoabă, Al, și nu s-a dat la mine.

M-a privit batjocoritor.

— N-ai avut nici impresia că, dacă sari pe ea, n-o insulți ?

— Poate, am spus reticent. Dar cred că e o femeie foarte complexă.

— Tu și complicațiile tale, a rostit dezgustat. Nu poți spune lucrurilor pe nume. Tu nu-i spui sapei sapă. Pentru tine e un instrument ascuțit, folosit pentru săpat, care poate fi înfipt în pămînt prin presiunea piciorului. Pentru mine, Irma este un caz grav : gîndește cu partea de jos.

L-am lăsat în pace. Al gîndește ca un polițist. Eu gîndesc ca un suprapotent cu experiență.

— Știu că ai căutat prin rapoarte dacă există ceva despre soții Gloriana, i-am amintit. Ai găsit ?

— N-au nici o reclamație pentru care să fi fost urmăriți, mi-a relatat. Am pus întrebări în toate părțile și acum aștept rezultatul. Poate iese ceva la lumină, dar trebuie să ai răbdare.

I-am povestit despre investigațiile pe care le făceam pentru a stabili starea financiară a acestora.

— Bine faci, m-a aprobat. Pun rămășag că sînt lefteri — dar asta e doar o presupunere. Ce votcă rafinată, Archy.

— Ți-o las toată ție, am spus. Mi-am golit paharul și m-am ridicat. Trebuie să plec acasă, ca să ajung la ora cocteilului familiei, altfel mămica și tăticul vor pune copoii pe urmele mele. De ceva poți fi sigur, Al: nu ești ofițerul de poliție favorit al lui Roderick Gillsworth.

— Spune-mi ceva ce nu știam. Și crezi că mi-am pierdut acum somnul ?

— M-a întrebat dacă mă poate suna din nord ca să-i dau raportul asupra cercetării. El crede că ești pornit împotriva lui.

— Chiar sînt, a spus Rogoff cu un zîmbet nemilos. Fă-mi o favoare, vrei ? Dacă te sună, spune-i că acționez în cea mai mare taină și că tu crezi că am descoperit ceva despre care nu vorbesc.

— Da ? Ai descoperit ceva ?

— Nu.

— Atunci de ce să-i spun așa ?

— Doar ca să-l stîrnești, să nu-i dai pace.

— Te mai cheamă și Machiavelli sau Borgia ?

— Mă mai cheamă și Irving, dar să nu spui la nimeni.

Am rîs și am pornit spre ieșire, apoi m-am oprit.

— Tu rămîi ? l-am întrebat.

— Un pic. Vreau să mă uit prin casă.

— După ce ?

— Nu știi niciodată ce găsești.

— Ei, am protestat, e domeniul meu.

— Așa e, a spus Al, și ești oricînd binevenit aici.

Cînd am plecat, își turna încă o porție de Sterling.

Am pornit Miata și am mers pe Via Del Lago spre plajă. O mașină ieșea din Ocean Boulevard și se îndrepta spre mine. Am recunoscut rabla, un Chevy vechi care avea nevoie de o I.C.[1]. Cînd a trecut pe lîngă mine, am recunoscut-o pe șoferiță după părul roșcovan. Era Marita, administratoarea haitiană a lui Gillsworth care, potrivit spuselor lui Roderick, era liberă două săptămîni. Am tras pe dreapta în curbă și am privit în oglinda retrovizoare.

Marita a parcat lîngă mașina poliției, deloc intimidată, a coborît și a intrat în casă. Era o femeie scundă, grăsuță, care umbla legănat. Părul ei vopsit mă asigura că ea era.

Am pornit motorul și am plecat spre casă. Nu m-am îndoit nici un moment că fusese convocată de sergentul Rogoff. Întîlnirea lor fusese aranjată dinainte, dar în ce scop nu puteam ghici. Era limpede că Al nu-mi povestea tot despre investigațiile lui. Dar atunci nici eu nu aveam să-i spun tot despre ale mele : de exemplu, despre relația dintre Laverne Willigan și familia Gloriana.

Mai era ceva ce nu-i povestisem, ceva ce nu-mi dezvăluisem nici mie, pentru că nu era un fapt și nici chiar o idee ; era doar o noțiune vagă. Și nici dumneavoastră nu am intenția să v-o spun acum. Ați rîde doar.

Ora cocteilului de familie și cina au trecut fără nimic care putea semăna cu un incident, în seara aceea. După cafea, mama s-a dus la televizor, în camera de zi de la etajul întîi, tatăl s-a retras cu Dickens în camera lui de lucru, iar eu am urcat și am început să lucrez la jurnalul meu.

M-au întrerupt două apeluri telefonice. Primul era de la Connie Garcia.

— Porcule, a început ea. De ce nu m-ai sunat ?

1 Investiție de capital.

— Am fost ocupat, ocupat, ocupat, am spus. Eu *am* o slujbă, cum știi, și lucrez din greu pentru ea. Eu nu sînt ca altă față frumoasă.

A chicotit.

— Sînt sigură de *asta*. Ai mai văzut-o pe Meg Trumble recent ?

— N-am mai văzut-o de mult, am răspuns și mă simțeam virtuos, pentru că eram cinstit. Probabil că s-a întors în nord.

— Sper să rămînă acolo, a zis Connie. Ascultă, am o problemă de familie mîine seară — pregătirea unei nunți a vărului meu — dar sînt liberă la prînz. Invită-mă undeva.

— Connie, te deranjează să iei mîine prînzul cu mine ?

— Ce idee splendidă ! Mi-ar plăcea. Treci să mă iei la prînz, bine ?

— Cu siguranță. Am o pălărie nouă, am să ți-o arăt — o beretă roșu-brun închis.

— O, Doamne, a replicat.

M-am întors la jurnalul meu, mîzgălind în mare viteză, pînă ce am ajuns la momentul întîlnirii cu Irma Gloriana. Atunci, am făcut o pauză, m-am lăsat pe spate și am privit tavanul pătat, încercînd să înțeleg mai bine situația.

Crezusem că Frank Gloriana avea funcția de manager al afacerilor Herthei Gloriana. Dar rolul Irmei în organizarea ședinței și comportamentul ei autoritar mă făceau să cred că, probabil, ea era CEO[1] în menajul Gloriana.

Dacă membrii familiei Gloriana făceau tot felul de afaceri dubioase, așa cum începusem să cred, Irma era atunci Ma Barker a bandei, o căpetenie robustă și atrăgătoare. Frank ar fi fost în acest context scutierul ei sclifosit. Dar ce rol o fi jucînd Hertha ? Nu-mi venea să cred că această inocentă dulce și transparentă putea fi vinovată de vreun rău. Buzele ei erau prea moi și calde ca

1 Consilier economic și organizatoric.

să fie criminală. (Știu că este ridicol și *non sequitur*[1] ; nu-i nevoie să mi-o spuneți).

Meditațiile mele au fost întrerupte de un al doilea apel telefonic, de data asta de la Roderick Gillsworth din Rhode Island.

— Cum te descurci, Rod ? l-am întrebat.

— Așa cum m-am așteptat, a răspuns. Nu așa vorbesc medicii, cînd pacientul nu mai are scăpare ? Înmormîntarea e prevăzută pentru mîine, după un serviciu divin, la prînz. Apoi sînt așteptat la o cină cu bufet rece la o mătușă vîrstnică. Mă tem că va servi vin de păpădie sau ceai de mușețel, așa că va trebui să mă fortific dinainte, mă înțelegi. O să scap eu și din asta, într-un fel.

— Bineînțeles că vei scăpa. Cînd te întorci ?

— Am un avion miercuri dimineața. Spune-mi, Archy, a apărut ceva nou în investigații ?

Am ezitat destul de mult ca să mai întrebe o dată :

— E ceva ?

— Nimic limpede, nimic, am spus. Dar am încercat să vorbesc azi cu sergentul Rogoff, iar el se învăluia în mister. Se pare că a descoperit ceva important, după cît de mulțumit arăta. Dar cînd îi pui întrebări, nu face decît să clipească.

— Ce om îngrozitor, a rostit Gillsworth. Dacă nu îmi răspunde satisfăcător cînd mă întorc, miercuri, intenționez să merg direct la superiorul lui și să-i cer să-mi spună ce se petrece.

N-am dat nici o replică.

— Am trecut pe la tine, pe acasă, astă-seară, devreme, Rod, i-am spus. Doar ca să mă asigur că e încuiat. Totul e în regulă.

— Îți mulțumesc, Archy. Am să te chem iar, mîine, să te întreb dacă ai aflat ceva.

---

1 Nu e concluzia logică *(lat. în orig.)*.

— Sigur.

— Sînt recunoscător pentru tot ceea ce tu și tatăl tău ați făcut pentru mine. Poți să-i spui că meditez la noul meu testament. Probabil că atunci cînd mă întorc, voi fi stabilit deja toate clauzele.

— Bine, l-am aprobat. O să fie fericit cînd am să-i spun.

Am pus receptorul în furcă, mințisem așa cum îmi ceruse Al Rogoff și mă întrebam ce urmărea, de fapt, sergentul dîndu-i lui Gillsworth speranțe că e pe cale de a-l prinde pe ucigașul soției lui. Uneori Al evoluează într-un mod misterios.

Se făcuse aproape miezul nopții pînă să termin cu înscrierea evenimentelor în jurnal. Am hotărît că nu doresc să fumez, nici să beau sau să-l ascult pe Robert Johnson cîntînd „Bluzul femeii cu inimă bună". Așa că m-am culcat și m-am gîndit la Meg Trumble, fericit că va sosi ziua următoare. Speram că va avea o inimă bună și că eu nu voi avea motiv să cînt bluzuri.

Marți dimineața, am fost trezit devreme de un zgomot ce părea că vine de la niște secerători mecanice. Am sărit la fereastră și jos am văzut brigada noastră de grădinari lucrînd cu spor. Vin periodic să taie iarba, să curețe boschetele și să stropească tot ce văd cu ochii.

Făceau așa un tărăboi, încît mi-am dat seama că e inutil să încerc să-mi reiau somnul fără vise — așa se explică de ce făcusem dușul, mă bărbierisem și mă îmbrăcasem, la timp ca să pot lua micul dejun cu părinții, în sufragerie. Era un eveniment atît de rar, încît m-au privit mirați, iar mama m-a întrebat neliniștită :

— Ești bolnav, Archy ?

I-am demonstrat că eram într-o condiție fizică dintre cele mai bune, consumînd o porție herculeană de ouă jumări cu ceapă și somon afumat. În timpul cafelei, i-am spus tatii că Gillsworth mă chemase la telefon în seara

precedentă, că poetul se va întoarce miercuri gata de a-și redacta un nou testament.

A ridicat ochii de pe *The Wall Street Journal* cît să încuviințeze. L-am informat apoi că mă așteaptă o zi agitată, așa că voi merge la birou cu mașina mea și că nu-l voi întovărăși în Lexus-ul lui. Am avut parte de încă o încuviințare din cap, înainte ca să revină la ziar. Maestrului nu-i place să fie întrerupt cînd controlează valoarea curentă a creanțelor lui.

Am urcat în goană ca să-mi iau un pachet nou de English Oval, ochelarii de citit și bereta roșu-brun închis, pe care am înfășurat-o și am îndesat-o în buzunarul jachetei. Purtam în ziua aceea cămașă cu dungi, de la o firmă dichisită, destul de țipătoare ca să-i bage în draci pe toți filfizonii.

Am intrat în biroul meu miniatural, tocmai la timp ca să răspund telefonului doamnei Irma Gloriana.

— Bună dimineața, domnule McNally, mi-a spus cu asprime și nu a așteptat să-i răspund la urare. Am aranjat o ședință particulară pentru dumneavoastră și însoțitorul dumneavoastră, mîine seară, la ora nouă. Vă convine ?

— Întru totul, am răspuns. Trebuie să...

— Se va face aici, în apartament, a continuat. Am observat că un spațiu neceremonios, confortabil este mai potrivit pentru o ședință de succes decît o întîlnire ținută într-un spațiu oficial.

— Pot...

— Vă rog să fiți punctual, i-a zis înainte, iar eu am pierdut orice nădejde de a mai participa la conversație. Așa cum vă puteți închipui, aceste ședințe reprezintă o mare încordare pentru Hertha și orice prelungire nu face decît să-i mărească tensiunea.

— Voi veni la timp, am spus grăbit și abia am apucat să rostesc cuvintele, că ea a și închis.

Ce autoritară era femeia asta ! Mă întrebam ce se alesese de soțul ei. Murise oare de supărare că nu putuse

strecura nicicînd un cuvînt ? Sau o lăsase pentru o femeie docilă, căreia îi plăceau taclalele și cu care pălăvrăgea cu orele despre gastrită și despre bătăturile lui ? Părerea mea personală era că soțul Irmei plecase să cumpere pîine, o întinsese și lucra acum ca vînzător de tutun la licitație.

În dimineața aceea, am lucrat, cu întreruperi, la calculul cheltuielilor mele, o sarcină lunară care îmi stimulează creativitatea. Truda mi-a fost întreruptă de trei apeluri telefonice de la amicii cărora le cerusem să se intereseze de starea financiară și taxa de credit a familia Gloriana.

Cînd a trebuit să plec pentru întîlnirea de la prînz cu Connie Garcia, eram deja convins că Al Rogoff avusese dreptate : familia Gloriana era lefteră. Nu că nu erau candidați la bunăstare — departe de ei așa ceva — dar balanța din bănci era îngrozitor de scăzută, iar ei aveau reputația de neinvidiat că foloseau peste tot cecuri. Cu cecurile te descurci oricînd, la nevoie, dar cele fără acoperire îi fac pe bancheri să-și iasă din sărite și le sugerează, de obicei, acestor faliți să-și facă afacerile în altă parte.

M-am îndreptat înapoi spre plajă să o iau pe Connie, reflectînd la sărăcia acestora și visînd la tot felul de scenarii fanteziste care legau alandala disperarea lor de răpirea Piersicuței. Conexiunea părea firească ; să o dovedești era însă altă mîncare de pește.

Cînd domnișoara Connie a venit țopăind din biroul ei, de la conacul doamnei Horowitz, ședeam relaxat în Miata, cu bereta cea nouă pe creștet, înclinată elegant într-o parte. Connie mi-a aruncat o privire lungă, a rămas cu gura căscată, apoi aproape s-a îndoit într-un acces de rîs.

— Archy ! a exclamat mirată. Archy, *te rog*, scoate-o. Nu pot să *suport*. Mă dor coastele.

Foarte ofensat, mi-am îndesat șapca în buzunar. *Ut quod ali cibus est allis fuat acre venenum*. Traducerea : bereta roșu-brun a unuia îi produce altuia dureri de coaste.

Dar generozitatea spiritului eroului dumneavoastră i-a iertat lui Connie lipsa de gust, iar insulta adusă podoabei capului meu a fost repede uitată pe drumul spre Clubul Pelican.

La bar era mare aglomerație, dar, surprinzător, doar cîțiva membri ședeau la mese, în restaurant. Ne-am luat masa noastră favorită din colț și Priscilla s-a apropiat, țanțoșă, să ne ia comanda.

— Archie, a spus Connie, arată-i lui Pris noua ta pălărie.

Ascultător, am scos bereta din buzunarul jachetei și mi-am pus-o, trăgînd-o strengărește pe o parte. Priscilla m-a privit înspăimîntată.

— Știi, Connie, a spus ea, bărbații trebuie conduși. E clar că la el ascensorul nu ajunge pînă la etajul superior.

— Altceva e limpede, am contrazis-o, voi două sînteți sclavele modei, dar nu știți să apreciați stilul. Credeți-mă pe mine, beretele din in vor fi la modă.

— Dacă ele vor fi la modă, a spus Priscilla, eu mă voi lipsi. Oameni buni, aveți de gînd să stați aici și să vă sfădiți pe tema pălăriilor tîmpite sau îmi dați comanda ?

Connie și cu mine am luat la început gin cu lămîie și votcă. Apoi am ales amîndoi mîncarea specială a zilei, recomandată de Leroy : un sandviș cu tot felul de fripturi, cu cartofi prăjiți condimentați, servit cu salată de lăptucă de Bibb, ceapă verde și sos cu oțet aromat. O nebunie.

Connie și-a atacat porția ei cu entuziasm și n-a suflat o vorbă despre proteine, colesterol sau grăsime, chestie pentru care îi sînt recunoscător. Tipii preocupați de problemele de nutriție sînt tovarășii de masă cei mai plicticoși. Ei transformă fiecare înghițitură într-o greșeală și mă obligă să-mi fie greață pentru a le arăta disprețul față de calorii. Eu cred că, dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să ciugulim doar, n-ar fi creat cordon bleu-ul de vițel.

— Apropo, a spus Connie uitîndu-se pe deasupra salatei, am trimis cererea soților Gloriana, pentru un profil psihic.

— Foarte frumos din partea ta, am spus. Îți mulțumesc, Connie. Sper că nu ai făcut-o prea ridicolă.

— Nici gînd. Am inventat niște date de viață, locul nașterii, numele părinților și așa mai departe. Am cumpărat o inimioară roșie de plastic, de la un magazin de cadouri și am alăturat-o drept obiectul cel mai apropiat de sufletul meu. Crezi că îmi vor trimite un profil contrafăcut ?

— Tot atît de contrafăcut ca și scrisoarea ta, am asigurat-o. Anunță-mă de cum primești răspunsul. Pînă atunci vei primi un cec de la McNally & Fiul pentru serviciile făcute.

— Nu sînt preocupată de asta, a glumit ea. Dar nu părăsi orașul.

Am rîs amîndoi. Era cu adevărat o femeie delicioasă, nu exista în ea nimic ascuns ; tot ce se vedea, exista cu adevărat. Cred că problema noastră — mai bine zis *a mea* — era că, de-a lungul timpului, devenisem atît de familiari, încît între noi nu mai exista nici un mister ; ne cunoșteam prea bine unul pe altul. Eram mai mult camarazi decît îndrăgostiți, de fapt, mai mult mulțumiți decît pasionați. Dar mulțumirea nu ajunge, nu-i așa ? De aceea bărbații și femeile se înșală unii pe alții, presupun.

Gîndurile de felul acesta mă întristează și m-am hotărît să-i cumpăr lui Connie o brățară de tenis cu diamante. Remușcările pot fi costisitoare, nu-i așa ?

Am semnat nota de plată și Connie a pornit înaintea mea prin restaurant și bar. Mă flata să văd cîte capete masculine se întorceau după ea și să observ privirile atîțate. Atrăgea chiar privirile admirative ale unor femei, pentru că era o doamnă extrem de fermecătoare, care radia o dragoste fierbinte de viață, tînără și plină de foc.

Știam bine că era o nebunie să nu-i fiu credincios. Dar această cunoaștere nu mă împiedica să greșesc. Mă consolam spunîndu-mi că, dacă noi toți am acționa într-o manieră inteligentă, disciplinată, ce proastă ar fi atunci lumea. Sînt convins că Napoleon gîndea la fel cînd se întorcea, șovăitor, acasă, de la Moscova.

Ne-am întors la domeniul Horowitz și am mai rămas în mașină cîteva clipe înainte ca draga de Connie să revină la muncă. S-a întors spre mine, privindu-mă direct, cu atenție.

— Archy, s-a răstit, nu vrei să o rupem iar, nu-i așa ?

— Să o rupem ? am strigat. Bineînțeles că nu vreau să o rupem. Ce prostii mai sînt și astea ?

— Te-ai comportat atît de ciudat în ultimul timp, atît de distant.

— Ți-am spus că am fost ocupat. Știu că ai auzit că Lydia Gillsworth a fost omorîtă. Ei bine, ea era clienta noastră și tata vrea să ajut poliția să-l găsească pe criminal. Am fost amîndoi foarte întristați de moartea ei.

— Înțeleg asta, dar sînt sigură că nu ești ocupat douăzeci și patru de ore pe zi. N-am mai fost împreună noaptea de secole.

— Nu e numai vina mea, am precizat. Planificasem o mică bacanală, dar tu a trebuit să lucrezi tîrziu. Îți aduci aminte, nu-i așa ?

A încuviințat.

— Asta nu înseamnă că nu putem planifica o altă miniorgie. Archy, îți amintești cînd înotam goi în ocean, la miezul nopții ?

— O amintire pe care o s-o reține de-a pururi, am spus. Am fost lovit de un vas de linie portughez.

— O lovitură foarte ușoară.

— Într-o parte a anatomiei mele care mă jena foarte rău. Dar ai dreptate, Connie ; de mult n-am mai fost noi doi o singură persoană.

— Mîine noapte ? a sugerat ea.

— Ah, am tresărit, bătrînii neuroni și dendritele funcționau cu o viteză orbitoare, regret, dar nu pot. Am o întîlnire cu sergentul Al Rogoff, ca să-l ajut să pregătească declarația pentru presă asupra cercetărilor. Ce zici de sfîrșitul de săptămînă ? Poate sîmbătă noaptea ?

— Sună bine, a aprobat. Mi-o trec în plan. Nu mă dezamăgi, Archy.

— Am făcut-o vreodată ?

Mi-a zîmbit jalnic.

— Mai bine nu răspund la asta. S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Mulțumesc pentru prînz, iubitule. Pe sîmbătă noaptea. Dar încearcă să mă suni înainte, da ?

— Bineînțeles, am răspuns. Negreșit.

A luat-o la fugă spre biroul ei, iar eu m-am îndreptat spre casă îngrozit că, la un moment dat, toate femeile pe care le-am înșelat se vor aduna, își vor compara plîngerile și vor decide că linșarea neîntîrziată a sincerului dumnea-voastră slujitor ar fi foarte justificată. Mă și închipuiam atîrnînd de un palmier, îmbrăcat doar în chiloțeii mei de mătase imprimată cu imaginea lui Pan cîntînd la nai unui stol de driade goale.

N-aveam idee cînd avea să sune Meg Trumble ca să-și anunțe sosirea, așa că m-am hotărît să rămîn lipit de telefon, renunțînd chiar la baia în ocean, de frică să nu o pierd. M-am dus direct în apartamentul meu și am deschis aerul condiționat la foarte rece. Nu era atît arșița, cît o atmosferă înăbușitoare, așa că m-am dezbrăcat în slip, înainte de a mă apuca de treabă.

Mi-am amintit că îi promisesem lui Meg o listă de prieteni și cunoștințe care puteau fi interesați de un antrenor personal. Consultîndu-mi agenda de adrese, am făcut o selecție de bărbați și femei, concentrîndu-mă asupra grăsanilor și a trîndavilor notorii. La sfîrșit, am adăugat, în glumă, numele lui Al Rogoff.

A venit timpul să mă îmbrac pentru ora cocteilului familial și încă nu aveam nici o veste de la Meg. Era foarte

posibil să fi întîrziat pe drum, dintr-un motiv sau altul, așa că m-am gîndit că e mai bine să cinez acasă, cu părinții. Dacă va suna, după ce voi fi mîncat, o puteam duce pe ea să cineze, iar eu m-aș fi limitat la un fruct proaspăt, cum ar fi o fărîmă de lămîie într-un daiquiri la gheață.

De fapt, nu a sunat telefonul decît puțin după nouă. Era toată numai scuze; circulația încărcată și strada în construcție o făcuseră să nu-și poată îndeplini programul.

— Sper că ți-ai văzut de treabă și ți-ai luat cina, Archy, a spus. Mi-e groază că mori de foame din cauza mea.

— Fiindcă a venit vorba, eu am mîncat, i-am mărturisit. Dar asta nu înseamnă că renunțăm la întîlnirea noastră de la cină.

— Nu e nevoie de asta, a protestat ea. Eu intru chiar acum într-un bufet și o să luăm cina împreună altădată. Poate mîine, dacă ești liber.

— Uite ce voiam să-ți spun, nu m-am lăsat eu. Ascultă, ce-ai zice dacă facem așa: iau o pizza și ceva de băut și mă furișez la tine cît plăcinta e caldă încă. Sau o încălzești în cuptor la tine. Cum ți se pare?

— Minunat — dacă și tu vrei să o faci.

— Vreau, am spus. Să fii acolo într-o oră.

Recent se deschisese o pizzerie nouă pe Federal Highway, la sud de podul din Palm Beach. Ofereau „pizze decorate" la comandă, pe care le puteai lua acasă într-o cutie. Le mai încercasem de cîteva ori, dar pentru mine erau prea exotice. De atunci am devenit dependent de ardei.

Am condus pînă la magazinul cu pizza ca să-i iau lui Meg o porție. Am ales una care conținea vinete, roșii uscate la soare și o crustă subțire de Gorgonzola. Mi-am amintit de clipa cînd Piersicuța vărsase pe pantofii mei de culoarea lavandei, dar eram sigur că vegetariana domnișoară Trumble o să fie încîntată de această combinație.

Am mai cumpărat șase cutii de Pepsi de regim, visul meu cu daiquiri-ul la gheață se spulberase.

Meg mi-a deschis ușa cu un zîmbet larg și o sărutare pe obraz, pe același loc pe care îl alesese și Connie Garcia nu cu mult timp înainte. Așa cum a precizat Willy Loman, important e să fii iubit.

Meg arăta colosal. Se vedea că tocmai făcuse un duș. Părul ei țepos era încă umed, iar fața îi strălucea. Avea un șort scurt, alb, de doc și o împletitură mică în partea de sus, care îi lăsa buricul gol. Pot să jur că această colivie pentru coaste fusese concepută de Brâncuși.

Și mirosea foarte frumos.

Apartamentul era plin de bagaje nedesfăcute, cutii și pungi imense de plastic. A eliberat un spațiu pe o masă de cocteil, demodată, pentru cutia cu pizza și a adus pentru amîndoi Pepsi cu gheață. Nu s-a deranjat să încălzească plăcinta, ci a început imediat să înfulece, rotindu-și din cînd în cînd ochii și zicînd :

— Îîm !

— Doamne, Dumnezeule, am exclamat, n-ai mîncat nimic pe ziua de azi ?

— Un mic dejun obișnuit la șapte dimineața, a răspuns. Mi-e cu adevărat foame.

— Așa cred și eu. Meg, m-ai sunat de la telefonul de aici ?

A negat din cap.

— De la stația de benzină. Telefonul meu va fi conectat mîine dimineață. Au promis.

— Grozav, am spus. Voi putea să te chem. Mîine seară, Meg — ce-ai zice să mergi la o ședință de spiritism cu mine ?

Mi-era teamă că va refuza sau că va găsi ideea atît de dincolo de orice așteptare, încît n-o voi putea prezenta familiei Gloriana drept o persoană care studiază cu seriozitate spiritismul. Dar m-a surprins.

— Mi-ar face plăcere, a spus imediat. Laverne și cu mine ne duceam mereu. Nu știam că ești interesat în problemele Erei Noi.

— O, da, am mințit cu nerușinare. Sînt interesat de cristale, extratereștri, telepatie și altele de felul acesta. Am aranjat o ședință particulară de spiritism cu un medium local, cu soțul ei și cu soacra pentru mîine seară. Mediumul se spune că ar fi foarte dotat. Nu am luat parte la nici o ședință înainte, așa că de-abia aștept. Deci vii cu mine ?

— Bineînțeles. La ce oră ?

— La nouă. Mă gîndesc să luăm întîi cina. Aș zice să trec pe la șapte să te iau.

— Voi fi gata, a spus. Și-a lins degetele, și-a încrucișat picioarele lucioase, s-a lăsat pe spate cu băutura în mînă. Demolasc întreaga pizză. Dar, bineînțeles, era doar o porție de opt inci.

— A fost delicioasă, a declarat. Îți mulțumesc, Archy ; mi-ai salvat viața. Mi-ar fi plăcut să am ceva mai tare să-ți ofer. Mîine îmi umplu frigiderul, organizez locul acesta și încep să caut clienți.

— Îmi pare bine că ai adus vorba despre asta, am spus și i-am întins lista cu clienții potențiali pe care o pregătisem.

— Minunat, a rostit, cercetînd numele. Sînt foarte bucuroasă că n-ai uitat. Cum am să-ți pot mulțumi ?

I-am aruncat privirea mea de Groucho Marx.

— Eu cunosc o metodă, i-am răspuns.

A rîs.

— O, Archy, s-a văitat, ești un pișicher. Te superi foarte tare dacă lăsăm să ne scape noaptea asta ? Aș vrea să despachetez acum și să pun la punct un milion de lucruri.

— Bineînțeles, am zis, și buza superioară îmi amorțise. Probabil că ești epuizată după atîta condus. M-am ridicat să plec. Te văd mîine seară la șapte, Meg.

S-a apropiat și m-a îmbrățișat strîns. Rămas fără răsuflare, îmi dădeam seama de puterea brațelor ei musculoase.

— Mîine va fi altfel, a șoptit. Promit.

— Somn ușor, i-am urat cît mai senin cu putință.

Am plecat acasă și mă gîndeam că, la urma urmelor, trebuie să existe un remediu care să te vindece de speranța nesfîrșită.

Roderick Gillsworth nu a telefonat în noaptea aceea — i-am fost recunoscător pentru asta.

ZECE

De ce se încheie jachetele și cămășile bărbaților cu stînga peste dreapta, iar ale femeilor cu dreapta peste stînga ? Am pus această întrebare oaspeților de la cocteiluri și, invariabil, mi-au zîmbit rece și s-au depărtat.

Eu, însă, sînt sigur că există o explicație a acestui misterios obicei care e, în același timp, profundă și simplă. La fel trebuie că stau lucrurile și cu dispariția Piersicuței și uciderea Lydiei Gillsworth, cred eu. Aceste taine gemene au o soluție logică și satisfăcătoare, totul e să o găsesc.

Am petrecut dimineața de miercuri parcurgînd încet ziarul, citind fiecare știre de două ori. Nu am găsit nici o aluzie la vreun complot diavolesc care să aibă, în vreun fel, legătură cu lipsa lui *felis domestica*[1] și moartea soției unui poet. Cotidianul conținea doar un talmeș-balmeș de fapte și impresii. Nu puteam decît să mă rog ca ședința din seara aceea să producă o sugestie spectrală care să mă inspire.

---

1 Pisică *(lat. în orig.)*.

Am plecat cu mașina la birou și am găsit pe masa de lucru, într-un plic, raportul făcut de Tim Hogan, șef temporar al adevăratei noastre secții imobiliare. Se referea la biroul și reședința familiei Gloriana.

Apartamentul din Clematis Street fusese închiriat pentru un an. Soții Gloriana plătiseră două luni înainte pentru asigurare, dar erau continuu cu o lună în urmă la plata chiriei. Tot așa, apartamentul în care locuiau nu era cumpărat, ci închiriat pentru fiecare lună. Pentru moment, erau la punct cu plata chiriei lui.

În amîndouă cazurile, referințele veneau de la o bancă și de la niște particulari din Atlanta. Hogan notase cu conștiinciozitate nume și adrese, dar menționa că nu are nici o dovadă scrisă asupra referințelor, deși ele fuseseră verificate. Așa ceva era neobișnuit,dar nu nemaipomenit pentru lumea liberă a afacerilor imobiliare din Florida de Sud.

I-am telefonat sergentului Rogoff și i-am spus ce obținusem.

— De ce nu le verifici tu, Al ? i-am sugerat. Doar așa, în glumă.

— Da, a aprobat el, o s-o fac. Dar mai întîi mă gîndesc să iau legătura cu copoii din Atlanta. Chiar în legătură cu asta.

— Fă-o, l-am îndemnat. E prima informație pe care am avea-o despre ce făceau soții Gloriana înainte de a veni aici.

I-am dat numele și adresele de pe referințele pe care le depuseseră aceștia, și mi-a făgăduit să mă caute de cum are ceva important. În acest punct, nu mai aveam nici o idee în ce direcție mi-aș putea îndrepta cercetările mele discrete, așa că m-am decis să mă duc pe Worth Avenue și să văd dacă îi pot cumpăra lui Connie o brățară, fără să ajung la închisoarea datornicilor.

Atunci soarta a pus un umăr binefăcător în cercetări — asta dovedește că, dacă ești curat la suflet și îți iei anafura, ți se pot întîmpla și lucruri fericite.

Am pornit spre garaj pentru a lua Miata la o mică plimbare pe Worth Avenue. Herb, paznicul nostru masiv, a ieșit din cămăruța lui de sticlă și s-a aplecat să mîngîie o pisică. Animalul se freca de gambele lui. M-am îndreptat spre el.

— Ai un nou prieten, Herb ? l-am întrebat.

M-a privit.

— Un vagabond, domnule McNally, s-a justificat. Rătăcea pe rampă.

Era cea mai lungă și cea mai slabă pisică pe care am văzut-o în viața mea. Era de culoare negru prăfuit și avea o pată alb murdar pe piept. Una din urechi îi atîrna vlăguită și părea însîngerată. Bietul animal arăta clar că nu mai luase o masă decentă de săptămîni de zile : coastele și oasele bazinului îi ieșeau prin piele.

Dar, în ciuda condiției sale nenorocite, părea să fie într-o dispoziție minunată. Torcea tare sub mîngîierile lui Herb, apoi a început să-mi adulmece pantofii. M-am aplecat să o scarpin sub bărbie. Îi plăcea.

— Herb, pare înfometată, am constatat.

— Precis, a spus el. Cred că o să dau o fugă pînă la restaurantul cu autoservire să îi iau ceva de mîncare.

— La autoservirea *noastră ?* Riști să fii arestat pentru cruzime față de animale. Te gîndești să o adopți ?

— Poa', a zis el. Dar, dacă o iau acasă la mine, e în stare să sară în bazinul cu pești tropicali. Crezi că aș putea să o țin aici ? Pun rămășag că prinde o groază de șoareci.

— Din partea mea, ai permisiunea, am spus, dacă vrei să ai grijă de ea.

— Cred că ar trebui să o duc mai întîi la veterinar, s-a îngrijorat el. Să-i trateze urechea și să-i facă o baie.

M-am uitat în jos spre vagaboandă și jur că-mi zîmbea. Era o pisică dată în mă-sa. Semăna puțin cu Errol Flynn în *Atacul cavaleriei ușoare.*

— O să-ți fie bine, a spus paznicul, adresîndu-se noului său tovarăș. Veterinarul te va face ca nou.

Atunci mi-a venit ideea. L-am bătut pe Herb pe umăr.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, i-am spus răgușit, iar el credea probabil că îi aprob generozitatea față de animalul rănit și fără adăpost.

M-am întors imediat la birou și am scos la iveală paginile galbene din ceea ce Southern Bell numea Greater West Palm Beach. Am dat la paginile pentru veterinari.

Ce-mi venise în minte: să zicem că Piersicuța s-a îmbolnăvit, în timp ce se afla în custodia răpitorilor. Era posibil, nu-i așa ? De fapt, era de așteptat să i se întîmple așa ceva, cînd animalul irascibil se descoperea prizonier al unor străini, într-un mediu neprietenos. Hoții nu ar fi riscat sănătatea ostaticului de cincizeci de bătrîne, așa că s-ar fi furișat de îndată la un veterinar. Tot ce aveam de făcut era să iau legătura cu veterinarii locali și să-i întreb dacă au tratat în ultimul timp o persană grasă, cenușiu auriu, neprietenoasă.

Era o idee încîlcită, admit, dar pentru moment nu aveam idei simple.

Entuziasmul mi-a scăzut cînd am aruncat o privire asupra veterinarilor înșiruiți în paginile galbene. Erau pagini peste pagini pline cu veterinari, sute de doctori în medicină veterinară. Lui S. Holmes și unui regiment de detectivi, din Baker Street, i-ar fi luat o lună de duminici ca să controleze toate acele nume și adrese. Ideea era bună, am hotărît, dar la naiba, imposibil de pus în practică.

Atunci, ochiul meu hoinar a căzut pe un compartiment mai restrîns, cu titlul: Serviciul Veterinar de Urgență, în care erau trecute clinicile și spitalele de animale deschise douăzeci și patru de ore pe zi. Lista

conținea doar cincisprezece nume și adrese, unele în cu totul altă parte, cum ar fi Boynton Beach. Părea logic ca, dacă Piersicuța se îmbolnăvea, să o ducă la cel mai apropiat serviciu de urgență.

Îmi venise inima la loc !

Am tăiat cu foarfeca fragmentul vital și cu Mont Blanc-ul meu de aur am încercuit serviciile de gardă de urgență din zona West Palm Beach. Erau șapte. Am evaluat că le pot vizita pe toate șapte în două zile sau, poate, mai mult, dacă mă vor plictisi prea tare încercînd din rutină să mă descoasă.

Acum, tot ce-mi mai rămăsese era să elaborez un scenariu care să-mi asigure cooperarea la acele infirmerii pentru suferința faunei. Vreau să zic că nu puteam să debarc acolo, să o descriu pe Piersicuța și să cer să mi se spună dacă au tratat o astfel de pisică, în ultimul timp. Medicii vor chema cu siguranță jandarmii și le vor spune să aducă și o plasă mare pentru fluturi.

Nu, aveam nevoie de o poveste imaginară care să le trezească interesul și să le miște sufletul. Cu alte cuvinte, o escrocherie de douăzeci și patru de carate. Și iată cum urma să încep :

„Bună dimineața ! Mă numesc Archibald McNally, iată legitimația mea de om de afaceri. Am o problemă și sper că mă veți putea ajuta. M-am întors seara trecută dintr-o călătorie de afaceri și am găsit în robotul de la telefon un mesaj de la o prietenă apropiată, o doamnă, care se pare că a sosit la West Palm Beach în timpul absenței mele. Mesajul era disperat. Pisica ei — doamna călătorește cu iubita ei Piersicuța — s-a îmbolnăvit pe neașteptate și ea a dus-o la un spital de urgență pentru animale. Dar biata de ea, era atît de disperată, încît a neglijat să mă informeze unde stă sau la ce clinică a dus animalul bolnav. Mă întreb dacă îmi puteți spune dacă ați tratat recent un astfel de animal și dacă aveți adresa proprietarei. M-ați ajuta enorm."

Urma apoi să o descriu pe Piersicuța.

Mi se părea că unei astfel de pledoarii le va fi greu să reziste. Natural, nu știam dacă răpitorul era bărbat sau femeie, dar am plănuit să introduc acest fragment cu „doamna prietena mea" spre a sugera un atașament romantic care trezește totdeauna simpatie. Emerson spunea că orice muritor îl iubește pe cel ce iubește — dar bineînțeles, el nu l-a cunoscut pe Arbuckle Grăsanul.

Oricum ar fi, așa mi-am petrecut după-amiaza de miercuri — am mers la patru spitale pentru animale și mi-am pus în scenă piesa. La toate patru, la recepție, se afla cîte o tînără, căreia i-am adresat zîmbetul meu irezistibil de 100 de wați și m-am lansat în discursul meu. Rezultatul ? Zero.

Dar nu eram descurajat. În realitate, cînd m-am îndreptat spre plajă, ca să înot în ocean, eram încîntat că monologul meu fusese bine primit în toate cele patru instituții pe care le vizitasem. Deși nici una dintre ele nu tratase o felină care semăna cu Piersicuța, toate cooperaseră cu mine, cercetînd în dosare, și se necăjiseră că nu dăduseră ei asistența pomenită.

Am înotat, apoi m-am întors în cameră să mă pregătesc pentru ora cocteilului familial, cina cu Meg Trumble și ședința de spiritism, care avea să urmeze. Am decis să mă îmbrac sobru, dacă nu chiar sumbru : un costum bleumarin din lînă pieptănată, cămașă albă, cravată maro. Dar, examinîndu-mă în oglinda în care apăream din creștet pînă în tălpi, mi-am dat seama că prea semănam a antreprenor de pompe funebre, așa că am schimbat cravata maro cu una de mătase cu un desen manual, reprezentînd crini orientali. Mult mai bine.

La maritini în seara aceea, mama a remarcat că arătam „foarte elegant". Tata a aruncat o privire crinilor și o sprînceană i-a sărit în sus, datorită unui reflex condiționat. Dar n-a spus decît :

— S-a întors Gillsworth. Mi-a telefonat după-amiază tîrziu.

— E gata să-și facă un nou testament ? am întrebat.

Patriarhul s-a încruntat.

— A spus că mă va suna săptămîna viitoare să stabilim o întîlnire. Aș fi preferat o zi mai apropiată — mîine, dacă s-ar fi putut — și i-am spus-o. Dar mi-a răspuns că nu s-a hotărît încă asupra clauzelor specifice și că are nevoie de mai mult timp. Cred că omul e blocat, dar, din ce cauză, nu pot să-mi dau seama.

— Prescott, a spus mama cu blîndețe, unora le vine foarte greu să-și facă testamentul. E o experiență care îți răscolește sufletul.

— N-are de ce, a contrazis-o tata. Toți vom muri și e prudent să fim pregătiți. Eu mi-am făcut primul testament olograf cînd aveam nouă ani.

Am rîs.

— Ce avere de lăsat aveați la vîrsta aceea, tată ?

— Bilele cu care mă jucam, a declarat.

Subtextul rizibil al acestei mărturisiri era absolut evident, dar nu am avut curajul să-l comentez.

Mai tîrziu, în timp ce mă îndreptam spre nord, spre Riviera Beach, problema ultimelor dispoziții ale lui Gillsworth și a testamentului a fost eclipsată de o dificultate mai apropiată. Unde ar fi mai inteligent să iau cina cu Meg Trumble ?

Trebuia să rămînem destul de aproape, pentru a putea ajunge la ședință la ora dictată de doamna Irma Gloriana. Dar, în același timp, trebuia să fie un loc destul de depărtat și relativ izolat, ca să am măcar o șansă de a nu fi văzut în compania lui Meg de Connie Garcia sau de echipa ei de informatori.

M-am decis pînă la urmă pentru un restaurant tip de pe Forty-fifth Street, nu departe de zona cunoscută sub numele de Mangonia Park. Era un restaurant foarte mic, doar cu șase separeuri, dar mai fusesem acolo o dată și

știam că mîncarea era grozavă, dacă îți plăceau foile de viță. Oricum, un inconvenient tot avea : nu avea bar ; se servea doar bere și vin. Dar, parafrazînd Cartea cărților, mă consolam cu gîndul că omul nu trăiește doar cu votcă.

Meg era gata cînd am ajuns, ceea ce a fost o surpriză plăcută. O alta a fost cum arăta. Purta o rochie de mătase cu mîneci scurte, făcută din două bucăți în culori tari, fucsia și oranj. Sună îngrozitor, știu, dar arăta trăsnet. Avea un lanț la gît, dar singurul accesoriu erau cerceii, doi cai de mare din aur. Meg mai păstra bronzul de Florida și era atît de zveltă, vibrantă și sănătoasă, încît imediat m-am hotărît să slăbesc, să-mi dezvolt mușchii și să nu mai beau decît apă minerală.

Am dus-o la Café Istanbul, asigurînd-o că, deși pare un local înfricoșător, devenise un loc *special* pentru degustarea delicateselor. Nu era chiar o *mare* minciună, ci doar o ușoară exagerare, pentru a-i mări bucuria unei mese într-un loc, care nu avea nimic special în afara muzicii pentru dansul buricului, de la tonomat.

S-a întîmplat ca Meg să fie fascinată de local și a renunțat chiar la disciplina ei vegetariană pînă la a comanda o musaca. Eu am luat miel la rotisor, cu orez și curry. Am împărțit o salată mare în care erau măsline negre, mai mult sîmburi, și muguri de conopidă în saramură. Am comandat o jumătate de sticlă de retsina la gheață. Meg a luat o înghițitură mică, apoi a optat pentru o Coca, așa că am fost obligat, *obligat,* să beau singur jumătate de sticlă.

Eram la baclavaua înecată în miere cînd, în sfîrșit, am abordat subiectul ședinței la care urma să asistăm.

— N-am știut că tu și sora ta sînteți interesate de spiritism, i-am spus cît am putut de indiferent.

— Mai mult Laverne decît mine, a spus Meg. Ea a intrat adînc în această materie. Cred că i-au făcut horoscopul o duzină de astrologi și doarme totdeauna cu un cristal sub pernă.

— Mă întreb dacă o cunoaște pe Hertha Gloriana, mediumul pe care îl vom vizita în seara asta.

— N-am auzit-o niciodată pomenind acest nume, dar e ușor de înțeles. Harry sare în sus de cîte ori aude vorbindu-se de parapsihologie. El crede că nu e decît o mare pungășie. Dar tu, Archy ?

Întrebarea directă m-a tulburat.

— Eu nu sînt chiar sigur, am mărturisit. De aceea de-abia aștept să asist la ședința din seara asta. Meg, tu crezi că e posibil să iei legătura cu stafiile ?

— Bineînțeles, mi-a răspuns prompt. Am fost odată la o ședință și am vorbit cu bunica mea, pe care n-am cunoscut-o ; a murit acum cincizeci de ani. Dar spiritul ei știa despre familia noastră lucruri care erau adevărate și pe care mediumul nu avea de unde să le știe.

— Ți-a spus spiritul bunicii tale unde se afla ?

— În ceruri, a răspuns Meg simplu, iar eu mi-am terminat retsina.

Am ajuns la reședința soților Gloriana cu zece minute înainte de ora fixată. Familia se adunase în camera aceea cam înăbușitoare. Am prezentat-o pe Meg. Primirea Irmei și a lui Frank a fost destul de curtenitoare, deși nu prea cordială. Dar Hertha a salutat-o pe Meg călduros, i-a păstrat o clipă mîna, în timp ce o privea în adîncul ochilor.

— Săgetătoare, a spus, nu-i așa ?

— A, da, s-a mirat Meg. Cum ați ghicit ?

Hertha a zîmbit și s-a întors spre mine.

— Iar peștii cum se simt în seara asta ? a întrebat.

Avea dreptate și de data asta. Dar, desigur, îmi putea căuta cu ușurință data nașterii. Cu toată modestia, trebuie să mărturisesc că datele despre existența mea se află într-o cărțulie subțirică intitulată : *Celibatarii cei mai valoroși din Palm Beach*. Și aș putea ghici de unde știa data nașterii lui Meg.

Hertha purta o rochie lungă, cu falduri, din mătase de culoarea lavandei, care mi se părea mai potrivită pentru

picnic decît pentru o ședință. Irma Gloriana era într-un costum cu pantaloni negri, cu umeri largi, o cămașă bărbătească și o vestă sobră. Fiul, Frank, filfizonul, se împăuna cu un blazer Burberry la două rînduri, din lînă albă cu nasturi aurii. Naiba să-l ia, pe lîngă el, eu păream un controlor financiar.

Nu s-a oferit nici un fel de băutură răcoritoare și nu s-au dat instrucțiuni premergătoare sau explicații. Ne-am mutat cu toții în sufrageria întunecoasă. Aici fuseseră îndepărtate părțile laterale ale unei mese ovale de stejar, făcînd-o rotundă, astfel că toți cinci puteam ședea comod. Scaunele aveau spătarele drepte, partea pe care se ședea avea un strat subțire de tapițerie.

Am fost așezat între Irma și Frank. El o ținea pe Hertha de mîna stîngă, în timp ce Meg i-o strîngea pe cea dreaptă. De la capătul mesei, în sensul acelor de ceasornic, se aflau Hertha, Frank, Archy, Irma, Meg. Un aranjament ciudat, mă gîndeam : doi bărbați ședeau unul lîngă altul și apoi trei femei. Dar probabil că exista o explicație pentru asta.

Hertha a privit în jur fără grabă, cu acea privire intensă a ei, fără să clipească. A vorbit încet, cu vocea joasă, ca o șoaptă.

— Vă rog pe toți, a spus, strîngeți-vă tare de mîini. Închideți ochii și îndreptați-vă gîndurile la Xatyl, șamanul mayaș care este legătura mea cu cei de dincolo. Cu toată puterea voastră spirituală, încercați să *vreți* ca Xatyl să-mi apară.

La început, cu ochii bine închiși, tot ce percepeam era strînsoarea musculoasă a mîinii lui Frank și mîna moale, caldă, umedă a mamei lui. Dar apoi am încercat să mă gîndesc la Xatyl. N-aveam idee cum putea să arate un șaman mayaș — desigur, nu ca un membru al Clubului Pelican — așa că m-am concentrat asupra numelui, repetînd fără glas Xatyl, Xatyl, Xatyl, ca pe o mantră.

Cred că au trecut cinci minute de tăcere pînă ce am auzit-o pe Hertha vorbind iar cu o voce care devenise un mormăit fără intonație.

— Xatyl a apărut, a relatat ea. Nedesluşit. Din ceţuri. Xatyl, salutare de la cei care te-au implorat.

Cuvintele următoare m-au şocat. Nu atît înţelesul lor, cît tonalitatea în care erau exprimate. Era glasul slab, spart al unui bătrîn, un glas uzat care tremura şi care se pierdea uneori de slăbiciune.

— Salutare de dincolo, a spus Xatyl. Vă aduc iubirea unui înalt preot al poporului mayaş.

Am deschis ochii şi m-am uitat la Hertha. Cuvintele ieşeau din gura ei, fără nici o îndoială, dar îmi venea greu să cred că această voce bătrînă, tremurătoare era a ei. Mi-am reînchis ochii, mulţumit că mîinile Irmei şi ale lui Frank mă ancorau în realitate.

— Cine doreşte să ia legătura cu cineva dintre cei plecaţi ? a întrebat Hertha cu vocea ei normală.

— Eu, a spus imediat Meg Trumble. Aş vrea să vorbesc cu tatăl meu, John Trumble, care a trecut dincolo acum opt ani.

— Am auzit, a spus vocea lui Xatyl. Ai răbdare, draga mea.

Am aşteptat în linişte cîteva momente lungi. Trebuie să vă spun cu toată sinceritatea că nu ştiam ce să cred despre toate astea. Dar mărturisesc că eram impresionat de ceea ce se petrecea şi nu îmi venea deloc să rîd.

— Meg, a spus un bărbat, tu eşti ?

Acum era o voce bărbătească, răsunătoare aproape şi mi-am deschis ochii destul, ca să văd că vorbele veneau tot de la Hertha.

Am auzit răsuflarea grăbită, aspră a lui Meg.

— Da, tăticule, a spus. Sînt aici. Eşti bine ?

— Sînt mulţumit de cînd mama a venit aici, anul trecut. Acum sîntem împreună, aşa cum ne-am rugat. Meg, mai faci exerciţii ?

— O, da, tăticule, a spus cu un rîs întretăiat de suspine. Tot le mai fac. Cum o duci cu artrita ?

— Aici nu există durere, fiica mea, a spus John Trumble. Am scăpat de suferința lumii voastre. Te-ai măritat, Meg ?

— Nu, tată, încă nu.

— Să te măriți, i-a spus el cu blîndețe. Mama ta și cu mine am vrea ca tu să fii tot atît de fericită cît am fost noi doi. Acum trebuie să plec, Meg. Dacă ai nevoie de mine, eu sînt aici, eu sînt aici.

Vocea s-a îndepărtat și am putut auzi plînsul liniștit al lui Meg.

— Vă rog, a șoptit Hertha, nu lăsați să vă scadă puterea psihică. Strîngeți-vă mîinile puternic și gîndiți-vă numai la lumea cealaltă.

Au urmat cîteva clipe de tăcere, apoi am auzit iar vocea tremurătoare a lui Xatyl.

— Printre voi se află cineva care este foarte tulburat, a spus. Să vorbească el acum.

— Da, am spus imediat, ascunzîndu-mă în spatele ochilor închiși. Numele meu este Archibald McNally. Aș vrea să iau legătura cu Lydia Gillsworth, o prietenă. A trecut dincolo acum cîteva zile.

— O voi chema, a spus Xatyl. Ai răbdare, fiule.

Încă o dată am mai așteptat cîteva minute. M-am pomenit strîngînd atît de tare mîinile Irmei și pe ale lui Frank, încît mă dureau degetele, și îmi dădeam seama că respiram foarte des.

— Archy ? a întrebat o voce dulce de femeie. Tu ești ?

După ce mi-am auzit numele, am deschis ochii ca să verific dacă vorbea Hertha, căci jur, *jur*, era glasul dulce, liniștit al Lydiei Gillsworth. Atît de dulce.

— Eu sînt, Lydia, m-am trezit vorbind, speriat de cuvinte. Ești bine ?

— O, da, Archy, a spus, cu o umbră de rîs în voce. S-a întîmplat, așa cum ți-am spus că se va întîmpla. Ai citit cărțile pe care ți le-am împrumutat ?

— Pe cîteva. Nu pe toate.

— Trebuie să le citești pe *toate,* dragă. Adevărul se află în ele, Archy.

— Lydia, am spus, nerăbdător să-i pun *acea* întrebare, trebuie să-mi mai spui un adevăr : cine te-a omorît ?

N-a mai urmat nici un răspuns. Doar liniște. Am mai încercat o dată.

— Te rog, spune-mi, am implorat-o. Nu mă pot liniști pînă ce nu aflu. Cine te-a omorît, Lydia ?

Ceea ce s-a petrecut apoi ne-a șocat și ne-a cutremurat.

— Caprice ! a strigat vocea Lydiei Gillsworth. Caprice !

Ne-am desfăcut mîinile, patru dintre noi au sărit în picioare privind-o pe Hertha. Ea ședea încă, cu capul dat pe spate, cu gîtul gol încordat. Continua să strige :

— Caprice ! Caprice ! Caprice ! Dar acum era vocea ei, nu a Lydiei.

Meg Trumble s-a dus prima la ea, i-a prins brațele, i-a vorbit cu blîndețe. Noi ne-am strîns în jurul ei, și treptat țipetele ascuțite au scăzut. Hertha a deschis ochii, arăta aproape descompusă. Era cenușie, tremura incontrolabil.

Frank a ieșit în grabă și s-a întors cu un pahar în care părea să fie coniac. Meg i l-a luat și l-a dus cu blîndețe la buzele mediumului. Hertha a luat o mică înghițitură, a tușit, s-a uitat la noi și în jur, ca și cum, în cele din urmă, și-a dat seama unde se afla. A luat paharul din mîna lui Meg și a înghițit cu lăcomie.

Am rămas în sufragerie pînă ce culoarea a revenit în obrajii Herthei și a putut să se ridice, deși tremura puțin.

Ne-a zîmbit ușor, de parcă s-ar fi scuzat, apoi ne-am mutat cu toții în camera de zi.

Frank a avut decența de a ne aduce coniac și, cum Meg nu s-a atins de el, eu am avut o porție dublă — de care aveam nevoie. Ședeam într-un colț cu Irma și Frank. Meg Trumble o consola pe medium, brațele ei musculoase cuprinseseră umerii celeilalte femei. Îi vorbea și îi dezmierda părul.

— Ce Dumnezeu s-a petrecut ? am întrebat-o pe Irma.

A ridicat din umeri.

— Hertha a văzut sau a auzit ceva ce a îngrozit-o. Și a devenit isterică. S-a mai întîmplat o dată, cu puțin timp în urmă. V-am spus că e un spirit foarte sensibil și vulnerabil.

— Caprice, a spus Frank, uitîndu-se la mine. Asta striga. Ar putea avea vreun sens pentru dumneavoastră, domnule McNally ?

Am dat din cap.

— Capriciul este o toană, o acțiune neplanificată. Poate că Lydia Gillsworth încerca să ne spună că ucigașul a acționat dintr-un impuls subit, că uciderea ei a fost cu totul nepremeditată.

— Da, a spus Irma. Sînt sigură că asta a fost.

— Acum îmi pare rău că am pus această întrebare, m-am scuzat. N-am vrut să o sperii pe Hertha. Dar vă informasem despre ce intenționez să o întreb.

— Nimeni nu vă dojenește, a zis Irma. În lumea asta, ca și în cea viitoare, sînt multe lucruri dincolo de înțelegerea noastră.

Hamlet o spusese mai bine, dar nu i-am mai amintit de asta.

— Aveți atîta dreptate, doamnă Gloriana, am aprobat-o.

A încuviințat.

— Ați adus cartea de credit, domnule McNally ?

I-am întins-o ; ea și Frank au ieșit din cameră să-mi pregătească nota de plată. Am rămas pe scaun, terminînd coniacul lui Meg și urmărindu-le pe cele două femei de pe sofa. Hertha părea să-și fi revenit pe deplin. Ea și Meg se strîngeau una în alta, își țineau mîinile și chicoteau ca niște școlărițe. Mi se părea că era o purtare nu prea potrivită.

Irma s-a întors cu nota. Am semnat-o, mi-am cerut cartea de credit și am primit bonul.

— Îmi pare rău că ședința s-a terminat în felul acesta, a spus ea. Dar n-aș numi-o un dezastru total, nu-i așa ?

— Departe de așa ceva, am zis. Meg a putut vorbi cu tatăl ei, iar eu am luat legătura cu doamna Gillsworth. Sînt pe deplin satisfăcut.

— Bun, a replicat. Atunci poate ai vrea să aranjăm o altă ședință particulară.

— Sigur că aș vrea. Să-mi controlez doar programul și să o întreb pe Meg care ar fi ziua potrivită pentru ea. Veți fi aici toată vara ?

— O, da. Avem atîta de lucru, încît sîntem tot timpul ocupați.

— Atunci vă voi căuta.

— Cînd ? a întrebat.

O afaceristă dată naibii femeia asta.

— Curînd, i-am răspuns, m-am ridicat și i-am făcut semn lui Meg.

Am strîns mîinile tuturor înainte de a pleca. Meg a făcut la fel, dar Hertha a îmbrățișat-o, a sărutat-o pe buze, rămînînd un moment lipită de ea. Ca mulțumire pentru ajutorul plin de simpatie. Fără îndoială.

La întoarcere, pe drum spre Riviera Beach, Meg era atît de volubilă, încît îmi venea greu să cred că era aceeași cu femeia reticentă din prima noastră călătorie împreună.

— Ce medium *minunat*, Archy, a ciripit. Atît de *plină de har*. A știut *atîtea* lucruri despre mine. Și a fost atît de *puternică*, a putut să-i vorbească tatii. Nu e *de necrezut* să auzi atîtea voci venind de la *ea* ? Și știi ce : i-am spus că aș vrea să-i fiu antrenor particular și ea a *insistat* să-mi fie prima clientă. Nu e *minunat ?*

— Ba da.

— O să-mi facă și horoscopul — *gratis !* Trebuie să fie înfricoșător să ai talentul de a vedea dincolo. Spunea că, de obicei, refuză să prezică viitorul, dar, după ce îmi va face horoscopul, o să-mi spună ce vede pentru mine în viitor. Ce *fantastic,* nu-i așa ?

Nu voiam să-i stric cheful, așa că nu mi-am exprimat îndoielile, nici n-am pus-o în gardă să nu se bazeze pe prezicerile clarvăzătorilor. Ar fi părut excesiv de crud să-i povestesc propriile mele reacții la experiența pe care tocmai o trăisem. Fiind în esență un necredincios, socotesc că este o obrăznicie să rîd de credința altora.

Am ajuns în fața blocului lui Meg și acum entuziasmul inițial se mai dusese, vorbea calm și serios despre spiritualitate, cum a neglijat ea această parte a firii ei și că ar trebui să înceapă, cu adevărat, să caute răspunsuri la ceea ce ea numea „marile întrebări". Presupun că ele includeau Viața, Moartea și de ce se pierduse la spălătorie doar o singură șosetă.

Oricum, nu părea a fi un moment potrivit să-i amintesc despre promisiunea carnală din seara precedentă. Așa că, decît să risc să fiu respins, am spus.

— Meg, nu te superi prea rău dacă eu nu mai urc ? Sînt absolut cutremurat de ce s-a întîmplat astă-seară... s-o aud pe Lydia Gillsworth și toate celelalte. Cred că e mai bine să mă duc acasă și să încerc să mă gîndesc la toate astea.

A fost de acord imediat — atît de repede, încît a rănit grav mîndria lui A. McNally, care suferea sau nu de complexul lui Don Juan.

— Cred că e cel mai bine, dragă, a spus în cel mai drăguț mod imaginabil, bătîndu-mă ușor pe mînă. Sînt la fel de zguduită sufletește ca și tine. O s-o facem altă dată, Archy.

Așa că am condus singur spre casă, blestemînd luna plină și întrebîndu-mă de ce Hertha Gloriana o gratificase pe Meg cu un sărut de adio și nu pe cavalerul vesel care plătise nota. Oare mediumul acorda săruturile sale tuturor, indiferent de sex, vîrstă, rasă, culoare ori naționalitate ? Era oare, în realitate, o sărutătoare de la Societatea Drepturi Egale ?

Cînd am ajuns acasă, m-am dus direct în camera mea. Mi-am scos costumul ăla anost și mi-am luat chimonoul meu favorit, un exemplar lejer de mătase galbenă imprimată cu un model cu gazele care sar. Apoi mi-am luat ochelarii de citit, m-am așezat la masa de lucru și m-am pus pe treabă.

Eram hotărît să joc rolul avocatului dat naibii, să revăd evenimentele serii ca un cinic care nu crede în pretinsele manifestări ale ocultismului și are o explicație perfectă pentru ceea ce alții consideră poate o evidență a supranaturalului.

Am mîzgălit cu furie și iată la ce am ajuns :

Ce știa Hertha despre Meg Trumble :

Sora lui Meg, Laverne, a fost clienta soților Gloriana și e aproape sigur că mediumul i-a făcut horoscopul. Hertha a aflat astfel data nașterii lui Meg, a morții părinților ei, interesul lui Meg pentru exercițiile fizice.

Vocile :

Desigur, nimeni nu era familiarizat cu vocea lui Xatyl, șamanul mayaș, dar pentru o actriță cu darul imitației e

relativ ușor să mimeze vorbirea unui bătrîn. Glasul lui John Trumble ar fi putut fi o problemă, dar omul murise acum opt ani și e greu de crezut că Meg mai știa exact timbrul vocii lui. Și mai important, ea *dorea* să creadă și era pregătită pentru a lua orice glas masculin drept cel al tatălui ei plecat.

Glasul Lydiei Gillsworth era simplu de reprodus pentru Hertha, căci Lydia fusese prezentă la multe ședințe și era bine cunoscută de către medium.

Ce știa Hertha despre Archy McNally :

Am explicat deja cum soții Gloriana puteau afla data nașterii mele. Și menționasem la prima noastră întîlnire că citeam cărți de spiritism. Nu dezvăluisem că ele îmi fuseseră împrumutate de doamna Gillsworth, dar Lydia asistase la ultima ei ședință *după* ce îmi împrumutase cărțile și e posibil să fi pomenit întîmplător că mi le dăduse.

Am recitit ce scrisesem. Nu susțineam că toate explicațiile și presupunerile mele erau sută la sută corecte. Dar *puteau* fi. Și, oricum, ele se apropiau mai mult sau mai puțin de adevăr, în timp ce atribuind revelațiile făcute de medium puterilor paranormale îl negai. Dacă ar fi să puneți un rămășag, pe ce ați pune banii *dumneavoastră ?*

Dar acționînd ca un individ care nu crede în asta și aplicînd logica rece evenimentelor de la ședință, rămîne un moment important și tulburător. Și anume țipetele mediumului : „Caprice ! Caprice !", ca răspuns la cererea mea de a-l identifica pe ucigașul Lydiei Gillsworth. Aceste țipete curioase fuseseră articulate atît de vocea Lydiei, cît și de cea a Herthei.

Le spusesem Irmei și lui Frank Gloriana că dezlănțuirea însemna probabil că ucigașul acționase dintr-o toană, dintr-un impuls momentan și că uciderea nu fusese premeditată. Erau, pur și simplu, niște minciuni, bineînțeles.

Cred că știam ce semnificație aveau strigătele acelea: „Caprice ! Caprice !".

Era marca mașinii cu care Lydia Gillsworth plecase acasă, la moarte.

UNSPREZECE

Joi dimineață, am pornit la acțiune *sans beret* [1] — ceea ce era, desigur, mult mai acceptabil din punct de vedere social decît să fi pornit *sans-culotte* [2]. Aveam intenția să vizitez celelalte trei spitale de animale pe care le mai aveam pe listă și mă temeam că ciudata podoabă a capului îmi putea strica imaginea pe care voiam să o prezint: un îndrăgostit lulea care își caută iubita și pisica ei suferindă.

Dar aveam mai întîi de rezolvat cîteva treburi mărunte și i-am telefonat lui Roderick Gillsworth.

— Bună dimineața, Rod, i-am spus. Archy McNally la telefon. Bine ai venit acasă.

— Îți mulțumesc, Archy, mi-a răspuns. N-ai idee ce minunat este să fii acasă.

— A fost o perioadă dificilă ? l-am întrebat.

— Destul de dificilă, a repetat el. Am vrut să te chem marți seara după funeralii, dar am avut un duel cu o sticlă de coniac de California și a învins sticla.

---

1 Fără beretă *(fr. în orig.)*.

2 Fără pantaloni *(fr. în orig.)*.

— În regulă, am spus. Oricum, nu am nimic nou să-ți comunic, Rod. Aș vrea să-ți înapoiez cheile casei. Ești acasă în dimineața asta ?

O scurtă pauză. Apoi :

— Numai încă o jumătate de oră. Am de făcut cîteva drumuri — cumpărături la supermagazin și altele. Inclusiv drumul la un magazin de băuturi alcoolice ca să-ți înapoiez votca.

— Nu te preocupa de asta. Pot să trec chiar acum ? Doar un minut ; n-am să întîrzii.

— Bine, a admis, vino.

Cînd am ajuns acasă la Gillsworth, Bentley-ul lui cenușiu era parcat pe drumul pietruit pentru mașini. Am admirat vehiculul, eleganța lui cuceritoare. Puțin cam prea serios pentru gustul meu, dar, indiscutabil, frumos.

Am apăsat pe sonerie, Rod a deschis ușa și eu am clipit. De obicei, e îmbrăcat în culori sobre, albastru, alb și negru, nimic strălucitor. Dar în dimineața aceea, purta pantaloni verzi ca lămîia, pantofi comozi de piele galbenă, cu limbă franjurată. Iar peste maioul de polo roz avea o jachetă sport Lilly Pulitzer.

Nu știu dacă sînteți familiarizați cu acest veșmînt, dar acum douăzeci de ani era ținuta de *rigueur*[1] pentru cei cu sînge tînăr din Palm Beach. Domnișoara Pulitzer punea pretutindeni modele cu flori și o jachetă ieșită din fabrica ei îl transforma pe purtător într-o seră ambulantă. Cea a lui Rod avea un buchet de margarete, mici garoafe roșii și trandafiri Dolores.

A observat surpriza mea și mi-a zîmbit încurcat.

— M-am transformat, a spus. Cum ți se pare ?

— Chiar așa, am bîiguit.

1 Rigoare *(fr. în orig.)*.

— Lydia găsise jacheta într-un magazin ieftin, a explicat el. Îmi venea perfect, dar n-am avut curajul să o pun. O port acum pentru ea. Înțelegi ?

Am încuviințat, gîndind că jacheta demodată era cel mai bizar omagiu din lume.

— Intră, Archy, m-a invitat el. E prea devreme ca să-ți ofer ceva ca să te țină treaz. Presupun.

— M-am trezit acum vreo două ore, i-am spus. Îți mulțumesc pentru intenție.

Am intrat înăuntru, dar am rămas să discutăm în hol.

— Uite cheile, Rod, am spus întinzîndu-i-le. Totul era în ordine în casă cînd te-ai întors ?

— Pus la punct. Îți mulțumesc pentru deranj. N-ai mai aflat nimic nou despre investigații de la sergentul Rogoff ?

— Nici o vorbă. Scrisorile de amenințare primite de Lydia au fost trimise laboratorului FBI pentru analiză. Curînd, Rogoff va avea un raport de la ei.

— Crezi că o să-ți spună ce scrie în el ?

— Așa cred.

— Atunci aș vrea să-mi spui și mie, m-a rugat și a adăugat pe un ton iritat. Omul ăsta refuză, pur și simplu, să-mi spună cum merge ancheta.

Nu doream să-i mai aud o dată plîngerile împotriva lui Al, așa că am schimbat subiectul.

— Fiindcă a venit vorba, Rod, am făcut remarca, seara trecută am avut o experiență neobișnuită. Am asistat la o ședință la familia Gloriana.

Fața i s-a strîmbat într-un zîmbet chinuit.

— Ai fost la așa ceva ? Doamne, Dumnezeule, nu m-am mai dus la astfel de chestii de secole. Nu știam că te interesează spiritismul.

— Mai mult din curiozitate, m-am scuzat. Soții Gloriana sînt oameni fascinanți.

S-a gîndit un moment.

— Da, a spus, în cele din urmă. Cred că îi poți numi fascinanți. Lydia spunea că mediumul are un dar de la natură. Ți-a spus ceva Hertha ?

— Nimic ce nu știam deja. Apoi mi-a venit în minte o întrebare. Rod, nu știi cumva, din întîmplare, dacă Irma, soacra, e văduvă, divorțată — sau ce ? Mi-am pus această întrebare și, sigur, n-am vrut s-o întreb pe ea direct. Prea aș fi părut indiscret.

Din nou a făcut o pauză, înainte de a răspunde. Apoi :

— Cred că Lydia a pomenit că Irma era văduvă. Da, acum îmi amintesc ; soțul ei a fost ofițer în armată, ucis în războiul din Coreea.

— O femeie puternică, mi-am spus cu părerea. Despotică.

— Crezi asta cu adevărat ? s-a mirat el. Puțin cam exagerat, nu-i așa ? Dominatoare, poate, dar nu despotică.

— Voi, poeții, am zis, zîmbind. Faceți o distincție la milimetru între adjective.

— Urăsc adjectivele, s-a pronunțat el. Și adverbele. Sînt atît de slabe și fleșcăite. Nu ești de aceeași părere ?

— Indiscutabil, l-am aprobat și am izbucnit amîndoi în rîs.

Eroul dumneavoastră a plecat surprins și fericit. Surprins că pasărea se transformase brusc din cioară în păun și fericit că mai culesesem o informație pe care o puteam adăuga în jurnalul meu : doamna Gloriana era văduvă.

Am pornit-o spre West Palm Beach și mi-am început cercetarea. Aș putea crește nemăsurat impactul acestei narațiuni dacă aș detalia vizitele infructuoase de la două clinici de urgență pentru animale, apoi aș concluziona triumfător povestindu-vă cum am reușit, după umilințe și batjocuri, la ultima clinică de pe lista mea. Dar am hotărît să fac această povestire cît mai cinstită cu putință, așa că vă mărturisesc că am avut succes la primul spital unde mi-am susținut pledoaria.

Am interpretat pentru recepționeră, o tînără domnișoară plăcută, partitura pregătită cu grijă. Ea s-a arătat cucerită și a vorbit la un interfon. După o clipă, un veterinar a ieșit dintr-un birou și m-a acostat. Avea pe el o bluză lungă, albă, de doctor, cu cinci — le-am numărat, erau cinci ! — pixuri prinse pe o placă de plastic în buzunarul de la piept. Era un personaj scund și smucit, care părea a fi irlandez de origine.

I-am repetat povestea mea, iar el a început să clipească furios spre mine din spatele ochelarilor pătați. I-am răspuns privirii pîlpîitoare, uitîndu-mă la el cît mai cinstit și sincer cu putință.

În aparență a mers bine, pentru că mi-a răspuns cu o voce subțire :

— Recent am tratat o pisică așa cum o descrieți dumneavoastră, dar a fost adusă de un bărbat, nu de o doamnă.

— Un bărbat ? am rostit gînditor. Fără îndoială, trebuie să fi fost unchiul ei. Călătorește deseori cu ea, ca să o apere de insistențele străinilor neciopliți. Ea este o tînără extrem de atrăgătoare. Ați putea să-l descrieți pe bărbatul acela, vă rog, doctore ?

— Înalt, a spus. Roșcovan, cu umeri largi. Foarte bine îmbrăcat, după moda clasică. Cam la șaizeci și cinci de ani, aș zice.

— Unchiul ei, sută la sută, am strigat. Sînt extrem de ușurat. Piersicuța era bolnavă grav ?

— Nu vă pot da această informație, a spus cu gravitate. Etica medicală.

— Desigur, am replicat în grabă. Ușor de înțeles. Ați vrea să fiți atît de amabil să-mi dați adresa lor, domnule ? Sînt dornic să le ofer tot ajutorul.

S-a întors în biroul lui și a revenit după cîteva minute, întinzîndu-mi o carte de vizită cu o mîzgălitură pe ea.

— Omul se numește Charles Girard. Locuiește pe Federal Highway. O adresă ciudată pentru cineva atît de prosper, cum părea a fi.

— O locuință temporară, sînt sigur, am zis. Cred că domnul Girard și nepoata sînt în drum spre Antilele Mici. Vă mulțumesc mult pentru cooperarea dumneavoastră, domnule doctor.

Observasem un vas de sticlă pe masa recepționerei. Purta o etichetă cerînd contribuții pentru hrana și refacerea felinelor fără stăpîn. Vasul era pe jumătate plin cu mărunțiș. Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și am îndesat-o în borcan.

— Pentru pisoii înfometați, am spus pios.

Veterinarul a clipit și mai repede.

— Sînteți foarte generos, a comentat.

— E plăcerea mea, am spus și vorbeam serios.

Am zbughit-o spre Miata. Eram foarte, *foarte* mulțumit de succesul poveștii mele. Cu siguranță, vă amintiți rețeta lui Danton pentru victorie: „Îndrăzneală, mai multă îndrăzneală, totdeauna îndrăzneală". Cît de adevărat, cît de adevărat!

Veterinarul avusese dreptate în legătură cu adresa pe care i-o dăduse Charles Girard: *era* o zonă stranie. Clădirile de pe porțiunea aceea de pe Federal Highway fuseseră ridicate acum cincizeci de ani și de atunci nu mai fuseseră văruite. Erau, în majoritate, clădiri comerciale, fără sau cu un etaj, care adăposteau o varietate derutantă de afaceri: cîrciumi, mașini la mîna a doua, localuri cu gustări reci și o descurajantă aglomerare de prăvălii care vindeau echipament pentru camere de spital și piese de schimb.

Dar erau și multe magazine goale cu anunțul DE ÎNCHIRIAT în ferestrele prăfuite. Toată zona avea ceva inexprimabil de jalnic și disperat, ca și cum Florida cu aleile ei strălucitoare și pietele sclipitoare ar fi dispărut,

iar zona ar fi rămas să se macine în soarele fierbinte și vîntul sărat.

Am găsit adresa pe care mi-o dăduse veterinarul. S-a dovedit a fi un motel și, dacă vă spun că era format dintr-o duzină de căsuțe separate, vă veți putea da seama cînd a fost construit. Eu cred că pe la sfîrșitul anilor '40. Am trecut de el și mi-am lăsat Miata într-o mică parcare, alături de ceea ce părea a fi o întreprindere părăsită, care vindea pajiști de plastic și mobilă pentru terase.

M-am îndreptat pe jos, încet, către motelul Jo-Jean și am intrat în birou. Nu exista aer condiționat, dar un ventilator de pe tavanul din plăci de lemn se mișca leneș. O doamnă mare, înfloritoare era cocoțată pe un scaun, în spatele tejghelei, aplecată asupra unuia dintre acele ziare, din supermagazine, despre care fiecare afirmă că nu le citește, dar care se vînd cam cinci milioane de exemplare pe săptămînă. Nu a ridicat ochii cînd am intrat.

— Vă rog să mă iertați, i-am spus tare, dar îl caut pe domnul Charles Girard.

— Rîndul de la sud, căsuța patru, mi-a spus, citindu-și mai departe, cu toată atenția, fițuica. Am putut descifra titlul mare de deasupra. Era: „Un copil s-a născut fluierînd «Dixie»".

Am ieșit din nou în căldura vestejitoare și am găsit cărarea de la sud cu căsuțe. Apoi m-am oprit, m-am uitat, m-am întors pe călcîie și m-am grăbit spre Miata mea.

Parcată lîngă căsuța patru, se afla mașina cenușie Bentley a lui Roderick Gillsworth.

Am luat-o înapoi spre clădirea McNally, reflectînd că-i refuzasem lui Gillsworth oferta de a lua ceva care să mă țină treaz, dar de data asta mi-o servise. Eram total năucit. Nu eram în stare să țes nici cel mai incredibil scenariu despre poetul în vizită la un prieten, care era chiar răpitorul mîndriei și bucuriei lui Harry Willigan. Nimic nu mai avea acum nici un sens pentru mine.

Și asta s-a dovedit a fi o greșeală. Căutam raționalul într-o capcană care putea fi pusă la cale de Cei Trei Complici.

Tocmai ieșeam de pe Federal Highway, cînd mi-am dat brusc seama că eram doar la cîteva minute de Clubul Pelican. Soarele înainta încet spre cealaltă față a pămîntului și am hotărît că ceva răcoritor, lichid sau solid, într-un spațiu rece și umbrit, mi-era necesar ca să-mi limpezească mintea înnămolită și să pună din nou bătrînii ganglioni în vibrație.

Am prînzit singur, servit de cocheta Priscilla. De obicei, ne ciondăneam un pic, dar Pris și-a dat seama de dispoziția mea proastă și, după ce mi-a luat comanda, m-a lăsat singur cu problemele mele. Am hăpăit cu hotărîre un sandviș cu brînză uriaș și un castron de salată rece de cartofi și, între timp, mi-am început a doua halbă de concentrat Heineken, iar spiritul McNally-lor era iarăși în efervescență. Mi-am încheiat prînzul devorînd o porție din plăcinta cu lămîie, specialitate a casei, în timp ce recitam în minte rîndurile tîmpite din „Neînvinsul" lui Henley, deși nu eram chiar sigur că sînt căpitanul sufletului meu. Semănam mai mult cu clasa întîi rezervat.

Mi-am plătit nota la bar. Simon Pettibone purta o cămașă în dungi, cu mînecile suflecate și o cravată mică, neagră, de piele. Cu ochelarii lui pătrați și cu casca deasă de păr cenușiu, radia înțelepciunea și înțelegerea unui cîrciumar cinstit, familiarizat cu enigmele lumii.

— Domnule Pettibone, am spus, aș avea nevoie de părerea dumneavoastră.

— Cereți-o, domnule McNally, mi-a răspuns.

— Am o încurcătură pe care încerc să o rezolv. Există doi oameni cu totul deosebiți ca ocupație și probabil ca educație și avere personală. Ce pot avea comun acești doi oameni ?

Domnul Pettibone m-a privit fix un moment.

— *Cherchez la femme*[1], a spus apoi.

1 E vorba de o femeie *(fr. în orig.)*.

Îmi venea să-l îmbrățișez ! Eram convins că are pe deplin dreptate și eram hotărît să-i urmez sfatul. Din nefericire, așa cum aveau să demonstreze mai departe evenimentele, am căutat femeia nepotrivită.

M-am oprit puțin la birou, sperînd că sergentul Rogoff a lăsat vreun mesaj ca să-l caut. Aș fi vrut să știu dacă raportul de la FBI sosise și ce conținea. Aveam nevoie să aflu și dacă vorbise cu DP[1] din Atlanta în legătură cu soții Gloriana. Dar cum nu am găsit nici un mesaj de la sergent, l-am sunat eu. Nu era disponibil și i-am lăsat propriul meu mesaj.

Apoi, luîndu-mă după sfatul domnului Pettibone, am luat-o pe Ocean Boulevard și m-am îndreptat spre sud, spre casa Williganilor. Mă hotărîsem că trebuie să o iau tare pe Laverne, să o constrîng, într-un fel, să-mi dezvăluie relațiile ei cu Hertha, mediumul care împărțea sărutări.

Doamna era acasă, dar Leon Medallion m-a informat că își lua „baiea" și că se va interesa la servitoare cînd primește doamna Willigan. Primea doar indivizi din clasa cea mai de sus, oameni care făceau impresie, pentru că, așa cum vă amintiți, stăpînul conacului era un mitocan. Așa că mi-am odihnit picioarele în foaierul cu cărămidă aparentă pînă ce valetul s-a întors și m-a anunțat că mi se îngăduie să o văd pe doamna.

Am găsit-o pe Laverne în apartamentul stăpînului, care arăta ca și cum ar fi fost decorat de cineva specializat în bordeluri persane. Nu mai văzusem niciodată o astfel de abundență de draperii de mătase, bibelouri de porțelan și perne brodate. În locul lui Laverne s-ar fi putut afla Theda Bara întinsă pe șezlongul de saten roz, înfășurată într-o rochie de brocard purpuriu, atît de voluminoasă, încît părea să o fi înfășurat de trei ori în jurul ei.

1 Departamentul de poliție.

— Helo, Archy, a cîntat sirena. Ce mai e nou ?

— De ce nu mi-ai spus că o cunoști pe Hertha Gloriana ? am întrebat-o, închipuindu-mi că va rămîne blocată.

Dar ea nu a fost deloc tulburată.

— Fiindcă mi-era frică să nu-i spui lui Harry, mi-a răspuns calm. Ți-am vorbit deja cît de mult dispreţuieşte el această problemă. El o numeşte „escrocheria de a ghici viitorul". Dacă ar şti că mă duc la şedinţele soţilor Gloriana, m-ar zgîria pe faţă.

— Ai asistat la şedinţele din seara în care Lydia Gillsworth a fost ucisă ?

— Nu, a spus, uitîndu-se la mine cu ochii larg deschişi. În seara aceea a trebuit să mă duc la o asociaţie a constructorilor, cu Harry. Dacă nu mă crezi, întreabă-i pe soţii Gloriana ; o să-ţi spună că n-am fost acolo. Dar de unde ţi-a venit acest interes brusc pentru spiritism ?

— I-am cerut ajutor Herthei să o găsesc pe Piersicuţa.

Am crezut că se va înfuria, pentru că nu-i respectasem instrucţiunile, dar părea netulburată.

— Da ? s-a mirat. Şi ce ţi-a spus Hertha ?

— Nu mare lucru. A văzut-o pe Piersicuţa într-o odaie goală, dar nu ştia locul.

Laverne îşi examina lacul de pe unghii.

— Da, Hertha e foarte dotată, dar nu poate şti totul. Nici un medium nu poate.

— Ţi-a făcut horoscopul ?

— Bineînţeles. Şi ce-i cu asta ?

— I-ai povestit detalii despre viaţa ta personală, despre Meg şi despre părinţii voştri ?

— Bineînţeles. Hertha trebuie să ştie toate astea, ca să-ţi facă profilul psihic.

— Aha ! Laverne, cunoşti pe cineva cu numele Charles Girard ?

— Nu, mi-a răspuns prompt. N-am auzit niciodată acest nume. Cine e ?

— Poate fi unul dintre răpitori.

— Nu glumești ? Cum ai dat de el ?

— Orice geniu ar fi reușit. Bărbatul tău n-a pomenit niciodată despre el ?

— Din cîte îmi amintesc, nu. Dar mai bine întreabă-l pe Harry.

— Așa am să fac. Laverne, de cînd îi cunoști pe soții Gloriana ?

— De luni de zile. Cred că acum e deja un an.

— De unde sînt... știi ?

— Din Chicago, cred.

— Doamna Irma Gloriana e văduvă sau divorțată ?

— Divorțată. Mi-a spus că fostul soț locuiește undeva, în California, cu fata lor. Frank a fost luat de mamă, iar fiica locuiește cu tatăl lor.

— De cînd sînt căsătoriți Hertha și Frank ?

— Cred că mi-au spus că de patru ani. De ce îmi pui toate aceste întrebări despre ei, Archy ?

Am dat din umeri.

— Îi găsesc interesanți. Misterioși.

— Misterioși ? A rîs. Încearcă și ei să-și facă o situație ca toată lumea.

— Tu ți-ai făcut una, am spus cu impertinență.

Nu s-a simțit ofensată. S-a uitat în jur, la camera parfumată, cu satisfacție, apoi și-a mîngîiat desenul reliefat în aur și argint de pe rochie.

— Poți pune rămășag pe fundul tău dulce că am reușit, a răspuns. Dar am plătit ce se cuvine pentru asta. Apropo, Meg s-a întors în oraș. Mi-a telefonat azi-dimineață. Nu vrei s-o vezi ?

De aici am dedus că Meg nu-i povestise surorii ei despre ședința la care asistase împreună cu mine. La început, i-am fost recunoscător pentru asta, dar apoi mi-am dat seama că Laverne va afla despre ea probabil de la soții Gloriana.

— Da, mi-ar plăcea s-o revăd, am mărturisit.

— Ești un băiat bun, m-a aprobat. Ea trebuie să afle că nu toți bărbații sînt de două parale. Majoritatea, dar nu toți.

Rămăsesem în picioare în tot timpul acestei conversații, pentru că Laverne nu mă invitase să mă așez. Obosisem de stat în aceeași poziție și nu mă mai puteam gîndi să pun alte întrebări suplimentare.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, i-am spus. O să-i telefonez lui Harry să-l întreb dacă îl cunoaște pe Charles Girard.

— Unde locuiește Girard ? a întrebat, ca din întîmplare. Știi ?

N-ar fi trebuit să mă întrebe asta. O suspectasem că minte cînd negase că l-ar fi cunoscut pe Charles Girard. Întrebarea m-a convins că știa foarte bine cine era și că acum încerca să descopere cît de mult știam despre el.

— N-am nici cea mai mică idee, am spus, făcînd pe prostul. Dar s-ar putea să-l găsesc. Și pe Piersicuța.

— Nu te strădui, Archy, m-a sfătuit. Ce importanță are, de fapt ? Harry își permite cu ușurință cele cincizeci de bătrîne pe care i le-au cerut.

— Laverne ! am protestat. Ai grijă să nu afle soțul tău ce-ai spus. El și-ar dori înapoi animalul favorit fără să plătească, și dorește ca răpitorii să fie spînzurați de degete sau de alte prelungiri ale trupului aflate la îndemînă.

— Soțul meu, a răspuns ea supărată. Ce vrea el și ce obține sînt două lucruri diferite.

Mi-am zis că ar fi un bun prilej să-mi fac ieșirea și așa am și făcut. M-am întors acasă, gîndindu-mă că Laverne Willigan are mai mult decît tărîțe în cap. Mințise cu dezinvoltură și perspicacitate, eram sigur, dar, de ce o făcuse, nu mai eram la fel de sigur.

Pe lîngă afacerea cu Charles Girard, îmi mai dăduse o șaradă. Roderick Gillsworth spusese că Irma Gloriana era văduvă. Laverne tocmai îmi povestise că era divorțată. Nu-mi venea să cred că Irma lansase mai multe variante

despre datele ei unor persoane diferite; era prea deșteaptă pentru așa ceva.

Ceea ce însemna că sau Gillsworth mințise, sau Laverne.

Sau amîndoi.

Am folosit telefonul din camera de lucru a tatii, ca să-l chem pe Harry Willigan. M-a salutat cu țipete și a trebuit să aștept să-și piardă răsuflarea, ca să-i pot pune întrebarea despre Charles Girard.

— N-am auzit niciodată despre individ, a mugit și și-a reluat vorbăria.

Am pus încet receptorul în furcă, sperînd că va mai continua încă cinci minute înainte de a-și da seama că delirează într-un telefon închis.

Am urcat și am mîzgălit în jurnal timp de mai mult de o oră. Dosarul Piersicuța — Gillsworth creștea frumușel, dar această harababură de informații nu căpăta încă nici o formă. Unde era Xatyl, acum, cînd aveam nevoie de el ?

Mă întorsesem de la înot și mă îmbrăcasem pentru seară, cînd a sunat Rogoff. N-a mai pierdut timp cu introduceri.

— Am niște noutăți pentru tine, a spus. Chestii interesante.

— Și eu am ceva, pe alese, pentru tine, i-am răspuns. Cînd și unde ne întîlnim ?

— Am de lucru pînă peste cap cu actele, s-a plîns el. Probabil că nu voi termina pînă tîrziu. Ce-ar fi să vii tu la vagonul meu pe la nouă treizeci sau cam așa ceva ?

— Mi se pare foarte potrivit, am aprobat. Să aduc ceva ca să ne clătim gîtlejurile ?

— Nu, a refuzat el, am o sticlă de vin de pus la bătaie. E un vin de Burgundia, simplu, de casă, fără pretenții, dar vei fi surprins de calitatea lui.

— Îți mulțumesc, domnule Thurber, i-am spus. Ne vedem diseară.

În seara aceea, Ursi Olson a servit o cină de Florida compusă din mîncare de scoici, pește spadă la grătar, banane cu piure de mango și salată din miez de palmier. Tata se înduioșase și în loc de o carafă cu chablis a adus un vin vechi, tămîios, tare ca otrava.

După cină m-am întors în camera mea și am mai adăugat cîteva note în jurnal. Apoi am telefonat la informații și am întrebat dacă au un nou abonat, Margaret Trumble din Riviera Beach. Mi-au dat numărul și am sunat. Am lăsat să sune de șapte ori, înainte de a închide, întrebîndu-mă unde poate fi. Nu știu de ce nu mă simțeam liniștit, dar așa era.

După aceea am înhățat o jachetă de golf și am alergat la Miata. Era o seară superbă, senină și destul de răcoroasă, ca să poți dormi fără aer condiționat. Dar în noaptea aceea n-am prea avut noroc de somn.

Ceea ce Rogoff numea „vagon" era cu adevărat o locuință mobilă, așezată pe o fundație robustă, într-un parc de locuințe similare dincolo de Belvedere Road. Era un loc plăcut — pajiști și palmieri, un mic bazin de înot și o cameră și mai mică de recreere.

Majoritatea locuitorilor erau pensionari, și îmi închipui că lui Al i se făcea o reducere la întreținere, pentru că proprietarul parcului dorea să aibă un copoi prin preajmă. Vreau să zic, dacă vreunui mișel îi venea ideea să plece cu una dintre casele mobile — care nu garantau prea mare siguranță — se gîndea de două ori înainte de a trece la acțiune, cînd vedea un păzitor al legii plimbîndu-se prin jur cu un obuzier prins la șold.

Casa lui Al era îngrijită pe dinafară și confortabilă pe dinăuntru. Avea o cameră de zi, un dormitor, bucătărie și baie, în șir, stil vagon. Își decorase singur casa și, deși nu risipise bani, nimic nu era scump, mie mi se părea un bîrlog de celibatar foarte atrăgător și confortabil — unul dintre acele locuri unde îți arunci pantofii din picioare și te cherchelești.

Cînd am sosit, avea o sticlă de vin răcit și destupat. Dar nu era vinul de Burgundia, era un cabernet Sterling 87. Dacă socotiți o blasfemie să pui la rece un vin roșu, bun, ca acesta, trebuie sa vă spun că floridienii pun la frigider chiar și Bordeaux-ul cel mai scump. Noi luăm masa în aer liber o mare parte din timp și dacă vinul nu e rece, sorbim cu zgomot supa.

Ședeam în fotolii tapițate, la o măsuță de sufragerie din stejar, împinsă într-un colț al camerei de zi. Am gustat vinul și era exact cum trebuie.

— Cine începe ? a întrebat Al.

— Tu, am spus. Revelațiile mele uimitoare mai pot aștepta.

A ieșit să-și aducă blocnotesul. Purta pantaloni cafenii-roșcați și o bluză. Nu era încălțat, iar picioarele lui cărnoase erau îndesate în niște șosete albe de atletism. Am băgat de seamă că avea burtă, nu mare, dar în formare. Majoritatea copoilor nu mănîncă bine. Pentru ei o dietă echilibrată e o pizza cu anșoa și o cutie de doctor Pepper.

— În regulă, a spus sergentul, aplecîndu-se deasupra carnetului său de note, iată ce am primit din Atlanta. Oamenii de la care soții Gloriana au adus referințele nu există la adresele menționate. Banca din Atlanta, pe care au indicat-o, era una de sprijin și împrumut și a dat falimentacum trei ani.

— Frumos, am spus.

— Am luat, apoi, legătura cu un detectiv de la DP din Atlanta care știa totul despre ei. Jerry Weingarter. Un tip simpatic. Fumător de țigări de foi, ca și mine. Mi-a fost de mare ajutor, așa că îi voi trimite o cutie cu cele mai bune țigări de foi.

— McNally & Fiul va achita nota de plată, am spus.

Al a zîmbit.

— Așa mi-am și închipuit. Ei bine, acest Weingarter mi-a spus că Irma Gloriana și soțul ei...

— Aoleu, am spus ridicînd o mînă. Vrei să spui că Irma e măritată ?

M-a privit.

— Sigur că e măritată ! Tu ce credeai ?

— Nu știam ce să mai cred, am răspuns onest. Bărbatul ei mai trăiește ?

— Trăia acum șase luni, cînd a ieșit din pușcărie. Îl cheamă Otto. Otto Gloriana. Sună frumos, nu-i așa ? Bea-ți vinul ; mai avem o sticlă pusă la rece. Irma și Otto țineau ceea ce dragul meu tata mare, bătrînul, numea o casă de proastă reputație. Nu era un bordei șleampăt ; familia Gloriana avea o afacere de primă clasă. Fetele lor erau toate tinere și frumoase. Tipii plăteau între o sută și cinci sute, în funcție de ce doreau. Irma era madama, Otto — managerul afacerii. Aveau această afacere de patru sau cinci ani și le mergea binișor, cu o clientelă rafinată dintre cetățenii din clasa de sus. Legea a intervenit cînd una dintre fete a devenit dependentă de heroină.

Mi-am băut paharul de vin și mi l-am umplut din nou.

— Frumos tablou, am spus. Și ce rol a jucat în această piesă fiul, Frank ?

— El era paznicul, furniza mușchii, dacă vreunul dintre tipi făcea vreo trăsnaie.

— Și Hertha ?

— S-ar părea că ea nu avea nici o legătură cu bordelul. Weingarter spunea că ea își avea propria ei afacere, făcea ce face și acum : ținea ședințe de spiritism și alcătuia horoscoape. Tot el zicea că e un medium extraordinar. I-a ajutat o dată pe copoii din Atlanta să găsească un copil pierdut. Weingarter nu știe cum a procedat, dar ideea pe care le-a dat-o i-a dus drept la țintă.

A făcut o pauză, ca să-și umple paharul, iar eu am avut o clipă ca să reflectez la ceea ce îmi povestise. Cred că eram mai degrabă întristat decît șocat.

— Ce s-a întîmplat după ce copoii i-au obligat să închidă ? am întrebat.

— Otto a făcut cu ei o înțelegere. El va suporta consecințele dacă sentința soției și a fiului vor fi suspendate și ei vor părăsi orașul.

— Foarte nobil din partea lui Otto, am constatat eu. Cît a luat ?

— Se încadra între trei și cinci, a făcut un an și jumătate și a fost eliberat acum șase luni. Din lipsă de probe. Actualul lui domiciliu e necunoscut.

M-am holbat la ventilatorul din tavan.

— Al, am spus aproape visînd, ai o descriere fizică a lui Otto ?

— Da, a spus, căutînd printre paginile blocnotesului. Aici. E...

L-am întrerupt.

— E înalt, am spus, roșcovan. Cu umeri largi. Foarte bine îmbrăcat, în stil clasic. De șaizeci și cinci de ani sau cam așa ceva.

Sergentul m-a privit fix.

— De unde naiba știi ? a exclamat cu o voce răgușită. Iei lecții de spiritism de la Hertha sau cum ?

— Am nimerit-o ? am întrebat.

— Perfect, a recunoscut el. Acum, spune-mi cum.

— E pe-aici, am început. Folosește numele de Charles Girard.

Apoi i-am făcut lui Rogoff un rezumat despre cum mi-am închipuit că Piersicuța s-ar fi putut îmbolnăvi, cum răpitorii ar fi dus-o la medic, cum am cucerit spitalele de urgență pentru animale cu o poveste de doi bani, cum am găsit pînă la urmă un veterinar care și-a adus aminte că a tratat-o pe Piersicuța și mi-a dat numele și adresa omului care o adusese acolo.

Al m-a privit și și-a mișcat capul plin de admirație.

— Știi, mi-a spus, cred că ai testicule de simian obraznic. Ai, de asemenea, mai mult noroc decît meriți. Unde locuiește Otto ?

— Într-un motel păduchios de pe Federal Highway. Dar nu ți-am spus tocmai ce era mai important, Al. M-am dus azi-dimineață acolo, să-i fac o vizită lui Charles Girard sau, dacă nu era prezent, să văd dacă Piersicuța nu era prin preajmă și nu putea fi salvată. Dar am aruncat o privire și mi-am văzut de drum. Bentley-ul cenușiu al lui Roderick Gillsworth se afla parcat acolo, lîngă căsuța lui Otto.

Sergentul a privit fix și treptat i s-a schimbat fața. Mi s-a părut că pot distinge pe ea răzbunare sau poate rea voință.

— Gillsworth, a repetat și din buze i-a ieșit aproape un șuierat. Știam eu...

Dar n-am avut parte să aflu ce știa sergentul, pentru că, în clipa aceea, a sunat telefonul cu un sunet puternic.

Al a așteptat al treilea apel, apoi s-a ridicat în picioare.

— Mă duc în anexa dormitorului, a zis.

S-a depărtat și a închis ușa. Nu m-am simțit jignit. Dacă era vorba de treburi de serviciu, avea dreptul să nu le împartă cu nimeni. Iar dacă era vorba de profesoara cu care se întîlnea din cînd în cînd, și atunci avea dreptul să nu împartă secretul cu nimeni.

Se pare că a rămas acolo mult timp, pentru că am terminat ce mai rămăsese din cabernet. În cele din urmă, a apărut. Purta o pereche de pantofi uzați, cu șireturile atîrnînd și o jachetă de nailon kaki. Tocmai își fixa insigna la epoletul jachetei. După ce a reușit, și-a scos dintr-un sertar centura cu arma și toate accesoriile și și-a prins-o în talie cu o oarecare dificultate.

Apoi m-a privit. N-am putut citi nimic pe obrazul lui, pentru că nu avea nici o expresie ; fața îi era de piatră.

— A izbucnit un incendiu la Roderick Gillsworth, mi-a relatat fără intonație. A luat foc grăsimea la bucătărie. Focul a fost descoperit de vecini. A trebuit ca pompierii să spargă ușa ca să intre. Au stins focul și l-au căutat pe Gillsworth. L-au găsit în cadă. Își tăiase venele de la încheietura mîinii.

Am înghițit în sec.

— E mort ? am întrebat, descoperind că vocea îmi tremura.

— Definitiv, mi-a răspuns Al.

— Pot să vin cu tine ?

— Nu, a spus. Tu trebuie să aștepți și să nu te amesteci. Am să-ți telefonez de cum voi mai afla ceva.

— Al, mai era ceva ce voiam să-ți spun, l-am implorat.

— Acel ceva o să mai aștepte. Du-te acasă, Archy. Mai bine povestește-i și tatălui tău ce s-a întîmplat.

— Bine, am spus. Mulțumesc pentru vin.

— Ce ? A, da.

Am ieșit amîndoi și am așteptat pînă ce Al a încuiat. Apoi s-a urcat în furgoneta lui și a plecat. Am rămas acolo, fumînd o țigară și uitîndu-mă la cerul spuzit de stele. Încă un spirit trecuse dincolo. Încă o stafie. Încă nu-mi dădeam seama, atunci, că cei aflați în viață erau în minoritate.

DOISPREZECE

Ușa camerei de lucru a tatii era deschisă. Ședea la masa de lucru și lucra la teancul de corespondență pe care îl adusese acasă de la birou. Cînd am intrat, a ridicat ochii.

— Sînt ocupat, Archy, mi-a spus iritat.

— Da, domnule, i-am răspuns, dar am niște vești pe care cred că ar trebui să le aflați imediat. Nu sînt niște vești bune.

A oftat și a pus jos articolul.

— Este stilul acestei zile, a acceptat. Bine, despre ce este vorba ?

I-am repetat ce-mi spusese sergentul și, ca și lui Rogoff, fața i-a devenit de piatră.

— Da, a rostit cu vocea lui liniștită, am auzit mașinile de pompieri trecînd mai devreme, în seara asta. Omul murise deja ?

— Așa spunea Rogoff. Mi-a făgăduit să-mi telefoneze după ce va mai afla cîte ceva.

— Sergentul își închipuie că a fost o sinucidere ?

— Nu mi-a spus, tată.

— *Tu* crezi că a fost ?

— Nu, domnule, am răspuns și i-am povestit întîlnirea mea de dis-de-dimineață cu poetul. Părea foarte bine dispus, ca și cum ar fi fost mulțumit că funeraliile Lydiei se sfîrșiseră și că își putea vedea de viața lui. Mi-a spus că are de făcut cîteva drumuri astăzi, să facă niște cumpărături și alte treburi. Un om care a plănuit să se sinucidă nu se duce mai întîi la un supermagazin, nu-i așa ?

— Era treaz, presupun.

— Așa se părea. A vrut să-mi ofere ceva pentru menținerea tonusului, dar într-un mod glumeț. Da, aș spune că era treaz de-a binelea.

Tata a inspirat adînc.

— Iată că acum toate temerile mele s-au adeverit. Așa cum stau lucrurile, el își lasă bunurile lumești, cu excepția manuscriselor în original, unei soții care a murit înaintea lui. După cîte știu eu, nu are rude de gradul întîi în viață.

— Nu ? am rostit uimit. Frați sau surori vitrege ? Veri ? Mătuși ? Unchi ? Nimic ?

— Pe nimeni, după cîte știu. Vrei să torni cîte un porto, te rog, Archy. Cred că amîndoi avem nevoie de așa ceva.

Am făcut onorurile și seniorul m-a invitat prin gesturi să mă așez pe un fotoliu de lîngă masa de lucru. A sorbit gînditor din vin.

— Dacă investigațiile dovedesc că am dreptate și nu are rude în viață, îmi închipui că mătușa Lydiei și verii ei vor face o cerere pentru marea masă a moștenirii ei rămasă de la Roderick.

— O porcărie, mi-am dat părerea.

— Da, a fost și el de acord, așa este. Deodată, s-a supărat. De ce naiba idiotul n-a făcut imediat un nou testament după moartea soției, nu pot să-mi dau seama.

— Dumneavoastră ați încercat să-l determinați să-l facă, tată, am spus, sperînd să-l potolesc.

— Trebuia să fiu mai insistent, s-a mustrat, și am înțeles că furia lui era îndreptată atît împotriva lui, cît și împotriva lui Gillsworth.

— N-aveați de unde să știți ce se va întîmpla, am pus eu punctul pe i.

— Ar fi trebuit să știu, a spus, refuzînd să se calmeze. Am învățat de mult că în problemele legale e totdeauna necesar să te pregătești pentru cele mai rele evenimente. De data asta, am neglijat să fac așa, și ce putea fi mai rău s-a petrecut. Spuneai că sergentul Rogoff o să te sune cînd va afla detalii despre moartea lui Roderick ?

— Așa a spus.

— Te rog, anunță-mă imediat ce afli ceva de la el.

— S-ar putea să fie foarte tîrziu, tată. După miezul nopții.

— Trezește-mă, a spus cu asprime. Ai înțeles ?

— Da, domnule, am răspuns. Mi-am golit paharul de porto și l-am lăsat singur cu necazul lui. Bătrînului îi plac lucrurile ordonate, iar afacerea asta numai așa nu era.

Am urcat, dar nu m-am dezbrăcat, gîndindu-mă că era posibil ca Al să vrea să ne întîlnim undeva. M-am așezat în scaunul meu, mi-am pus picioarele pe masa de lucru și am încercat să găsesc un sens, *orice* sens, morții lui Gillsworth.

Deși găsiseră la cadavru venele de la încheietura mîinii tăiate, nimeni nu mă putea convinge că poetul se sinucisese. Dacă vă explic de ce refuzam să accept evidența, o să ziceți că sînt un bleg, dar iată cum funcționa mintea mea ; n-am să cred niciodată că un om cu atîta *joie de vivre*, încît își pusese jacheta sport Lilly Pulitzer dimineața, se putea sinucide seara. Bineînțeles, doar cu condiția ca în cursul zilei să nu fi suferit o înfrîngere catastrofală, și pînă acum nu aveam nici un semn să se fi petrecut.

Vă amintiți că am pomenit despre faptul că, pentru mine, deosebirea între ceva care a dispărut și ceva care e

pe cale să dispară e foarte vagă ? Atît de vagă, încît nu o pot pune în cuvinte. Dar acum moartea lui Gillsworth era altfel. Nu vreau să spun că toate ceţurile se ridicaseră, dar începusem să văd o linie întunecată care avea formă, dacă nu chiar substanţă.

Cu siguranţă că m-a învins somnul, pentru că, atunci cînd a sunat telefonul, am descoperit că eram cu capul pe mapa de lucru, sprijinit pe braţe. M-am ridicat şi m-am uitat la ceasul cu Mickey Mouse : aproape două şi treizeci.

— Rogoff, s-a prezentat. De ce să dormi tu cînd eu nu pot ?

— Mai eşti încă acasă la Gillsworth, Al ?

— Tot acolo. Dacă iau o pauză şi dau o fugă pînă la tine, poţi să-mi comanzi o cafea ?

— Bineînţeles. Ce-ai zice de nişte sandvişuri ?

— Nu, dar, oricum, îţi mulţumesc. Doar cafea, fierbinte şi neagră. Nu stau mult.

Am coborît la dormitorul părinţilor şi am bătut uşurel la uşă. Tata a deschis atît de repede, încît am ghicit că nu dormea, deşi era în pijamaua irlandeză de in : partea de sus cu mîneci lungi, pantalonii cu şiret.

— A sunat sergentul, i-am spus încet, sperînd să n-o deranjez pe mama. Vine să bea o ceaşcă de cafea la noi.

— Pot să stau şi eu cu voi ? m-a întrebat pater.

Ăsta era *stilul* lui. Vreau să spun că era la el acasă, era şeful, ar fi putut spune : „Stau şi eu cu voi". Dar a căutat o formulă politicoasă de a cere permisiunea, pentru a-şi susţine faţă de el însuşi imaginea unui domn manierat. El e cineva, ce-i drept e drept.

— Bineînţeles, i-am spus. Decofeinizată pentru dumneavoastră ?

A încuviinţat şi eu am coborît în bucătărie. Am pus ibricul şi am pregătit trei cești, cu farfurioare, frişcă şi zahăr, linguriţe. În mai puţin de zece minute, am auzit cauciucurile pe aleea cu pietriş şi am văzut pe fereastră furgoneta lui Rogoff.

El a apărut o clipă mai tîrziu ; arăta îngrijorat și istovit. S-a prăbușit într-un scaun, fără o vorbă. Și-a pus o linguriță cu vîrf de nescafé obișnuit în ceașcă și a turnat apă fierbinte deasupra.

Apoi a apărut tata. Se schimbase în pantaloni, bluză deschisă la gît, un cardigan vechi și papuci de casă uzați. Sergentul s-a ridicat, cînd a intrat. L-am admirat pentru asta. Cei doi bărbați și-au strîns mîinile, fără vorbe, apoi ne-am așezat cu toții. Tata și cu mine am băut nescafé decofeinizată, fără zahăr, cu frișcă.

— *A murit,* domnule sergent ? a întrebat seniorul.

— Fără nici o îndoială, domnule, a răspuns Rogoff. Adevăratul motiv îl vom ști abia după autopsie. Nu sînt medic, dar aș zice că s-a sfîrșit prin pierdere de sînge.

— Exsanghinare, am precizat eu.

Al s-a uitat la mine.

— Îți mulțumesc, domnule Webster, a spus. Ei bine, era o mulțime de sînge în cadă.

— Cum explicați asta ? a întrebat tata.

— Nu explic, a răspuns Rogoff. Încă nu. Sînt prea multe întrebări și nu destule răspunsuri. Permiteți-mi să vă redau scena. Vecinii lui Roderick aveau o petrecere în curte. Unul dintre musafiri a zărit flăcări în bucătăria acestuia. Oamenii au dat fuga, dar ușa din spate era încuiată. Între timp, femeile au telefonat la nouă-unu-unu. Cînd au sosit, pompierii a trebuit să spargă ușa din spate. Era încuiată, cu zăvorul tras și cu lanțul pus. Au spart și ușa din față. Aceasta era închisă cu yale, dar nu cu zăvor sau cu lanț.

A făcut o pauză ca să sufle în cafea, apoi a sorbit cu grijă. Nu era prea fierbinte pentru el, așa că a luat o înghițitură mare. Tata și cu mine ni le-am gustat pe ale noastre.

— Asta spune ceva, am zis. Nu crezi ? Ușa din față cu yale, dar fără zăvor sau lanț ?

— Se poate, a admis Rogoff. Sau poate că nu. Oricum, ca incendiu nu a fost mare lucru. Pe mașina de gătit era o tigaie mare. Tigaia avea în ea grăsime, unt sau ulei, nu s-a determinat încă. Dar a luat foc și a împroșcat, făcînd să se aprindă perdelele și fețele de masă. Dispozitivul electric al mașinii de gătit era încă branșat cînd au sosit pompierii.

— Deci își pregătea cina, a dedus tata, o afirmație nu o întrebare.

— Desigur, domnule, așa se pare. Pe dulap era o farfurie cu șase bucăți mari de crab, pregătite pentru a fi prăjite. Iar în frigider, se afla un castron cu salată deja amestecată.

— Vreo băutură ? am întrebat.

— Da, pe dulap era un litru de gin, deschis, din care lipseau cam două înghițituri. Și un pahar înalt, pe jumătate plin. Pare a fi gin tonic. Cu o felie de lămîie înăuntru. Mai erau șase sticle de apă tonică, în dulăpiorul de sub chiuvetă. Una dintre sticle pe jumătate goală.

Am dat din cap.

— Nu se potrivește. Un om își pregătește cina. Și-a luat băutură, a preparat salata. E gata să-și facă un sote din bucăți de crab. Apoi se hotărăște ca în loc de asta să-și taie venele de la mînă. O iei de bună, Al ?

— Acum nu iau nimic de bun. Aș mai putea bea o ceașcă de cafea ? Oricum, nu voi mai dormi în noaptea asta.

I-am făcut încă o cană de nescafé obișnuită, iar mie una decofeinizată, după ce tata și-a așezat palma deasupra cești lui.

— Continuă, te rog, domnule sergent, a spus el. Cum a fost găsit Gillsworth ?

— Pompierilor li s-a părut că nu e lucru curat și s-au apucat să-l caute. L-au găsit în cadă, în baia de la parter, cea de lîngă cabinetul lui de lucru. Era îmbrăcat. Nu era decît o lamă de bărbierit cu o singură muchie tăietoare,

însîngerată, pe rogojina de lîngă cadă. Amîndouă mîinile aveau venele de la încheieturi tăiate.

— Amîndouă ? m-am mirat eu. Dacă îți tai venele de la o mînă, mai ai putere să ții în mîna aceea lama și să-ți tai venele de la cealaltă încheietură ?

— Nu mă întreba, a spus Rogoff. N-am încercat niciodată. Vom avea nevoie de un medic legist pentru asta.

— Pe corp se mai vedeau alte răni ? a întrebat tata.

Sergentul l-a privit admirativ.

— Da, domnule, mai erau, i-a răspuns. În partea din spate a capului, sus. Părul era năclăit de sînge. Dar e posibil ca, după ce și-a tăiat venele, să fi căzut în cadă și să-și fi spart capul, lovindu-se de margine. Și, într-adevăr, pe marginea căzii este o urmă de sînge care arată exact așa. E una dintre întrebările la care eu va trebui să răspund.

— Tu ce crezi că a fost, Al ? am zis. Sinucidere sau omucidere ? Nu te întreb despre ce știi cu siguranță, ci doar ce *crezi ?*

A ezitat un moment, apoi a răspuns :

— Omucidere.

— Desigur ! am exclamat, triumfător. Nimeni nu se apucă să-și taie venele în timp ce-și pregătește masa, doar dacă găsește viermi în bucățile de crab.

— Nu acesta este principalul motiv ca să spun că e omucidere. Sinucigașii fac uneori lucruri ciudate pînă ce ajung să aibă destul curaj ca să-și facă ieșirea finală. Nu, altceva mă face să cred că altul i-a tăiat lui Gillsworth venele. Archy, fă-mi, te rog, un hatîr. Arată-mi cum ți-ai tăia venele, dacă te-ai hotărî să o iei din loc spre Buffalo.

L-am privit.

— Vrei să mă prefac că-mi tai venele ?

A încuviințat.

— Folosește-ți linguriță.

Am luat linguriță din farfurioară. Am ținut-o cu mîna dreaptă de cupă, cu mînerul liber. Mi-am ridicat ante-

brațul stîng și l-am întors cu palma în sus. Purtam o bluză de polo, cu mîneci scurte ; brațul era dezgolit.

— Mă simt ca un nebun perfect, am spus.

— Nimeni nu e perfect, a protestat Al, dar ești aproape. Dă-i înainte, taie-ți venele.

În timp ce tata și sergentul mă urmăreau cu atenție, am trecut mînerul linguriței peste încheietura mîinii stîngi, repede, destul de apăsat, ca să lase urmă pe piele. Apoi mi-am trecut linguriţa în mîna stîngă și am făcut aceeași mișcare de tăiere peste încheietura dreaptă. Trebuie să recunosc că interpretarea acestui rol m-a cam enervat.

— Aha, a spus Rogoff. Așa mi-am închipuit și eu.

— *Ce* ți-ai închipuit ?

— Ai tăiat dinafară spre înăuntru. Așa ai procedat la amîndouă mîinile.

Mi-am privit antebrațele și am încercat apoi să tai cu linguriţa pornind din partea de jos a încheieturii spre partea de sus.

— Da, așa am făcut, am spus. Nu e imposibil să tai și altfel, dar nu ți-e chiar la îndemînă și nu poți avea tot atîta forță. E ca la tenis, lovitura cu dosul mîinii, față de cea cu mîna ținută drept.

— Desigur, a încuviințat Rogoff. Am mai văzut vene tăiate mai înainte, la sinucideri sau presupuse sinucideri. Tăietura este totdeauna dinspre exterior spre interior. Tăieturile de la încheieturile lui Gillsworth arătau de parcă ar fi fost făcute dinspre partea interioară a încheieturii în sus. Sau așa mi s-a părut mie, admit că mă pot înșela. Și mai e ceva : încheieturile lui Gillsworth nu au semne de ezitare. De obicei, pe încheieturi sînt zgîrieturi și tăieturi superficiale pe care sinucigașul și le face, pînă ce se decide să meargă pînă la capăt. Încheieturile lui Gillsworth au doar tăieturi adînci. Ei, dar trebuie să mă întorc. Mulțumesc pentru cafea, m-a pus pe picioare.

— Noi *îți* mulțumim, domnule sergent, a spus tata, că ne ești atît de apropiat. Te asigur că Archy și cu mine vom păstra în cel mai deplin secret ceea ce ne-ai povestit.

— Da, a spus Rogoff, v-aș fi recunoscător.

Și-au strîns mîinile și eu l-am condus pe Al la furgonetă.

— Mai ai cîteva minute ? l-am întrebat.

S-a uitat la mine o secundă, apoi a zîmbit.

— Ai ceva ce nu vrei să audă tatăl tău ?

— Așa e, am spus. Sau ce mi-a încredințat el.

— Sigur că am cîteva minute, s-a hotărît Al. Gillsworth nu pleacă din oraș.

M-am urcat împreună cu el în cabina furgonetei. Și-a aprins o țigară de foi, iar eu o țigaretă. Cînd buruienile au început să ardă, m-am întors spre el.

— Îți aduci aminte că înainte de a pleca de la tine, în ultima seară, ți-am spus că trebuie să-ți destăinui ceva ? Ei bine, am fost la o ședință la familia Gloriana, miercuri seară.

Nu a părut surprins.

— Așa ? Și ai vorbit cu bătrînul tău prieten Epicur ?

— Nu, am vorbit cu Lydia Gillsworth. Mediumul a luat legătura cu ea prin Xatyl, un șaman mayaș. El este legătura ei cu lumea spiritelor.

— Aha. Înțeleg lucrurile astea.

— Da ? Oricum, Al, am auzit-o pe Lydia vorbind. Știu că vorbele erau rostite de Hertha, dar aș putea jura că era Lydia. Numai că Hertha o cunoștea bine și, dacă mediumul are darul imitării, ceea ce e clar că are, se prea poate să fi imitat vocea Lydiei.

— Și asta *înțeleg*. Despre ce ai vorbit cu Lydia ? Ai întrebat-o cine a terminat-o ?

— Bineînțeles.

— Și ce-a spus ?

— A devenit isterică. A țipat : „Caprice ! Caprice !" Mereu, mereu.

A părut mișcat. Și-a întors încet capul să mă privească, iar expresia feței îi era încurcată.

— Ești sigur că așa a spus ?

— Sînt sigur. La început cuvintele au fost strigate cu vocea Lydiei, apoi Hertha striga întruna : „Caprice ! Caprice !“ cu propriul ei glas. Știi ce înseamnă, nu-i așa ?

— Da, știu. Mașina doamnei Gillsworth era un Caprice. Cu ea a plecat acasă de la ședință în noaptea în care a fost omorîtă.

— Așa e. Cum explici asta ?

Al a tăcut timp îndelungat. S-a întors și a privit fix prin parbriz.

— Am să-ți spun ceva, Archy : eu l-am suspectat pe Roderick Gillsworth că și-a omorît nevasta. Spunea că a vorbit cu ea de la voi, că ea i-a spus că tocmai s-a întors și că imediat a plecat cu mașina acasă unde a găsit-o moartă. A sunat la nouă-unu-unu și eu am ajuns acolo cinsprezece minute mai tîrziu. Punct. După ce am auzit povestirea lui, m-am dus în garaj și am pus mîna pe motorul mașinii Caprice. Nu cred că era atît de cald, cît ar fi trebuit să fie, dacă ea ar fi ajuns abia atunci de la ședință. Dar aceasta a fost o judecată subiectivă. De asemenea, ea a fost ucisă într-o noapte caldă și nimeni din Florida de Sud nu călătorește prin zonă, la sfîrșitul lui iunie, fără să deschidă aerul condiționat. Interiorul mașinii Lydiei nu era atît de răcoros cum ar fi trebuit să fie, dacă ea ar fi ajuns abia atunci acasă — iarăși o judecată personală. Nu putem prezenta procuraturii aceste elemente, dar am început să mă îndoiesc de Roderick Gillsworth.

— Cum e cu pendula care a fost răsturnată și oprită în momentul morții ?

— Asta nu înseamnă mare lucru, Archy. Oricine putea pune ceasul la o anumită oră și apoi să-l trîntească să nu mai meargă. Un alibi ușor de aranjat.

— Pînă aici e bine, am admis. Dar el *chiar* a sunat-o pe soția lui din camera de lucru a tatii.

— Știu că a făcut-o, a spus Al aproape supărat. În legătură cu asta, n-am nici o îndoială. Și deodată, noaptea trecută, Roderick e suprimat... dacă *a fost* omucidere, și eu cred că a fost. Asta îl poate scoate din cauză, nu-i așa ? S-ar zice că, pentru cine știe ce motiv, cineva nebun sau nu, dorește să lichideze toată familia Gillsworth, soția și bărbatul. Dar, acum, tu îmi spui că mediumul, vorbind cu vocea femeii ucise, a strigat : „Caprice ! Caprice !" Așa că încep să mă gîndesc din nou că mașina Lydiei poate furniza, cu adevărat, secretul ucigașului ei. Probabil că am avut dreptate la început, cu lipsa căldurii la motor și a aerului condiționat din mașină. Ascultă, Archy, trebuie, într-adevăr, să mă întorc în casa lui Gillsworth. Mai am încă multă treabă de făcut.

— Sigur, i-am spus și am dat să cobor din cabina camionetei. Dar el a întins o mînă să mă oprească.

— O să fiu prins cu treaba asta cel puțin cîteva zile. Te ocupi tu de Otto Gloriana și de răpire ?

— Intenționez.

— Bine. Și încă ceva : detectivul acela din Atlanta mi-a spus că Otto e un tip foarte scîrbos.

Eram indignat.

— Și tu ce crezi, că eu sînt micul lord Fauntleroy ?

— Fii atent la fiecare pas, m-a avertizat.

M-am întors acasă, am încuiat și m-am suit direct în pat. Am încercat să dorm, dar mintea îmi era un caleidoscop de imagini înfricoșătoare și cred că era cinci cînd am izbutit să aținesc. M-am trezit puțin înainte de prînz și eram sub duș, bine săpunit, cînd, potrivit tradiției, a sunat telefonul.

Am ieșit năvalnic, scoțînd un mormăit blînd, ceva de genul : „Rahat" — și am înșfăcat telefonul, dar l-am scăpat

pe duşumea, căci mîinile îmi alunecau. Am izbutit să-l prind, după multă agitaţie, şi l-am apucat cu amîndouă mîinile.

— 'lo ? am spus.

— Ce se petrece ? m-a întrebat Harry Willigan. Eşti beat sau ce-i ?

Am început să-i explic, dar el nu avea timp şi nici dispoziţie pentru ascultare. Mi-a spus că e pe cale de a pleca cu avionul la Chicago, la o întîlnire de afaceri. Va fi plecat pînă marţi şi dacă voi avea noutăţi despre Piersicuţa să-i telefonez lui Laverne ; ea ştia unde putea fi găsit. A închis, înainte ca eu să-i fi putut spune că eram aproape de iubita lui pisică.

Mi-am terminat duşul, m-am îmbrăcat şi i-am telefonat iar lui Meg Trumble. Din nou nici un răspuns. Foarte supărător. Am coborît pentru micul dejun-prînz şi l-am găsit pe Jamie Olson şezînd la masa din bucătărie. Ronţăia dintr-un sandviş gros, care părea a fi mai mult ceapă spaniolă crudă între feliile de pîine de secară. Mi s-a părut bun, aşa că mi-am făcut şi eu unul, cu multă maioneză. L-am udat cu o sticlă de bere Buckler (fără alcool, dacă vreţi să ştiţi).

— Jamie, i-am spus, îţi aminteşti că te-am întrebat dacă Laverne Willigan mai calcă pe de lături ? Mi-ai spus că ar circula zvonul că îi pune coarne dragului şi bătrînului Harry.

— Da.

— Ai mai auzit ceva despre el ?

— Un fante.

— Un fante ? Asta-i tot ? Doar că e un fante ?

— Da. Se îmbracă bine.

— Dar numele ?

— Nimic.

— Așadar, tot ce ai aflat e că Adultul pe care îl simpatizează Laverne sau Celălalt este un fante — corect ?

— Înalt.

— Aha. Un fante înalt. Începem să facem progrese. Tînăr ? Bătrîn ?

— Nici așa, nici așa.

— Cam de vîrsta mea, ce zici ?

— Se poa'.

— Din ce în ce mai bine. Deci, avem acum un fante înalt, așa și așa. Subțire sau gras ?

— Slab.

— Brunet sau blond ?

— Brunet.

— Chipeș ?

— Poa'. Presupun că ea așa crede.

— Excelent, am spus. Am acum un fante înalt, așa și așa ca vîrstă, slab, brunet, chipeș. Sînt mulți oameni în regiunea Palm Beach care corespund acestei descrieri, inclusiv știu eu cine.

I-am strecurat lui Jamie o bancnotă de zece pentru cooperarea lui plină de entuziasm. Apoi m-am dus în camera de studiu a tatii și am căutat numărul de telefon al motelului Jo-Jean de pe Federal Highway. Am sunat și mi-a răspuns o voce de femeie.

— Jo-Jean, a spus ea, iar eu mă întrebam cine poate să fie.

— Aș putea vorbi cu domnul Charles Girard ? am întrebat. Pe rîndul de la sud, căsuța patru.

— Știu unde este, a răspuns ea prost dispusă.

S-a auzit un clinchet, s-a făcut noua legătură și telefonul a început să sune. De nouă ori, am numărat, înainte ca receptorul să fi fost ridicat.

— Da ? O voce bărbătească adîncă și groasă.

— Domnul Charles Girard ?

— Da. Cine-i acolo ?

— Domnule Girard, aici e veterinarul care i-a acordat recent îngrijire medicală pisicii dumneavoastră. Obiceiul meu este de a urmări evoluția animalelor pe care le-am tratat, ca să fiu sigur că au fost recuperate satisfăcător. Fără plată, desigur. Să vedem, numele pisicii dumneavoastră e Gertrude ?

— Piersicuța.

— Sigur, am spus. Mi-a scăpat. Cum se simte Piersicuța, domnule Girard ?

— E bine.

— Mă bucur. Ei bine, să știți că sîntem oricînd la dispoziția dumneavoastră pentru a asigura îngrijirea de urgență a animalului, atunci cînd are nevoie de ea. Vă mulțumesc, domnule Girard, și vă urez o zi bună.

— Da, a spus el și a închis.

Eram extrem de mulțumit de rezultatele cercetării mele discrete din acea dimineață. Am socotit că, dacă aveam noroc în continuare, înainte de căderea nopții aveam să-l caut pe judecătorul Crater ca să i-l prezint pe Jack Spintecătorul.

Mi-am alimentat Miata și am pornit în călătorie spre Federal Highway. Mergeam încet, pentru că mă pregăteam să-l înfrunt pe Otto în bîrlogul lui de la motelul Jo-Jean și aveam nevoie să însăilez un scenariu credibil ca să-mi justific apariția în pragul căsuței lui. Nu găseam nici o șmecherie care să nu fie o nebunie curată. M-am decis să mă bazez pe prezența mea de spirit.

Am parcat în aceeași zonă ca și data trecută și m-am îndreptat spre biroul de la Jo-Jean prin căldura miezului zilei. Aceeași femeie, cu care vorbisem mai înainte, se afla cocoțată pe același scaun înalt, în spatele aceleiași tejghele, aplecată asupra aceluiași ziar. Titlul era de data asta „Bucătarul șef ucide șase indivizi cu linguroiul".

— Vă rog să mă scuzați, am spus, domnul Girard e acasă ?

— L-ați scăpat, mi-a răspuns, fără să ridice ochii. Și el, și doamna au plecat cu mașina acum cîteva minute.

— La naiba ! am exclamat. Mi-a spus că îl găsesc aici. Nu l-am mai văzut de secole și am făcut tot drumul de la Fort Lauderdale sperînd să-i fac o surpriză. Mai are încă Lincoln-ul Continental ?

— Chrysler Imperial.

— Ah, înseamnă că a schimbat Lincoln-ul. Și nevasta lui e tot o blondă înaltă, remarcabilă ?

— O brunetă grasă. Seamănă cu un buldog.

— O, doamne ! am spus, rîzînd cu poftă. Înseamnă că bătrînul Charlie și-a schimbat și prima nevastă. V-a spus cînd se întoarce ?

— Nu.

— Poate mă învîrtesc puțin prin jur, să văd peisajul și mă întorc puțin mai tîrziu. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Îmi spuneam că am fost teribil de deștept, cînd deodată, fără să ridice ochii, mi-a zis :

— Ați luat o mulțime de informații pe gratis, nu-i așa ?

Am oftat, am scos o hîrtie de douăzeci din portofel și am pus-o pe tejghea. A înșfăcat-o atît de repede, încît jur că figura bătrînului Hickory părea șocată.

Am ieșit în soarele fierbinte și m-am îndreptat spre căsuța de pe rîndul de la sud. Era mai mare decît mi-o închipuisem, dar avea, cu siguranță, zidăria foarte uzată și o nevoie urgentă de a fi zugrăvită — sau de o grenadă de mînă. Un aparat pentru condiționarea aerului bîzîia ruginit la una din ferestre, iar deasupra verandei povîrnite se afla o copertină cu țesătura de plastic ruptă atîrnînd.

Am pășit pînă la ușă și am ciocănit cu blîndețe. Nu a deschis nimeni, dar am auzit un singur mieunat jalnic. Mi-am apropiat buzele de cant și am șoptit :

— Nu-ți pierde nădejdea, Piersicuțo. Cavaleria se apropie.

Apoi m-am întors acasă, înțelegînd că evenimentele se desfășurau atît de rapid, încît trebuia să-mi aduc jurnalul la zi, ca să fiu sigur că nimic nu va fi uitat sau ignorat, oricît de lipsit de importanță ar fi părut. Dar, mai întîi, i-am telefonat încă o dată lui Meg Trumble și de data asta a răspuns.

— Meg ! am exclamat. Unde Dumnezeu ai fost ? Încerc să te găsesc de secole. Începusem să mă îngrijorez pentru tine.

— O, Archy, a spus ea, vocea îi fremăta realmente de bucurie. Am fost *atît* de ocupată. Lista aceea cu nume a fost un noroc neprevăzut. I-am vizitat deja pe patru dintre ei și doi sînt, într-adevăr, interesați să aibă un antrenor personal. Nu e minunat ?

— Absolut, am spus. Ce-ai zice de o cină diseară ?

— Mi-ar plăcea, a răspuns prompt. De fapt, am sunat-o pe Laverne acum cîteva minute să o întreb dacă nu mănîncă cu mine diseară, dar are o întrunire la Societatea Afacerilor Curente. Acum îmi pare bine că n-a putut ; prefer să luăm cina împreună.

— Așa rămîne, am decis. Te iau pe la șapte ?

— Superb, a aprobat ea. Am mai putea merge la Café Istanbul ? Mi-a plăcut. Pa !

M-am așezat un moment, adunînd doi cu doi și obținînd cinci. De reținut : Harry Willigan nu era în oraș. Soția lui avea un iubit pe care nu-l știa nici vîntul, nici pămîntul. Iar Laverne nu putea lua cina cu Meg, pentru că avea o întrunire la Societatea Afacerilor Curente. Ha-ha-ha !

Această societate este o asociație din Palm Beach a bărbaților și femeilor, în majoritate bătrîni, care se întîlnesc o dată pe lună ca să asculte o conferință despre

afacerile curente ținută de un congresman, un profesor de științe politice, comunist penitent sau dictator detronat din vreo republică a bananelor. Discursul era urmat de I & R[1] și întrunirea se termina cu cafele și biscuiți din făină de ovăz. Mama era un membru devotat și o dată a fost responsabilă cu organizarea.

Am coborît în galop scările și am găsit-o pe mater în seră, tăifăsuind cu begoniile ei.

— Știu că e cald, spunea ea, dar e vară și trebuie să vă țineți firea.

— Hei, iubire, i-am strigat, repezindu-mă să o sărut pe obrazul de catifea. Ce face azi mama copilului ?

— O, dragă, a spus ea, *ești* într-o dispoziție minunată. Iar te-ai îndrăgostit, Archy ?

— S-ar putea, am recunoscut. Simt niște arsuri bizare prin zona inimii, dar, firește, ar putea fi și sandvișurile cu ceapă pe care le-am mîncat la prînz. Ascultă, doamnă McNally, astă-seară ai o întrunire la Societatea Afacerilor Curente ?

A tăcut o vreme, cu stropitoarea în mînă, privindu-mă încurcată.

— Nu, de ce ? a rostit. Pînă la cincisprezece iulie nu mai avem nici o întrunire. De ce mă întrebi ?

— Am greșit doar, m-am scuzat. Ca de obicei, ne vedem la cocteil, dar diseară, la cină, am o întîlnire.

— Bravo ție, mi-a spus veselă. Cu o persoană drăguță, sper.

— Așa sper și eu, i-am răspuns.

Am urcat înapoi, convins că singurele afaceri curente la care avea să asiste Laverne Willigan erau ale ei proprii. Se pare că în zilele astea bîntuia adulterul prin zonă. Mă tem că e contagios.

---

1 Întrebări și răspunsuri.

Restul după-amiezii am lucrat la jurnal, notînd în grabă toate informațiile pe care le aflasem despre moartea lui Roderick Gillsworth. Am adăugat istoria familiei Gloriana, așa cum mi-o relatase Al Rogoff și felul în care descoperisem în ziua aceea implicarea probabilă a lui Otto în răpirea Piersicuței, alias Dulcica. Am încheiat cu istorisirea aparentei infidelități a lui Laverne Willigan și cu încercarea ei de a o ascunde stîngaci cu o minciună subțire.

Mulțumit de truda zilei și de felul în care cazul Gillsworth — Piersicuța își revela treptat secretele, am închis magazinul și am plecat la înotul meu zilnic. M-am întors să fac un duș și m-am îmbrăcat cu o atenție deosebită. Intenționam să o uimesc pe Meg Trumble cu stilul croitorului meu și de aceea am ales o bluză împletită din bumbac, de culoarea prunei și o jachetă sport de in în verdele curselor englezești. Pantaloni din mătase cafenie. Pantofi comozi de Cordoba. Fără șosete.

Am prezentat această costumație familiei la ora cocteilului.

— O, doamne ! a oftat tata.

M-am rugat ca Meg să fie impresionată favorabil de aspectul meu de fante. Eram convins că lucrasem îngrozitor de mult și că aveam nevoie de o seară liniștită, să mă relaxez, fără morți violente, fără răpiri, fără mesaje șocante de dincolo. Îmi închipuiam că Meg și cu mine o să petrecem a-ntîia, zîmbind și șușotind.

Și că mai tîrziu, sătulă de musaca și copleșită de *Gemütlichkeit*[1], o să-mi asigure o rundă de-a prinsa în intimitate. Numai noi doi. Singuri pe lume.

Am sunat la sonerie, tremurînd de dorință, precum un cîine de vînătoare lîngă pradă. Meg m-a primit cu un

1 Mulțumire, confort *(germană în orig.)*.

zîmbet cuceritor. În spatele ei, în camera de zi, ședea Hertha Gloriana, care mi-a acordat un surîs încîntător.

— Hertha ne va întovărăși, a spus Meg fericită. Nu e minunat ?

TREISPREZECE

Mai cinasem cu două femei și înainte — mulți flăcăi au avut această experiență — și îmi plăcuse. Ca să fiu cinstit, îmi dădea sentimentul că sînt un pașă, că mă ocup de două cadîne din harem sau că poate intervievez în același timp două femei. Respectul față de sine al bărbatului, totdeauna avînd nevoie să crească, capătă o infuzie de heliu prin prezența sau atenția măgulitoare nu a unei singure, ci a două (fiți atenți !) doamne atrăgătoare.

Acestea fiind zise, trebuie să vă mărturisesc de la început că seara aceea a fost un dezastru. Nu m-am simțit niciodată atît de ignorat, atît de *străin*. Am început să mă întreb dacă bărbații și femeile nu sînt doar două genuri diferite ci, de fapt, două specii diferite.

Totul a început încă de cînd am ajuns la Café Istanbul. Am ales un separeu, Meg și Hertha au preferat altul, deși, din cîte vedeam, separeurile erau identice. Mă așteptam să șed alături de Meg, cu Hertha, a cincea roată de la căruță, de partea cealaltă a mesei. Dar femeile au insistat să cineze una lîngă alta, așa că eu ședeam singur în fața lor.

Dar asta nu face gaură-n cer, o să spuneți — și aveți dreptate. Numai că ăsta a fost doar începutul.

Hertha și Meg păreau a se concura una pe alta, emițînd păreri meschine despre felul în care se asortau culorile pe care le purtam. Încă și mai rău, mediumul mi-a sugerat să-i cer soțului ei sfaturi despre felul cum se asortează culorile și țesăturile pentru a arăta bine.

— E o idee, am spus cu voce de gheață, sperînd că scrîșnetul dinților mei să nu se audă. Și pe unde e Frank în seara asta ?

Întrebarea mea nevinovată a trezit un hohot de rîs la cele două, care a continuat în timp ce se servea salata și era destupat vinul. N-am primit răspuns la întrebare, deși era clar că cele două participante la cină îl cunoșteau. E ceva mai înnebunitor decît o poantă pe care cineva nu o știe și nimeni nu-i oferă vreo explicație ?

Încercările mele de a face o conversație ușoară au fost respinse în mod similar. Amîndouă femeile au rămas cu fețele nemișcate cînd le-am spus povestea, cu adevărat veselă, despre felul în care Binky Watrous și cu mine, un pic băuți, am furat o mașină de gunoi și am plecat cu ea în Boca Raton. Nu s-au arătat mai interesate nici la anecdota mea favorită despre Ferdy Attenborough, membru al Clubului Pelican, căruia prietenii i-au dat pantalonii jos și l-au împins într-o sală de bal în timpul unui dans ceremonios la The Breakers.

De fapt, nu păreau să-mi dea nici o atenție. Și-au petrecut aproape tot timpul șoptindu-și una alteia — o încălcare flagrantă a bunelor maniere — și atunci mi-am amintit de sentimentul neplăcut pe care îl avusesem după ședința de miercuri, cînd le-am văzut șezînd lipite una de alta și ținîndu-și mîinile. Am început să am o imagine răsturnată despre cel care era cu adevărat a cincea roată la căruță.

Oricum, acea cină dezastruoasă a avut un sfîrșit și m-am decis să nu sugerez mutarea într-un club de noapte

pentru o sticlă de șampanie sau o rundă de dans. Mă simțeam deja biodegradabil și gata de călătorie spre New Jersey.

Ne-am întors în apartamentul lui Meg, cu Hertha șezînd în brațe la Meg, ca și la ducere. Nu mai aveam dorința de a mai întîrzia prin preajmă, de vreme ce era dureros de limpede că prezența mea nu aducea nici o strălucire festivităților. Astfel că, invocînd o programare matinală la dentistul meu, mi-am făcut ieșirea. Protestele celor două femei la plecarea mea zorită au fost formale, și-au luat la revedere mecanic.

Am plecat cu mașina mai mult gînditor decît supărat. Poate o să vă vină greu să credeți, dar cîteodată, destul de des, datoria mea de șef al cercetărilor discrete pentru McNally și Fiul trece înaintea *Sturm und Drang*-ului[1] afacerilor mele personale.

Astfel, în urma acestei seri derutante, am meditat mai puțin la comportamentul jignitor al celor două însoțitoare ale mele de la cină, cît la locurile pe unde bîntuia și acționa Frank Gloriana. Nu trebuia să fiu monsieur C. Auguste Dupin ca să deduc că Frank și Laverne Willigan aveau ceea ce Jamie Olson a numit o dată „o legătură".

Ca să-mi verific teoria, m-am decis să fac o excursie scurtă înapoi la Jo-Jean Motel de pe Federal Highway. De data asta, am intrat în zona motelului atît cît a fost necesar ca să-mi confirm că Porsche-ul roz al lui Laverne era parcat în fața căsuței patru.

Apoi m-am îndreptat spre casă, amuzîndu-mă un pic cu gîndul la mutra pe care ar fi făcut-o Harry Willigan, dacă ar fi aflat că soția lui era amestecată în răpirea Pier-

1 Furtună și avînt, numele unui curent literar de la sfîrșitul secolului XVIII, premergător clasicismului *(germană în orig.)*.

sicuței. Nu aveam intenția să o torn, bineînțeles. Pur și simplu, un gentleman nu putea face așa ceva.

Am sosit la vizuina mea, unde am găsit un mesaj cu o mîzgălitură pe el, strecurat pe sub ușă. Era de la Ursi Olson și relata că sergentul Rogoff telefonase pe la începutul serii și dorea să-l sun.

L-am căutat întîi la sediul poliției, dar mi s-a spus că plecase să se culce. Am telefonat apoi la locuința lui mobilă și a ridicat după al treilea apel.

— McNally, m-am prezentat.

— Ești acasă atît de devreme ? S-a mirat. Ce s-a întîmplat... prietena ta ți-a dat brînci din pat ?

— Nu greșești prea mult, i-am răspuns. Ce s-a întîmplat, Al ?

— O mulțime de lucruri. În sfîrșit, am primit raportul FBI despre scrisorile lui Gillsworth și Williган.

— Scrise la aceeași mașină ?

— Da. Am și un raport preliminar al medicului legist și cîte ceva de la laborator. Sînt multe analize de făcut, dar lucrurile încep să se rînduiască. Ar fi mai bine să ne vedem.

— Grozav, am spus. Și eu am ceva să-ți spun. Știu cine a subtilizat pisica.

— Să nu-mi spui că Willie Sutton.

— Nu, am spus, rîzînd. Și mai bine. Cînd vrei să ne vedem ?

— Mîine dimineață, la zece, a fixat el. Acasă la Gillsworth.

— De ce acolo ?

— Vom face reconstituirea crimei. Tu vei juca rolul victimei.

— Rolul meu favorit, am recunoscut. L-am repetat în seara asta.

— Ce zici ?

— Nimic, am răspuns. Ne vedem mîine.

Mi-am turnat un pic de coniac și am petrecut cîteva ore revăzîndu-mi jurnalul, acordînd mai multă atenție relatărilor legate de Laverne Willigan, de sentimentele ei pentru soț, reacțiile ei la răpirea Piersicuței și bîrfa colportată de Jamie despre pretinsul ei iubit.

Mi-am turnat încă un pahar și mi-am aprins o țigară. Absorbind alcool și inhalînd nicotină cu o uitare de sine totală, meditam la motivele care o puteau împinge pe Laverne să ajute la răpirea pisicii, căci eram sigur că ea era implicată pînă peste capul încins de soare. Am mîzgălit cîteva note :

1. Laverne e o femeie tînără și senzuală, cu o poftă nebună de a se înfrupta din plăcerile vieții.

2. E măritată cu Harry, un prostănac, răutăcios din fire, mult mai în vîrstă decît ea, dar cu destui gologani ca să-i procure mai sus menționatele plăceri.

3. Ea îl întîlnește pe desfrînatul chipeș și imoral Frank Gloriana. El e însurat cu mediumul Hertha, dar nu-și face scrupule din a-și înșela nevasta, mai ales cînd există și posibilitatea unei răzbunări, (poate că mediumul este la curent cu înșelăciunea, dar nu-i pasă, fiind și ea la fel de amorală).

4. Laverne și Frank devin intimi, bucurîndu-se fiecare de tovărășia celuilalt, fără nici o intenție de a-și părăsi consorții respectivi.

5. Dar Frank se află într-o situație proastă cu banii (cecuri falsificate etc.).

6. Întrebare : Laverne sau Frank a avut ideea de a o șterpeli pe Piersicuța ca să pună mîna pe o sumă serioasă de bani ?

7. Răspuns : Bănuiesc că a fost escrocheria lui Frank, dar Laverne i s-a alăturat bucuros, pentru că îi provoca neplăceri necioplitului ei de bărbat, care își permitea cu ușurință această sumă, și dacă *nu*-l ajuta pe Frank, putea să-l piardă.

8. A îndesat pisica în cușcă și a scos-o din casa Willigan ca s-o livreze la căsuța patru.

9. Frank a strecurat pe sub ușa din față a Willigan-ilor nota de răscumpărare.

10. Laverne a adus înapoi cușca atunci cînd a aflat de la sora ei că eu i-am observat lipsa.

11. Tot ce a mai rămas de făcut este obținerea recompensei și reîntoarcerea Piersicuței la căminul ei.

13. Toți vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Am recitit notele și mi s-au părut logice... și atît de banale, încît îmi venea să plîng. M-am dus la culcare reflectînd că, într-adevăr, nu mai existau modalități noi de a păcătui.

Dacă descoperiți vreuna, anunțați-mă și pe mine.

Sîmbătă dimineața a adus un soare strălucitor și renașterea încrederii obișnuite a McNally-lor. Acest reviriment a ținut patruzeci și cinci de minute cu totul, pînă ce, în timp ce îmi săpuneam obrajii, pregătindu-mă de bărbierit, m-a chemat la telefon Consuela Garcia.

— Archy, a oftat ea, orgia noastră din noaptea asta s-a dus pe apa sîmbetei !

Sclipitoarea zi nouă s-a întunecat. Mă consolasem într-un mod tipic masculin că, în ciuda respingerii de către Meg vineri seară, îmi rămînea, oricum, Connie, care mă aștepta sîmbătă. Prevăzusem un desfrîu atît de dezlănțuit, încît includeam pînă și recitarea în cor a începutului poeziei umoristice : „A fost odată un tînăr din Rangoon". Dar, după cum se vedea, nu urma să fie.

— Connie, am spus cu vocea sugrumată de supărare, dar de ce ?

— Pentru că, mi-a răspuns, am primit un telefon de la verișoara mea Lola din Miami. Ea și Max, soțul ei, se duc cu mașina la Disneyland și vor să facă o haltă și să petreacă o noapte aici.

— E ridicol !

— Știu, dar *a trebuit* să fiu de acord, pentru că și eu am petrecut cu ei Crăciunul, Archy.

Am oftat.

— Cel puțin, am putea lua cu toții cina, nu-i așa ?

— Archy, m-a dojenit ea, Max poartă bermude cu șosete albe strînse pe glezne și pantofi negri cu șiret.

— Bine, fără cină, am spus cu fermitate.

— Dar aș vrea să te văd, a strigat ea. N-am putea lua masa noi doi, chiar dacă, după aceea, nu ne vom face semn cu ochiul ?

— Sigur că putem, am spus hotărît. Ne întîlnim la club, la prînz.

— Ești un om admirabil, a proclamat ea.

— Sînt de acord, am rîs.

Un mic dejun plin de vervă mă bine dispune totdeauna. Fiind din Scandinavia, Olson-ii au preferință pentru heringi. Unul îi căzuse în mînă lui Ursi și în dimineața aceea el a constituit masa mea : hering în vin, cu sos de muștar, smîntînă și mărar, și o bucată de scrumbie. L-am înfulecat cu pîine neagră și unt dulce. Știu că votca de la gheață e băutura cea mai potrivită la un ospăț cu hering, dar era dimineața, prea devreme ; am ales cafeaua neagră.

Înviorat și fericit că am fost binecuvîntat cu un stomac robust, am îndreptat Miata spre sud, ca să-l întîlnesc pe sergentul Al. Era o zi splendidă, senină și călduță. Dacă ai vrea să reconstitui o crimă, aceasta ar fi vremea ideală. Frumusețea soarelui, a mării, a cerului făcea din omucidere o farsă. Nimeni nu putea muri într-o zi ca asta.

Rogoff mă aștepta în camera de zi înflorată din conacul Gillsworth. M-am gîndit că obrazul lui cărnos atîrna din cauza oboselii și am început să vorbesc cu simpatie despre truda lui amarnică și despre evidenta lipsă de somn.

A dat din umeri.

— Asta e meseria, a mîrîit. Cum să fii altfel un copoi de succes ? Trebuie să-ți pui fundul la bătaie, să ai

răbdare și să te rogi să fii norocos. Miroși a pește. Ce-ai mîncat la micul dejun ?

— Hering.

— Eu nu mă pot plînge, a spus. Am avut un sandviș fierbinte cu pastramă și mărar autentic. Spune-mi ce mai știi de pisica aia nebună.

Ședeam față în față pe fotolii și i-am recitit toate dovezile care conduceau la concluzia că Laverne Willigan și Frank Gloriana conspiraseră intens pentru răpirea pisicii.

Al asculta cu atenție și cînd am terminat, a zîmbit.

— Da, a spus, cred că asta a fost : cei doi au făcut bigi-bigi și au pus la cale o capcană ca să-i șterpelească bătrînului mitocan animalul iubit, pentru cincizeci de mii. Îmi place, îmi place mult. Îți închipui că pisica mai e la motel ?

— *O* pisică e la căsuța patru, am spus. Am auzit-o mieunînd. Nu pot jura că e Piersicuța, dar inima îmi spune că e ea.

S-a gîndit o clipă. Apoi :

— Ca să-ți poți face meseria bine, trebuie să lovești cînd vine momentul. Această căsuță patru pare a fi centrul de bătaie a tot ce se petrece. Otto Gloriana locuiește acolo și tot acolo ai văzut Bentley-ul lui Gillsworth și Porsche-ul lui Laverne.

— Și am auzit pisica, i-am amintit. Încă ceva, doamna de la birou a spus că Otto a ieșit cu o femeie care putea să fie Irma.

— Probabil că era ea.

— Ai vrea să faci o razie prin zonă, Al ?

— Nu încă, a spus el. Pisica nu e atît de importantă cît omuciderile. Mi-e frică să nu ne grăbim și gîndacii să o ia la goană care încotro. Totuși, am să pun un agent deghizat într-una din căsuțe, ca să fie tot timpul cu ochii pe ei.

— În regulă, am aprobat, ăsta e jocul tău. Acum, spune-mi despre raportul FBI-ului.

Și-a scos blocnotesul și a dat paginile pînă a ajuns la partea pe care o căuta. A făcut o pauză, ca să-și aprindă o țigară de foi. Am așteptat cu răbdare pînă ce a tras un fum din ea spre mulțumirea sa. Apoi a început să citească.

— Mașina este un procesor personal de cuvinte de tip Smith Corona PWP 100 C. Hîrtia vine de la firma Southworth DeLuxe Four Star. Panglica Smith Corona e folosită pretutindeni. Toate scrisorile sînt scrise la aceeași mașină, probabil de același operator.

— Interesant, am apreciat, dar la ce servește asta ? Ce putem face cu aceste date ?

Mi-a zîmbit.

— Archy, ai început să gîndești ca un polițist. Tocmai mi s-a încredințat un ucenic. Ce voi face acum e să-l pun să răsfoiască paginile galbene și să facă o listă cu companiile din această regiune care vînd și asigură depanarea mașinilor de birou. Se va ocupa de fiecare dintre ele și își va face o listă cu cele care folosesc Smith Corona PWP 100 C. Apoi va obține numele și adresele clienților care au cumpărat această mașină sau care au solicitat depanarea pentru ea. E o groază de muncă, admit, dar trebuie făcută și cred că va da roade.

M-am gîndit o clipă.

— Asta e doar o cale de-a face această cercetare, am spus, felul cel mai dificil.

Al s-a uitat la mine, puțin supărat.

— Așa ? a spus. Și care este felul ușor de a o face, Sherlock ?

— Ține-i ucenicului o prelegere de douăzeci de minute despre procesoare. Spune-i să obțină o legitimație de la o companie recunoscută. Trimite-l să-l caute pe Frank Gloriana la biroul lui din Clematis Street. Ucenicul trebuie să fie în haine civile. Să încerce să-i vîndă lui Frank un procesor Smith Corona PWP 100 C. Pun pariu că Frank va spune : „Regret, avem deja unul".

Sergentul a izbucnit în rîs și și-a lovit coapsele.

— Ce șmecher ești ! a exclamat. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești de partea noastră, altfel ai sfîrși prin a deține toată Florida. Da, e o șmecherie grozavă și o vom încerca înainte ca ucenicul să-și rupă picioarele cu drumurile. Tu ești aproape convins că scrisorile vin din biroul soților Gloriana ?

— Ai ghicit, am zis. Acolo există niște uși care duc în camere pe care nu le-am văzut. Acolo e de mers.

— Ai dreptate, a spus Rogoff.Îți mulțumesc pentru sugestie.

— Ești oricînd binevenit, i-am răspuns. Al, vorbeai serios în legătură cu reconstituirea crimei ?

— Sigur că vorbeam serios. Iată, adunăm urme ale probelor fizice. Nu au greutate în sine, dar adunate laolaltă conduc la o posibilă omucidere premeditată care să pară sinucidere. Îți voi explica pe parcurs. Acum aș vrea să te înapoiezi în bucătărie. Eu am să ies și am să fac pe criminalul. Încearcă să acționezi așa cum crezi că a făcut-o Gillsworth în cele cîteva minute dinaintea morții.

M-am dus în bucătărie unde se mai vedeau cicatricele negre de la arderea grăsimii. După un moment, am auzit soneria de la ușa din față sunînd. Am așteptat un moment și apoi m-am dus spre intrare. Am privit prin vizor. În fața ușii se afla sergentul. Am deschis ușa.

— În regulă, a spus Rogoff, probabil că așa a făcut și victima, s-a uitat pe vizetă, a văzut pe cineva cunoscut și l-a lăsat să intre.

— *Pe el ?* m-am mirat eu. Nu era o femeie ? Sau poate două persoane ?

— E posibil, a spus el. A făcut un pas înapoi, a închis ușa. Acum făptașul este înăuntru, dar nu știe că Gillsworth a lăsat o tigaie cu ulei pe mașina de gătit. Și înainte ca victima să-i spună asta, ucigașul face așa...

A ridicat arătătorul țintindu-mă, celelalte degete erau strînse.

— De ce o armă ? l-am întrebat.

— Pentru că ucigașul vrea să-l ducă pe Gillsworth în cadă ca să simuleze sinuciderea. O invitație politicoasă nu și-ar fi atins scopul. Acum ridică mîinile și întoarce-te.

I-am ascultat ordinele. După cîteva secunde, am simțit o palmă ușoară după ceafă.

— Ce-a fost asta ? am întrebat.

— Tipul — sau doamna dacă insiști — l-a lovit pe Gillsworth în ceafă. Doctorul a stabilit : o lovitură serioasă cauzată de faimosul instrument bont. Putea să fie un mîner de pistol. Destul de tare ca victima să devină inconștientă. Acum cazi pe spate. Nu-ți fie frică ; te țin.

Destul de nervos, m-am lăsat pe spate. Al m-a prins de brațe.

— Dumnezeule, a exclamat, cît cîntărești ?

— O sută și șaptezeci.

— Minți.

— Ei, poate un pic mai mult.

— Da, cu douăzeci de pfunzi mai mult, a spus. Gillsworth cîntărea cam o sută cincizeci.

— Închipuiește-ți, m-am mirat. Destul de costeliv.

— Și cu mult mai ușor de purtat decît tine, a spus Al înaintînd cu spatele pe coridorul dinspre baie, trăgîndu-mă după el. Știm că așa a procedat, pentru că pe covor s-au găsit dîrele lăsate de călcîiele victimei. S-au fotografiat și s-au analizat fibrele. Și ghicește ce-am găsit în cele două urme paralele.

— Ce ?

— Păr de pisică.

— Aha ! Motelul.

— Ai priceput. Așa că am urcat și am controlat celelalte haine și ceilalți pantofi ai lui Gillsworth. Peste tot păr de pisică. Probabil că a petrecut o mulțime de timp în căsuța patru. Părul era cenușiu-auriu.

— Piersicuța, am concluzionat eu. Cu siguranță.

El nu a comentat, încercînd să nu-și piardă suflul, în timp ce mă tîra de-a lungul bîrlogului poetului și peste pragul băii.

— În regulă, a spus ușurat, acum poți să stai pe picioarele tale. Nu te mai vîr în baie ; încă n-a fost spălată. M-a lăsat jos și s-a uitat la ceas. Mai puțin de trei minute de la ușa din față pînă la baie. Apoi îmi închipui că ucigașul l-a săltat pe Gillsworth peste marginea căzii și l-a lăsat să cadă înăuntru. Atunci și-a spart victima capul de buza băii. Avea două răni separate și distincte la ceafă : una de la mînerul pistolului, cealaltă făcută cînd l-au împins în cadă și și-a zdrobit capul. Se mai vede încă urma pe buza căzii.

Stăteam în picioare și mă uitam în cadă. Sîngele se uscase și se închegase pe fundul și pe laturile interioare ale căzii.

— Scurgerea a fost oprită ? am întrebat.

— Nu, a spus Rogoff. Dar Gillsworth purta o jachetă caraghioasă. Pulpana a blocat evacuarea, astfel încît sîngele nu s-a putut scurge. Acum, victima este întinsă în cadă, cu fața în sus, inconștientă. Ucigașul ia o lamă de bărbierit cu o singură latură tăietoare și-i crestează ambele încheieturi ale pumnului.

— În direcție greșită ?

— Corect. Și aruncă lama pe rogojina din baie ca să pară că Gillsworth a scăpat-o acolo.

— Ceva amprente pe lamă ?

— Nimic clar.

— De unde a luat-o ? Gillsworth se bărbierea cu astfel de lame ?

— Da, a spus Rogoff. Partea cea mai frumoasă. Am vrut să mă asigur că nu a fost o crimă în scop de furt și am chemat-o pe Marita să vină să controleze casa. A spus că nu lipsea nimic. A mai spus și că nu aveau lame cu o singură latură tăietoare ; Gillsworth se bărbierea cu o mașină electrică. Asta înseamnă că ucigașul a adus lama.

Ceea ce înseamnă că simularea sinuciderii a fost premeditată. Ar fi putut da un titlu nemaipomenit: „Cu inima frîntă, poetul își ia viața după moartea tragică a soției iubite".

— Îhî, am aprobat. Acum, că ai pomenit de Marita, mi-am amintit de ceva. Ultima oară cînd tu și cu mine ne-am întîlnit în această casă — era imediat după ce Lydia Gillsworth fusese ucisă — am văzut-o pe Marita venind încoace cu mașina. Ce-a făcut aici ?

Al mi-a aruncat o privire.

— Nu-ți scapă nimic, după cum văd. Ei bine, după ce soția i-a fost omorîtă, i-am cerut lui Roderick să controleze dacă lipsește ceva din casă. A făcut-o și mi-a spus că nu a dispărut nimic, în măsura în care își dădea el seama. Atunci am chemat-o pe Marita să mai verifice o dată, gîndindu-mă că o femeie de serviciu observă mai bine dacă din casă lipsește sau nu ceva.

— Și lipsea ceva ?

— Da, a spus Al, fixîndu-mă cu privirea, o pereche de mănuși de latex. Marita le ținea sub chiuvetă, le folosea la spălatul vaselor.

— Mănuși de latex, am repetat. Drăguț. Ultimele amprente de pe bastonul de plimbare cu care a fost omorîtă Lydia au fost făcute cu niște mănuși de latex, nu-i așa ?

— Așa e.

Am inspirat adînc.

— Cum îți explici asta, Al ?

— Nu-mi explic, a spus cam necăjit. E absolut inexplicabil ca un străin să pătrundă în casă și să caute niște mănuși înainte de a ucide. Acest mister a rămas nedezvăluit. Dar, pînă atunci, ce crezi despre scenariul meu pe tema uciderii lui Gillsworth și a sinuciderii trucate ?

— E plauzibil, am spus. Un singur lucru nu se potrivește.

— Care ?

— Ai furnizat o descriere credibilă despre *cum* s-au petrecut lucrurile, dar n-ai spus o vorbă despre *cauza* lor.

— *Cauza ?* a spus el dezgustat. De ce trece un pui strada ?

— Pentru același motiv pentru care pompierii poartă bretele roșii, am spus. Hai să ieșim dracului de aici, Al. O cadă plină de singe nu e un desert potrivit pentru un mic dejun cu heringi.

El a răspuns însă că dorește să mai rămînă și a murmurat ceva despre niște măsurători suplimentare. Nu l-am crezut. Deși lucrează ca sticlete, Al Rogoff este un romantic. Cred că dorea să rătăcească o vreme prin casa atinsă de moarte, să se gîndească la cele două crime sîngeroase care se petrecuseră între zidurile ei, să încerce să pătrundă aura locului, să audă stafiile și poate să descopere o motivație a acestor crime, în aparență fără rost.

Eu, însă, voiam cerul albastru, strălucirea fierbinte a soarelui și, mai cu seamă, voiam să respir aer necontaminat. Răul are un miros particular, care nu numai că îmbolnăvește, dar și îngrozește.

Am mers direct la Clubul Pelican. Am ajuns un pic cam devreme pentru întîlnirea cu Connie Garcia, dar, cum îmi petrecusem dimineața interpretînd rolul unui cadavru, aveam o nevoie amarnică de o transfuzie. Eram sigur că un daiquiri de la gheață avea să readucă bujorii în obrajii lui McNally.

Încă nu se realizase aglomerația de la prînz, dar Simon Pettibone era deja la datorie, în spatele barului, citind ziarul *Barron's* cu ochelarii Ben Franklin. A pus deoparte paginile despre finanțe ca să-mi prepare băutura, un amestec de ambrozie la care se adaugă doar un strop de Cointreau.

Domnul Pettibone s-a întors la valorile lui de inventar, iar eu mi-am alimentat plasma, savurînd ambianța liniștită, răcoroasă, întunecată, din localul meu favorit. Cîțiva membri mai rătăceau prin sală, dar era o după-amiază plăcută de sîmbătă și majoritatea pelicanilor erau

la piscine sau în ocean, în călătorii sau pe terenul de tenis, sau poate călare pe ponei, jucînd polo, dincolo de Wellington. Viața este, fără discuție, nedreaptă și trebuie să fii nebun să nu te bucuri de noroc.

La cîteva minute după prînz, și-a făcut apariția și Connie. Purta o salopetă de doc prespălat, iar în partea de sus o bluză cu cravată colorată. Părul ei lung, negru era legat cu o fundă galbenă și în picioarele goale avea sandale din curele de piele. Părea... oh, probabil de șaisprezece ani și i-am propus să-și arate buletinul dacă voia o băutură.

Ne-am întors în restaurantul gol și, căscînd, Priscilla ne-a arătat colțul nostru favorit. Connie a comandat un vin alb, iar eu am mai cerut un daiquiri.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, Archy, s-a scuzat ea, dar chiar nu se putea să-i alung pe Lola și Max : *sînt* din familie.

— Nici o problemă, am spus. După ce pleacă, vom recupera timpul pierdut.

S-a întins peste masă și mi-a strîns mîna.

— Promiți ? m-a întrebat.

— Jur pe Zeus, am spus. Și un McNally nu ia în deșert numele lui Zeus.

— Cine e Zeus ? s-a mirat ea.

— Un grec care ține un mic bar sus, lîngă Jupiter, i-am explicat.

Am fost scutit de alte explicații, căci Pris ne adusese băuturile și turuia despre specialitățile zilei. Am optat amîndoi pentru salata de fructe de mare (scoici, creveți, homari de Florida) cu pîine prăjită și usturoi.

— Am noutăți pentru tine, a spus Connie după ce am comandat, și nu cred că o să-ți placă.

— Ești însărcinată ?

— Nu, ce naiba, s-a supărat ea, mie îmi place să am copii, ție nu ?

— Nu pot, am spus, sînt de gen masculin.

— Știi ce vreau să spun, a rîs. Vestea rea este : am fost refuzată de mediumul acela.

— Ce ?

A dat din cap.

— Am primit o scrisoare de la Hertha Gloriana, o scrisoare foarte rece. Spune că pentru ea e limpede că persoana pe care am descris-o nu există și că, prin urmare, nu poate trimite un profil psihic și îmi restituie cecul. Mă sfătuiește să nu mă mai adresez ei din nou, doar dacă îi pot spune adevărul.

— Fir-ar al naibii !

— Archy, cum și-a dat seama că scrisoarea mea era falsă ? Nimic nu o putea face să creadă că era o șmecherie.

Am făcut semn din cap că nu pricep.

— Nu-mi pot închipui de unde și-a dat seama. Dar ce mă încurcă și mai tare este că a înapoiat banii. Dacă membrii familiei Gloriana ar fi niște escroci, așa cum credeam eu, Hertha ar fi încropit un profil fictiv și ar fi încasat cecul tău.

— Poate că e cu adevărat clarvăzătoare și a știut de la început că scrisoarea mea e o capcană.

— Poate.

Ni s-a servit masa și, în timp ce ne devoram salatele, am vorbit despre alte lucruri. Connie mi-a făcut o lungă trecere în revistă a încercărilor și suferințelor prin care trecea pregătind petrecerea de Patru Iulie a doamnei Horowitz, dar abia dacă auzeam cîte un cuvînt ; nu-mi puteam lua gîndul de la reacția Herthei față de scrisoarea contrafăcută. Cum *și-a putut* da seama ?

Connie nu a dorit desert și a spus că trebuie să se întoarcă la musafirii de acasă. Eu am zis că mai întîrzii o vreme prin club și că o voi suna duminică. Am condus-o pînă afară la micul ei Subaru.

— Îți mulțumesc pentru prînz, Archy, a zis, îmi pare rău că te-am necăjit cu vestea asta despre scrisoarea mediumului.

— Nu m-ai necăjit.

— Sînt sigură. N-ai mai scos o vorbă după ce ți-am povestit despre ea, și cînd Archy McNally nu flecărește, e necăjit.

— Mai degrabă năucit. Connie, nu cumva ai la tine această scrisoare ?

— Ba da, a răspuns, scotocind în buzunarul de la șold al salopetei. Îmi pare bine că mi-ai adus aminte ; m-am gîndit că s-ar putea să o vrei pentru dosarul tău. Să nu uiți să mă suni mîine, iubitule.

Mi-a întins un plic îndoit, m-a sărutat pe obraz și a sărit în mașina ei drăguță. I-am făcut semn cu mîna, în timp ce se îndepărta. Apoi am desfăcut plicul, am scos din el scrisoarea și am citit-o la lumina strălucitoare a soarelui. Era scrisă în termeni reci și declara aproape exact ce-mi spusese Connie. Nici o surpriză.

Dar ceea ce m-a șocat a fost că marginea din dreapta era liberă, iar scrisoarea era, clar, scrisă la același procesor de cuvinte ca și scrisorile lui Gillsworth și notele de răscumpărare ale Piersicuței.

M-am întors la Clubul Pelican și am folosit telefonul public din spatele barului. L-am cerut pe Al Rogoff, dar nu era în birou și au refuzat să-mi spună unde este. Am telefonat, la inspirație, acasă la Gillsworth și am avut succes.

— Sergent Rogoff, s-a prezentat el.

— McNally, am spus. Mai ești acolo ? Ce naiba faci ?

— Citesc poezie.

— A lui Gillsworth ? Deșeuri oribile, nu-i așa ?

— Ei, știu și eu, a ezitat Al. Erotism.

— Ești pus pe glume, am afirmat. Poezia lui Gillsworth e la fel de erotică precum legile pentru grîu ale Angliei. Ce carte citești ?

— Nu citesc o carte, răsfoiesc poemele lui nepublicate, pe care le-am găsit într-un sertar încuiat al pupitrului. L-am deschis cu șperaclul. Am intrat ca în brînză. Înăuntru se afla un dosar cu poeme terminate. Erau datate și par să fi fost scrise toate în ultimele șase luni sau cam așa. Și îți spun, e materie inflamabilă.

Eram uluit.

— N-am știut nimic despre așa ceva, i-am spus lui Al. Am frunzărit cîteva dintre lucrările publicate și, crede-mă, erau proaste, proaste, proaste.

— Ei bine, materialul pe care l-am citit are destulă greutate, ar putea adăuga un nou capitol *Psihopatiei sexuale*. Probabil că se decisese să-și schimbe stilul.

— Se poate, am admis. O să vorbim despre asta mai tîrziu. Acum am ceva mai important.

I-am povestit cum vindeau soții Gloriana profiluri psihice prin poștă, cum am încercat să descopăr dacă nu era o escrocherie punînd-o pe Consuela Garcia să trimită o scrisoare închipuită despre o femeie care nu există, cum Hertha respinsese cererea falsă și cum misiva ei avea un format identic cu scrisorile Gillsworth-Willigan.

— Asta e ceva, a rostit hotărît Rogoff. Îmi trimit ucenicul la biroul lor să vadă dacă poate confirma că dețin un procesor de cuvinte Smith Corona. Și, în loc de un copoi deghizat, am să plantez la motelul Jo-Jean un cuplu, un bărbat și o femeie, și asigur o supraveghere de douăzeci și patru de ore la căsuța patru. Dacă superiorul îmi mai dă oameni, voi supraveghea și apartamentul familiei Gloriana.

— Asta trebuie făcut, am spus. Al, Frank Gloriana are armă. Lydia Gillsworth mi-a spus.

— Mulțumesc pentru pont. Spune-mi, Archy, cum crezi că a știut mediumul că scrisoarea pe care ai trimis-o era falsă ?

— Nu știu, am răspuns, pur și simplu, nu știu.

M-am întors la bar ca să semnez nota de plată.

— Domnule Pettibone, am spus direct, crezi în stafii ?

M-a fixat o clipă prin ochelarii lui pătrați.

— Păi, da, domnule McNally, a răspuns în cele din urmă. Fiindcă a venit vorba, eu cred.

— Cu siguranță, nu te referi la cele de la Sărbătoarea tuturor Sfinților, am încercat să precizez. Cele care se înfășoară în cearșafuri albe și aleargă strigînd : „Huuu ! Huuu !"

— Ei, cred că nu de ele vorbesc, a admis el. Eu cred că unii dintre cei plecați se întorc ca spirite și pot comunica cu cei din viață.

Îl considerasem totdeauna pe majordomul Clubului Pelican drept cel mai realist și practic din lume, așa că am încremenit, aflînd că el admite existența entităților fără trup.

— Ai vorbit vreodată cu spiritul unei persoane decedate ? l-am întrebat.

— Da, domnule McNally, mi-a răspuns imediat. După cum știți, sînt un investitor activ în acțiunile de bursă. Spiritul domnului Bernard Baruch, financiarul de succes, mi-a apărut de cîteva ori. Ne întîlneam pe o bancă, în parc, și el îmi spunea ce acțiuni să vînd și pe care să le cumpăr.

— Urmai sfaturile stafiei ?

— Deseori.

— Și cîștigai sau pierdeai ?

— Am cîștigat totdeauna. Dar spiritul domnului Baruch are tendința de a vinde prea repede.

— Vă mulțumesc pentru informație, domnule Pettibone, i-am spus grav și i-am dat un bacșiș serios.

M-am întors acasă, am garat Miata și am intrat prin bucătărie.

Ursi și Jamie Olson pregăteau miel la grătar pentru cină. Și-au ridicat ochii cînd am intrat.

— Ursi, am întrebat, fără nici o introducere, tu crezi în stafii ?

— Da, domnule Archy, a răspuns ea pe dată. Vorbesc deseori cu draga mea mamă, care a plecat. E foarte fericită.

— Aha, am spus și m-am întors spre Jamie. Dar tu ? Și tu crezi în stafii ?

— Cam da, a ezitat el.

În seara aceea, la ora cocteilului familial, i-am pus mamei aceeași întrebare.

— O, dragul meu, sigur, a răspuns ea visătoare. Eu personal nu am văzut nici una, dar oameni în părerea cărora am încredere mi-au spus că spiritele există. Soțul lui Mercedes Blair a murit anul trecut și ea povestește că, de cînd el a trecut dincolo, casa lor e bîntuită de spiritul lui. Și-a dat seama de asta pentru că găsește scaunul de la toaletă ridicat. Nu contează că ea pune mereu capacul ; cînd se întoarce, îl găsește iar ridicat. Ea crede că nu poate fi altcineva decît spiritul soțului ei mort.

L-am privit pe tata. Sprîncenele lui groase se ridicau și se lăsau, semn sigur că abia își stăpînea rîsul. Dar cînd a vorbit, vocea lui era blîndă și stăpînită.

— Mamă, a spus el, eu nu admit mărturia doamnei Blair ca o dovadă valabilă a existenței entităților decorporalizate. E ca și cum ai spune : „Am văzut o stafie azinoapte. Alerga pe alee și a sărit peste gard. Dacă nu mă crezi, iată gardul".

— Deci dumneavoastră nu credeți că spiritele celor plecați se întorc pe pămînt și comunică cu cei în viață ? l-am întrebat.

A răspuns cu atenție :

— Eu cred că, atunci cînd oamenii povestesc că au văzut sau au vorbit cu un spirit, ei sînt convinși că spun, cu toată sinceritatea, adevărul. Dar părerea mea e că ceea

ce povestesc ei este un vis, o fantezie, iar pretinsul spirit care a fost văzut e doar o amintire, o amintire foarte adîncă a unui om iubit care a decedat.

— Dar dacă spiritul pe care ei pretind că îl văd este un personaj istoric, cineva pe care ei nu puteau să-l cunoască ?

— Atunci ei spun prostii, a spus tatăl meu deschis. Pur și simplu, prostii.

M-am retras în vizuină, după cină, ca să îmi fac note în jurnalul care începuse să rivalizeze în grosime cu *Război și pace* și să-mi pun ordine în impresiile confuze ale zilei.

Mă consider un tip cu adevărat lucid. A, admit că mai am și eu unele momente de nebunie curată, cînd și cînd, dar, în general, copitele lui McNally sînt bine înfipte pe *terra firma*[1]. Dar acum eram confruntat cu un mister care mă deruta. Cum *și-a putut* da seama Hertha Gloriana că scrisoarea lui Connie era o păcăleală ? Și cum a fost în stare mediumul, vorbind cu vocea Lydiei Gillsworth, să strige : „Caprice !" dezvăluind un punct cheie care îl pusese deja pe gînduri pe sergentul Al Rogoff ?

Era posibil ca Hertha să aibă un dar psihic natural. Dar, dacă admiteai existența unui astfel de talent specializat, atunci trebuia să admiți că realitatea spiritelor era confirmată, comunicarea cu morții se susținea și toate fenomenele similare cu implicarea factorului psi capabile de realizare, inclusiv extratereștrii, psihochinezia, telepatia, prezicerile și poate, de ce nu, discuțiile dintre Fondul Monetar Internațional și delfini.

În după-amiaza aceea, descoperisem că unii cetățeni perfect normali credeau în stafii și, prin extindere, presupun, în alte manifestări ale supranaturalului. Oare era

1 Pămînt tare *(lat. în orig.)*.

posibil ca ei să aibă dreptate și necredința atît de convingătoare a tatii să fie greșită ?

M-am dus la culcare în noaptea aceea și, cu ochii închiși, am dorit cu toată puterea să-mi apară stafia lui Carole Lombard.

Nu mi s-a arătat niciodată.

PAISPREZECE

Ca majoritatea oamenilor, și eu consider lunea prima zi a săptămînii. Bineînțeles, este a doua, dar, de obicei, duminica este considerată zi de repaus, o vacanță *faux*, o pauză de douăzeci și patru de ore ca să fii credincios, să te duci la biserică, o mare masă de prînz, tot felul de acadele după aceea și reîncărcarea bateriilor fiecăruia.

Dar acea duminică anume s-a arătat a fi altfel decît de obicei. Ea mi-a adîncit confuzia și mi-a întărit impresia că evenimentele se desfășurau atît de repede, încît era imposibil să le faci față. Oamenii care au participat la război descriau această stare ca o dezordine de gradul *n*. Înainte de încheierea acelei duminici, am simțit că meritam o decorație pentru luptă.

A început cu somnul meu prelungit. Cînd am coborît, părinții mei plecaseră deja la biserică, iar Olson-ii se duseseră și ei la biserica *lor*. Așa că mi-am pregătit singur masa de dimineață, ceea ce a avut drept rezultat că franzeluța cu unt englezesc a căzut pe jos. Cu partea unsă pe dușumea, ca de obicei — încă o problemă pe care n-am s-o rezolv niciodată. Am mai răsturnat și o ceașcă plină cu

cafea. Acest dejun-prînz nu-mi prezicea un sabat de succes.

Telefonul a sunat în timp ce ștergeam de pe jos cafeaua vărsată și n-aș fi răspuns cu nici un preț, eram sigur că mi se anunțau vești îngrozitoare. Dar mi-am pus mîinile în șolduri (de ce naiba își pun oamenii mîinile în șolduri ?) și am ridicat receptorul la al șaselea apel.

— Casa McNally, am anunțat.

— Archy ? a întrebat Meg Trumble. Bună dimineața !

Era să cad din picioare.

— Bună dimineața, Meg, am spus. Ce surpriză plăcută.

— Ce faci ? m-a cercetat în continuare.

— Dacă chiar vrei să știi, șterg cafeaua pe care am vărsat-o.

A rîs.

— Nu sună prea vesel. Archy, Hertha Gloriana e cu mine și ar vrea să-ți vorbească.

— Bine, am acceptat. Dă-mi-o la telefon.

— Nu, nu. Nu la telefon. N-ai vrea să vii pînă la mine ?

— Acum ?

— Te rog. Facem un pic de gimnastică aerobică și apoi ne-am pus în gînd să mergem la plajă. Ai putea să vii repede, Archy ? E ceva important.

— În regulă, am spus. Viu cam într-o jumătate de oră, aproximativ.

Ziua începuse cu încurcături neașteptate și, în timp ce mă zoream în Miata spre Riviera Beach, nici nu voiam să-mi imaginez ce mă mai aștepta. Știam doar că toate contribuiau la flumoxizarea mea — dacă acest cuvînt nu există, ar trebui inventat.

Am pătruns cu adevărat într-o lume nebănuită în acel început de amiază de duminică. Cele două femei purtau costume de gimnastică lipite pe trup, din spandex strălucitor ; Meg, un costum subțire argintiu, iar Hertha, un maiou de balerină purpuriu și un șort roz de bicicletă. Se

părea că își terminaseră exercițiile, fiindcă erau ude de transpirație și gîfîiau încă ușor. Beau din pahare nectar de portocale.

— Suc de morcovi, Archy ? m-a întrebat Meg.

Am luptat curajos cu greața.

— Îți mulțumesc, nu, am răspuns. Nu am nevoie să văd în întuneric.

— O bere rece ?

— Îți mulțumesc, da.

Hertha a bătut ușor perna sofalei, invitîndu-mă lîngă ea și m-am așezat acolo, puțin cam amărît, recunosc. Aveam senzația neplăcută că pătrunsesem într-un vestiar de doamne. Deși fusesem invitat, nu puteam scăpa de sentimentul că sînt un intrus.

Meg mi-a adus o cutie de bere Bud Light, pe care am acceptat-o cu bucurie.

— Hertha, i-a poruncit ea, spune-i.

Mediumul s-a întors spre mine. Era neobișnuit de atrăgătoare în acel moment, pielea ei albă strălucea înviorată de exerciții, iar în ochi avea ceva ce nu mai văzusem înainte. Mai mult decît fericire, cred ; era triumf.

— În legătură cu Piersicuța, mi-a spus. Am avut o altă viziune. Îți aduci aminte că ți-am spus că am văzut-o într-o cameră goală ? Se află într-o clădire mică, o căsuță. Cred că ar putea fi la un motel de modă veche.

Am luat o înghițitură de bere.

— Interesant, am spus. Ai văzut și unde e localizat motelul ?

— Sînt sigură că e în regiunea West Palm Beach.

— Spune-i și ce altceva ai mai văzut, Hertha, i-a ordonat Meg.

Mediumul a ezitat un moment.

— Poate că nu e un amănunt revelator, a spus ea, dar mă tulbură, iar tu mi-ai cerut ajutorul. Sper că vei păstra totul pentru tine.

— Bineînțeles.

— L-am văzut pe soțul meu, Frank, în cameră cu pisica.

Cele două femei mă priveau curioase. Că voiau să mă manevreze, nu aveam nici o îndoială. Nu era altă alternativă decît să le fac jocul. Sînt foarte bun cînd e să fac pe prostul ; se pare că o fac cu toată naturalețea.

— Asta *e* șocant, am spus. Ce naiba putea să facă el acolo ?

— Nu știu, s-a holbat ea la mine. Presupui că ar putea fi implicat în răpirea pisicii ?

Cea mai mare actriță de la Duse încoace.

— De ce nu-l întrebi pe el ? i-am sugerat.

— Vreau să fiu pe deplin cinstită cu tine, Archy, a început ea... și antenele mele au început să vibreze. Ca atunci cînd oamenii îți spun că, dacă vrei să-ți păstrezi portofelul, trebuie să te închei la buzunarul de la șold. Frank este o persoană dificilă, a continuat ea. Mă tem să-l supăr. Poate trece chiar la acțiuni fizice.

— Bruta o bate, a spus Meg mînioasă.

— Nu chiar, a spus Hertha. Dar m-a lovit în anumite împrejurări.

Eram tentat să remarc că, dacă era cu adevărat o profetesă, ar fi trebuit să prevadă din timp loviturile și să le evite. Dar bineînțeles, nu am spus nimic de felul ăsta. Am îngăimat :

— Înfiorător.

— Așa că vezi, nu-l pot întreba despre asta pe Frank, mi-a spus întristat mediumul. Dar sper să te ajute să redescoperi pisica.

— Sînt sigur că mă va ajuta, am încurajat-o. Și vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat din tot sufletul.

Mi-am terminat berea (din păcate, era o cutie de opt uncii[1]) și mi-am luat la revedere de la doamne. Amîndouă mă priveau gînditoare cînd am părăsit apartamentul.

---

1 28,35g.

Am condus încet spre casă, reflectînd la ceea ce tocmai auzisem. Era clar că cele două femei vorbiseră între ele și Hertha știa acum că motivul pe care i-l prezentasem la început de a o găsi pe Piersicuța era fals. Acum era la curent cu faptul că pisica fusese furată și că eu eram angajat să o găsesc. Asta, cel puțin, era limpede.

Ce nu-mi era la fel de clar era cum de știa ea că felina furată se afla acum încarcerată într-o căsuță de motel. Fie că spunea adevărul și văzuse pisica și pe Frank într-o apariție psihică, fie că auzise, în casă, vreo conversație din care reieșea localizarea pisicii și vina lui Frank.

Mi-am dat seama că nu era deloc important *cum* aflase aceste lucruri. Ceea ce era vital era dorința ei de a-și implica soțul. Istoria cu agresiunea fizică suferită de ea din pricina lui era sau nu era adevărată. Simțeam că Hertha are un motiv mai adînc ca să dorească prinderea și întemnițarea pentru o perioadă apreciabilă a soțului ei.

Mai meditam, încă, la motivul trădării mediumului, cînd am ajuns acasă și am văzut Lexus-ul în garaj. Am știut că părinții mei se întorseseră de la biserică. Cînd am intrat în casă, tata stătea în ușa deschisă a camerei lui de lucru.

— Cunoști o femeie pe numele de Irma Gloriana ? m-a întrebat. Era aproape o acuzație.

— Da, domnule, o cunosc, am răspuns.

A dat din cap, mi-a făcut semn să intru, mi-a făcut loc și a închis ușa. S-a așezat în spatele mesei lui de lucru, iar mie mi-a indicat un fotoliu.

— Povestește-mi mai întîi despre ea, a spus.

— E o poveste lungă, tată.

— Mai avem o oră pînă la cină, a spus cu răceală. Cu siguranță, acest timp ne va fi suficient.

De obicei, tatăl meu nu-mi cere detalii despre cercetările mele secrete. Cred că bănuiește că nu mă preocupă prea mult aspectele etice — așa și e — și preferă să

nu cunoască al meu *modus operandi*.[1] Rezultatele bune sînt singurele care îl interesează.

Dar, de vreme ce dorea să afle despre doamna Irma Gloriana, i-am povestit despre ea. Nu numai despre Irma, dar și despre soțul ei, Otto, despre fiul ei Frank, despre nora ei, Hertha. I-am făcut și un rezumat al ședinței la care asistasem și i-am relatat cum am reușit să o localizez pe Piersicuța în căsuța patru de la motelul Jo-Jean. Am încheiat cu un scurt raport asupra celei mai recente întîlniri cu Hertha Gloriana și Meg Trumble. De fapt, i-am spus tot ce știam.

A ascultat cu atenție și nu m-a întrerupt nici măcar o dată. Cînd am terminat, s-a ridicat și s-a dus încet la dulap, unde își ține împachetate cu grijă pipele Upshall montate în argint. Eu am luat-o ca pe o permisiune de a-mi aprinde un English Oval. Și-a reluat locul în scaunul rotund și și-a ținut în mînă pipa încărcată înainte de a o aprinde.

— Trag concluzia că tu și sergentul Rogoff îi credeți pe cei din familia Gloriana vinovați de crimă, a rostit el.

— Nu pot vorbi pentru sergent, am spus, dar eu sînt convins că Frank Gloriana s-a înțeles cu Laverne Willigan să fure pisica și să o înapoieze contra unei recompense. Mai cred și că Otto Gloriana, probabil Irma și posibil Frank sînt implicați în uciderea Lydiei și a lui Roderick Gillsworth. N-am însă idee care le-o fi fost motivul.

În cele din urmă, și-a aprins pipa. Cînd a izbutit să tragă, fără să se mai audă nici un fîșîit, a aruncat spre tavan un fuior de fum.

— Probabil că vom afla mîine, a spus în treacăt.

M-am mirat.

— Mîine, tată ? am spus.

A încuviințat.

---

1 Mod de lucru *(lat. în orig.)*.

— La scurt timp după ce ne-am întors de la biserică, am primit un telefon de la doamna Irma Gloriana. O femeie foarte autoritară.

— Da, domnule, așa este.

— Dorește să mă vadă mîine. Spune că e vorba de ceva important despre Roderick Gillsworth. M-am gîndit că e bine să aflu ce vrea să-mi spună. Ne întîlnim la birou la ora zece. Aș vrea să fii de față, Archy.

— Bineînțeles, am zîmbit. De bună seamă. De abia aștept, domnule. Îi pot spune sergentului Rogoff despre această întîlnire ?

A cîntărit această întrebare foarte mult timp. Eram învățat să aștept cu răbdare, știind că e posibil ca meditația lui să se termine cîndva și el să ajungă la o concluzie.

— Da, a spus în cele din urmă, îi poți vorbi sergentului. Și îl vom informa despre rezultatele întîlnirii, dacă circumstanțele și etica ne vor îngădui. Spui că această femeie a fost înainte madama unui bordel ?

— Da, domnule. Potrivit poliției din Atlanta.

— O femeie de moravuri ușoare ?

— Nu, domnule, n-aș putea spune — deși s-ar putea ca Al Rogoff să nu fie de acord cu mine. Așa cum spuneți, e o femeie autoritară. Am găsit-o dominatoare. Foarte sigură de ea, foarte dotată la capitolul voință. O văd ca pe ofițerul șef executiv al familiei Gloriana, dinamul, probabil cu o tendință de a-i tiraniza pe ceilalți membri ai familiei. Am ezitat o secundă. Apoi am continuat : E vorba de altceva. După părerea mea, ea este o femeie tulburătoare. Fizic vorbind. Emană un fel de senzualitate. Cred că e conștientă de asta și se folosește de această situație. Îi dau cam șaizeci de ani, dar, cu siguranță, atracția ei fizică nu s-a diminuat.

Una din sprîncenele tatii s-a ridicat încet. Dar tot ce a rostit a fost :

— Interesant.

Dar apoi, cînd m-am ridicat să plec, a adăugat :

— Archy, găsesc că izbutești să-i apreciezi pe oameni cu multă sensibilitate.

O laudă ! Ce bine îmi părea.

În seara aceea, l-am sunat pe Al Rogoff, i-am spus despre întîlnirea mea cu Hertha Gloriana și l-am informat despre discuția pe care urma să o aibă tata, luni dimineața, cu doamna Irma Gloriana.

— O, doamne, a exclamat Al. Presimt că doamna va lansa o bombă. Ține-mă la curent cu ceea ce se mai întîmplă, Archy.

— Ți-ai plasat spionii la motelul Jo-Jean ?

— Da. Un bărbat și o femeie în căsuța cinci, chiar lîngă bîrlogul lui Otto. Au și început să transmită prin radio. Otto a avut deja doi vizitatori. Cred că sînt Frank și Irma. Să nu uiți să mă suni mîine, după întîlnirea tatălui tău.

— Stai o clipă, am strigat. Nu închide. În poemele alea erotice pe care le-a scris Gillsworth — nu menționează nici un nume ?

— Nici unul pe care să-l știi tu, mi-a tăiat-o Rogoff.

— Haide, Al, am insistat, nu te juca cu mine. Ce nume menționează ?

— Unul singur. Astarte. L-am căutat. E zeița fertilității și a iubirii sexuale.

— Să știi că o cunosc foarte bine, i-am răspuns. Locuiește în Miami Beach.

Atunci el a închis.

Dar această lungă și exasperantă zi nu se sfîrșise încă.

Era seara tîrziu, eram în sanctuarul meu scriind în jurnal, cînd a telefonat Laverne Willigan.

— Încă un bilet pentru răscumpărare, Archy, mi-a spus ea. A fost strecurat, într-un fel, pe sub ușa din față, în seara asta.

— Aha, am mormăit. Poți să mi-l citești, te rog ?

A făcut-o. Scrisoarea îi poruncea lui Harry Willigan să adune cincizeci de mii de dolari în bancnote de cîte cincizeci de dolari, fără nici un semn pe ele și cu serii care să nu fie în continuare. Apoi el sau un trimis al lui avea să înmîneze banii unui mesager. Acesta era cuvîntul folosit : „Mesager". Acesta avea să aștepte la miezul nopții de luni, în parcarea unui magazin non-stop de pe Federal Highway. Dăduseră adresa cam la o milă de motelul Jo-Jean, m-am gîndit.

După ce răscumpărarea avea să fie încasată, mesagerul avea să plece, dar Willigan sau reprezentantul lui era obligat să rămînă în parcare. După ce aveau să numere cele cincizeci de mii, să examineze și să aprobe bancnotele, Piersicuța urma să fie eliberată, vie și nevătămată.

Laverne a continuat :

— De asemenea, dacă mesagerul vede sau suspectează prezența poliției, Harry nu-și va mai vedea niciodată animalul iubit în viață.

— Nu-mi plac condițiile, am spus imediat. Ce se întîmplă dacă cele cincizeci de mii sînt înmînate mesagerului, el dispare și Piersicuța nu mai apare niciodată ? Mi se pare că lui Harry i se cere să-și asume un risc maxim.

— El nu prea are de ales, nu-i așa ? a spus Laverne. Dacă vrea să-și mai frece nasul de botul Piersicuței. L-am chemat pe Harry la telefon în Chicago și i-am spus ce scrie în scrisoare. A tunat și a fulgerat, dar, pînă la urmă, a spus că va plăti. Urma să telefoneze la banca lui din Palm Beach dimineață ca să le spună să adune banii. Cînd totul va fi gata, banca mă va chema. Îți voi telefona. Harry vrea ca tu să livrezi banii și să o aduci înapoi pe Piersicuța. O vei face, Archy ?

— Bineînțeles, am răspuns. Dacă nu am fost în stare să-i găsesc pe răpitori, măcar atît să fac și eu. Anunță-mă cînd a terminat banca de pregătit banii. Trec să-i iau. În cursul zilei de mîine vin pe la voi ca să iau scrisoarea. Dacă ieși, lasă-i-o lui Leon.

— Îți mulțumesc, Archy, a spus ea veselă. Sînt sigură că totul se va desfășura în cele mai bune condiții.

— Așa sper și eu, am aprobat-o. Harry se întoarce marți ?

— Da. Dis-de-dimineață. La vremea aceea tu o vei avea pe Piersicuța.

După ce a închis, i-am telefonat lui Al Rogoff ca să-i anunț ultimele întîmplări. Nu am reușit să-l găsesc și am hotărît să aștept pînă dimineață. Apoi vom alcătui un plan pentru a dejuca intențiile ticăloșilor.

Ziua de luni se profila ca o amenințare. Speram să mai apuc să văd ziua de marți.

CINCISPREZECE

Luni dimineața m-am trezit cu sentimentul înfricoșător că am uitat să fac ceva ce ar fi trebuit să fac. Mi-am dat seama de uituceala mea în timp ce-mi rădeam bărbia și, dacă n-aș fi avut o mașină de bărbierit sigură, pe care am șterpelit-o de la bătrînul, aș fi fost mort. Ceea ce nu-mi adusesem aminte era să-i telefonez duminică lui Connie Garcia, așa cum îi făgăduisem. Nu era prima oară cînd constatam că o tratez pe această femeie drăguță cu o neglijență regretabilă. Și asta, presupun, datorită faptului că o știam *acolo*.

Mă sculasem la timp ca să iau micul dejun cu părinții în sufragerie. În timp ce contribuiam la subțierea unui morman de clătite din hrișcă, l-am informat pe șeful familiei de telefonul lui Laverne Willigan din noaptea precedentă.

Și-a ridicat ochii de pe *The Wall Street Journal* și m-a privit contemplativ o perioadă de timp destul de lungă.

— Intenționezi cu adevărat să livrezi banii răpitorilor, Archy ?

— Da, domnule. Îl aștept pe sergentul Rogoff să punem la cale o capcană.

A încuviințat.

— Cînd vei primi cele cincizeci de mii la bancă, m-a sfătuit, numără-le înainte de a semna de recepție.

Am oftat.

— Da, tată, am spus.

Cîteodată se poartă cu mine ca și cum aș fi prostul satului. Am și eu cap, știți, chiar dacă uneori decid să nu-l folosesc.

Înainte de a pleca spre hacienda Williganț, i-am telefonat lui Al Rogoff la birou și l-am găsit într-o dispoziție surprinzător de bună.

— Ce te face să fii atît de vesel ? l-am întrebat.

— Toate laolaltă, prietene. O să te pun la curent mai tîrziu. Ce s-a mai întîmplat ?

I-am repetat ce îmi spusese Laverne Williganț despre scrisoarea răpitorilor și despre instrucțiunile care trebuiau respectate în privința achitării recompensei.

— Nu-mi place, a spus Al imediat. Riscul e prea mare pentru o escrocherie.

— I-am spus lui Laverne, dar ea zicea că Harry nu are de ales și că el consimte să plătească cincizeci de bătrîne.

— Care îi vor face, pe ea și pe prietenul ei, fericiți, nu-i așa ? În regulă, Archy, mă apuc să aranjez o capcană pentru miezul nopții acesteia.

— După ce ridic banii de la bancă, vrei să marchez bancnotele ?

— N-ai timp destul, a spus el. Și e prea periculos, dacă au o lampă de citit marcajul. O să facem o listă cu seriile ; asta reprezintă o probă pentru tribunal. Rămînem în legătură ; va fi o zi agitată.

— Spune-mi ceva, Al. Crezi că poți să nu o implici pe Laverne Williganț ?

A tăcut un moment. Apoi a spus :

— Depinde ; și a trebuit să mă mulțumesc cu atît.

Am luat-o apoi spre conacul Williganț. Leon mi-a spus că stăpîna casei era ocupată cu pedichiuristul, dar mi-a

înmînat ultima scrisoare de răscumpărare, într-un plic alb.

— Cred că Piersicuța se întoarce acasă, a zis.

— Așa se pare, am fost eu de acord.

— Încep iar să strănut, a rostit necăjit.

— Dacă nu-ți plac pisicile, l-am sfătuit, de ce nu-ți cumperi o coala sau un cangur mic ? Ca să-ți aduci aminte ce înseamnă să fii la pămînt.

— Eu sînt *la* pămînt de cînd am venit aici, s-a plîns atunci. Florida este insula cu portocale.

Ați observat că unii oameni nu pot fi fericiți dacă nu sînt nefericiți ?

Am luat-o apoi spre clădirea McNally, depășind limita de viteză legală. Am sosit la timp ca să fumez o țigară, înainte de a-l întîlni pe tata. Am observat că mîinile nu-mi tremurau chiar, dar, oricum, momentul nu ar fi fost cel mai potrivit pentru a trece o ață prin urechile unui ac. E incredibil cît de tare mă enerva perspectiva de a o vedea pe doamna Irma Gloriana.

Am urcat spre biroul tatii cîteva minute înainte de ora zece.

— Archy, cred că e mai bine, a spus el, ca tu să ne fii doar martor, un martor tăcut. Te rog, lasă-mă pe mine să pun întrebările. Dacă ți se va adresa direct, bineînțeles că poți răspunde. Dar aș prefera ca discuția să se poarte doar între doamna Gloriana și mine.

— Voi fi ca musca de pe perete, l-am asigurat.

— Exact, a aprobat cu surîsul lui glacial.

A sunat telefonul și el s-a uitat la pendula de pe peretele de deasupra mesei sale de lucru cu capac-rulou.

— Doamna este punctuală, a constatat. A ridicat receptorul. Da, conduceți-o înăuntru, vă rog.

Doamna Trelawney a deschis ușa și s-a retras pentru a-i permite doamnei Irma Gloriana să intre. Apoi secretara a închis ușa cu grijă.

Tata stătea în picioare la masa de lucru, iar eu la capătul celălalt al camerei, lîngă canapeaua de piele de culoare verde-sticlă. Irma a făcut doi pași în birou, cu ochii la tata. Cînd a devenit conștientă de prezența mea, m-a privit o clipă sau două, apoi a revenit la tata.

— El ce caută aici ? a întrebat.

— Eu sînt Prescott McNally, a spus el, trecînd ușor peste întrebarea ei și presupun că dumneavoastră sînteți doamna Irma Gloriana. Pentru că l-ați cunoscut deja pe fiul meu, l-am rugat să asiste la întîlnirea noastră ca martor și consilier. Vă puteți bizui pe discreția lui.

Irma și-a scuturat, supărată, capul.

— Nu o voi face, a spus. N-am nevoie de nici un martor și de nici un consilier. Ce doresc eu este o conversație particulară, confidențială, între dumneavoastră și mine.

— În acest caz, a hotărît tata, sugerez să încheiem întîlnirea noastră chiar acum. La revedere, madam. (A accentuat pe „madam", deși abia observabil.)

Cît de mult îi admiram tactica ! Nu numai că se impunea ca stăpîn al situației, dar el hotăra și nivelul confortului doamnei. Dacă pleca, era tentată să creadă că va cîștiga. Dacă rămînea, rolul ei era cel al petiționarului, gata să facă un tîrg.

O clipă a păstrat tăcerea și m-am gîndit că era prima oară cînd o vedeam nesigură.

Purta un costum de comandă din in roz-pal, cu o bluză cu guler înalt, pe gît. Era o îmbrăcăminte sobră, cu siguranță, dar nici chiar o platoșă nu ar fi putut opri emanația sexuală a acestei femei și mă întrebam dacă tata era conștient de ea. Era greoi, dar nu indiferent.

Așteptam.

— Foarte bine, a spus, în cele din urmă, doamna Gloriana. Dacă așa doriți...

Tata a făcut semn spre un fotoliu tapițat cu aceeași piele ca și cel lîngă care stăteam eu. El s-a așezat în scaunul lui rotativ, întorcîndu-se cu fața spre musafiră. Eu am

rămas în picioare, într-o poziție din care îi puteam urmări pe amîndoi, fără să am aerul unui fan la un meci de tenis.

— Domnule McNally, a început ea cu asprime, am înțeles că erați avocatul răposatului Roderick Gillsworth.

— Exact.

— Atunci, presupun că dumneavoastră îi administrați averea ?

El și-a înclinat capul, ea a luat acest gest drept încuviințare. Pe lîngă poșeta neagră din piele de vițel, mai avea un plic cu fermoar din piele bej, de căprioară, destul de mare ca să intre în el acte legale. A tras fermoarul dintr-o mișcare rapidă și a scos două foi de hîrtie albă prinse la un loc.

— Am aici, a început ea (și eu mă minunam cît de hotărîtă îi era vocea) o fotocopie a testamentului scris de mîna lui Roderick Gillsworth în urmă cu aproximativ o lună. Au fost pregătite corect, datate în fața martorilor. Se află atașată și o fotocopie a declarației sub jurămînt, semnată de autorul testamentului și de ambii martori, în prezența unui notar public, adeverită astfel. Cred că declarația sub jurămînt servește drept dovadă a voinței domnului Gillsworth și va fi admisă fără a mai fi nevoie de declarațiile martorilor.

S-a aplecat ca să ofere actele. Tata s-a întins ca să le primească. A rămas în această poziție o clipă, fixînd-o cu obrazul impietrit. Apoi s-a lăsat pe spate și a început să citească. A parcurs încet cele două foi, apoi le-a mai citit o dată. Și-a întors scaunul rotativ, un pic, către mine.

— Archy, a spus cu vocea lui rece, acest pretins testament olograf, semnat de invocatul Roderick Gillsworth în prezența martorilor Irma Gloriana și Frank Gloriana, stabilește ca manuscrisele originale ale poemelor testatorului să fie date Bibliotecii Congresului. În afara lor, toate bunurile lui Roderick Gillsworth, la data morții lui, vor aparține Irmei Gloriana.

Al Rogoff avusese dreptate ; bomba fusese lansată.

Stăpînirea de sine a tatii era demnă de remarcat. Nu se vedea la el nici un semn din agitaţia care eram sigur că îl chinuia. Chipul pe care l-a întors spre doamna Gloriana era liniştit şi, cînd a vorbit, vocea şi atitudinea îi erau amabilitatea personificată.

— Sînteţi o prietenă a răposatului domn Gillsworth ? a întrebat.

— O prietenă intimă, a spus ea sfidător, ridicîndu-şi bărbia. Mai ales după trecerea în nefiinţă a soţiei lui. Eu şi familia mea, cred, i-am asigurat confortul spiritual.

— Fiul meu mi-a spus că nora dumneavoastră e medium.

— Da, aşa e. Chiar foarte dotată, aş putea adăuga.

— Domnul Gillsworth a asistat la şedinţele de spiritism care se ţineau, după cum am înţeles, la dumneavoastră acasă ?

— De cîteva ori. Împreună cu soţia lui.

Tata a încuviinţat şi părea relaxat. S-a uitat la actele pe care le avea în mînă, le-a făcut sul, le-a bătut uşor pe genunchi. Nu vorbea şi tăcerea lui o deranja, în mod evident, pe doamna Gloriana.

— Există vreun motiv ca acest testament să nu poată fi înregistrat pentru a fi aplicat imediat ? a întrebat ea. E absolut autentic.

— Ei bine, asta trebuie să se stabilească, a spus el cu blîndeţe. Trebuie verificată semnătura testatorului, ca şi cea a notarului public care a emis certificatul. Trebuie făcută o cercetare pentru a-i găsi pe supravieţuitorii de gradul întîi — membrii familiei — dacă aşa ceva există. În plus, doresc să revăd statutul statului Florida în privinţa testamentelor olografe.

Ultimele afirmaţii, bineînţeles, nu se susţineau. Tata ştia legea Floridei la fel de bine ca oricare alt avocat care lucra în acest stat. Ştia muzica, cunoştea cuvintele şi vă putea cînta strofele şi refrenul. Nu făcea decît să pună frînă acestei posibile cliente.

— De cît timp veți avea nevoie ? a întrebat Irma. Știu că verificarea unui testament durează luni, așa că aș dori să începeți cît mai curînd cu putință.

— E firesc, a spus el. Voi încerca să urgentez cît mai mult cu putință procesul. Unde sînt originalele acestor acte acum ?

— În siguranță, în seiful meu de la bancă.

El a încuviințat.

— Aveți vreo probă, doamnă Gloriana — de exemplu, scrisori intime de la domnul Gillsworth — care ar putea atesta prietenia dumneavoastră cu testatorul ?

— La ce ar putea servi ? a întrebat indignată. Credeți-mă pe cuvînt, am fost prieteni apropiați.

— O, eu vă cred pe cuvînt, a spus el. Dar uneori judecătorii care verifică testamentul fac cercetări proprii pentru a stabili relația dintre testator și beneficiar.

— Ei bine, a admis ea, am cîteva scrisori de la Rod. Și cîteva poeme nepublicate pe care mi le-a trimis. Și copii după autografele celor două cărți ale lui.

— Excelent. Unde se află acum acest material ?

— Tot în seiful de la bancă.

— Vă sugerez să faceți fotocopii după tot ce are legătură cu prietenia dintre dumneavoastră și domnul Gillsworth și să le depuneți la biroul meu.

— Trebuie să fac toate astea ?

— Vă îndemn cu toată insistența să o faceți. Este de datoria mea să anticipez orice întrebare pe care o poate pune judecătorul președinte și să fiu pregătit să răspund la ea. Aveți idee la cît se ridică averea domnului Gillsworth, madam ?

Ultima parte a întrebării a sunat tăios și am văzut că ea s-a tulburat pentru o clipă.

— Ei, nu, a răspuns. Nu exact. Cînd și-a făcut testamentul, Rod spunea că nu are mare lucru de lăsat.

În privința asta, cel puțin, eram și eu de acord că era adevărat.

— V-a spus care era motivul pentru care făcea un testament olograf în loc să vină la mine, avocatul care îi reprezintă interesele, pentru a-și schimba testamentul ?

Ea se pregătise, după cum prea bine se vedea, pentru această întrebare ; răspunsul a venit imediat și fără nici o ezitare.

— El spunea că o face, pentru că dumneavoastră o reprezentați și pe soția lui și că nu vrea să riște ca Lydia să afle că el și-a schimbat testamentul.

Asta ar fi însemnat că Prescott McNally ar fi fost bănuit de un comportament lipsit de etică, dar tata nu a ridicat nici o obiecție. S-a ridicat și a așteptat pînă ce ea și-a închis poșeta și plicul din piele de căprioară.

— Vă mulțumesc pentru că ați venit, doamnă Gloriana, a spus el cordial. Dacă îmi veți furniza copiile după corespondența personală aflată în caseta de la bancă, voi începe pregătirea cererii de verificare, ca și celelalte cercetări pe care le-am menționat. Vă rog, telefonați-mi la orice oră, dacă veți mai avea întrebări sau veți dori un raport asupra mersului lucrurilor.

A încuviințat rece. Mă întrebam dacă își vor strînge mîinile la plecare. Nu au făcut-o. El i-a deschis ușa biroului, iar ea a ieșit țanțoșă, cu capul sus, de neîmblînzit.

Tata s-a întors la scaunul lui rotativ, eu am căzut răpus pe sofa, sfîrșit de efortul de a sta în picioare atîta timp.

— Așa cum ai spus, Archy, a remarcat pater cu un zîmbet strîmb, o femeie tulburătoare.

— Domnule, am întrebat, un testament scris de mînă este valabil în Florida ?

— O, da, a spus el, dacă este făcut în condiții legale, așa cum pare a fi acesta. În plus, declarația sub jurămînt servește drept dovadă a autenticității testamentului.

— Și îi e permis unui martor să moștenească ?

— Da, potrivit legii din Florida, un martor al testamentului poate fi și beneficiar. Archy, mie mi se pare că

doamna și Gillsworth au fost asistați de un avocat la întocmirea acestui testament și a declarației sub jurămînt care îl însoțește. Limbajul folosit de ea era în parte avocățesc, împrumutat de la omul legii pe care sînt sigur că l-a consultat. Atunci se ridică întrebarea : de ce a venit la mine ? Testamentul pe care l-am întocmit eu pentru Gillsworth a fost înlăturat de cel olograf. Prin urmare, și eu am fost înlăturat. Doamna Gloriana ar fi putut foarte ușor să-l păstreze pe avocatul care o asistase și să-l roage să facă formele pentru verificare. Dar ea a venit la mine. De ce ?

— Tată, eu cred că, păstrîndu-vă pe dumneavoastră, ea își închipuie că elimină posibilitatea de a-i pune întrebări stingheritoare, de a-i face dificultăți, întîrziind obținerea a ceea ce ea consideră a fi dreptul ei. Și dacă veți ridica prea multe obiecțiuni, va rupe cu dumneavoastră formele de preluare a moștenirii.

M-a privit gînditor.

— Da, a aprobat, cred că ai dreptate. Doamna vrea să mă folosească, dar eu n-am chef.

Am rămas în tăcere o vreme, fiecare rumegîndu-și gîndurile, apoi tata a răsuflat adînc.

— Archy, a spus, ieri îmi povesteai că presupui că membrii familiei Gloriana sînt implicați în uciderea Lydiei și a lui Roderick Gillsworth, dar că n-ai idee care ar putea fi motivul. A ridicat copia testamentului olograf. Acum ai și motivul.

M-am ridicat în picioare.

— Mai bine îl sun pe sergentul Rogoff, am zis. Ce dimineață interesantă, domnule !

— Nu-i așa ? a fost și el de acord.

Ieșind din birou, doamna Trelawney mi-a aruncat o privire, dar văzîndu-mi expresia, firește, nu a făcut nici o glumă și nici o aluzie la vizitatoarea noastră recentă. În schimb, mi-a întins, fără o vorbă, un mesaj. Îmi telefonase

doamna Laverne Willigan și trebuia să o chem cît mai repede cu putință.

M-am întors în biroul meu, am format numărul casei Willigan, am vorbit cu Leon și, ca din întîmplare, Laverne a venit și ea la telefon. Mi-a spus că i s-a comunicat de la conducerea băncii că cele cincizeci de mii erau gata și puteam trece oricînd să le iau. Am mulțumit și am închis imediat, temîndu-mă că m-ar putea întreba despre planul de livrare a răscumpărării.

L-am sunat apoi pe sergentul Rogoff.

— Al, i-am spus, sînt în biroul meu, Irma Gloriana a plecat și aveai dreptate, dar bomba pe care a lansat-o ea era de maximă putere. Poți să treci pe aici ?

— Am plecat, a spus. În cincisprezece minute sînt acolo.

Zis și făcut. A sosit clătinîndu-se și s-a lăsat în scaunul de oțel incomod de lîngă masa de lucru. Și-a aprins o havană și și-a scos carnetul de note.

— În regulă, a zis, hai să vedem.

I-am relatat pe larg tot ce transpirase în biroul tatii. Cînd am început, a încercat să noteze tot ce spuneam, dar mai apoi a fost atît de transportat de povestirea mea, încît n-a mai scris, a lăsat havana să se stingă și a ascultat aplecat spre mine.

Am terminat, el s-a lăsat pe spate, și-a reaprins havana stinsă și m-a privit fix. Am aprins și eu o țigară și în cîteva minute micul meu birou era în ceață.

— Un testament scris de mînă e valabil ? a întrebat, în cele din urmă.

— Tata zice că da. Și martorul poate fi și beneficiar.

— Și Irma moștenește tot ?

— Tot, în afară de manuscrisele originale.

S-a strîmbat de dezgust.

— De ce-a făcut asta idiotul ?

— E clar, am spus. Obsesie sexuală.

— Îmi place cum vorbești, a precizat el. Vrei să spui că era înamorat de ea.

— Exact asta vreau să spun.

Apoi, cînd am înțeles amîndoi implicațiile nebuniei poetului, cred că ne-am aprins — ca un vînător care dă de o urmă proaspătă. Ni se părea că nu putem vorbi destul de repede.

— Ascultă, Al, am spus. Lydia era fermecătoare, dar avea ceva de femeie savantă. Bîrfa din Palm Beach afirma că Gillsworth-ii erau căsătoriți doar cu numele.

— Apoi Roderick se duce cu soția la unele ședințe de spiritism și o întîlnește pe Irma Gloriana. Hodoronc-tronc-buf !

— Irma reprezenta tot ce nu era Lydia : voluptoasă, dominatoare, nebunatică, atunci cînd își urmărea interesul.

— Și lacomă ca un rechin.

— Așa că s-au combinat. Rod a găsit în asta mai multă viață decît în pentametrii lui iambici, iar Irma a descoperit că acest nătărău abrutizat putea fi răspunsul la problemele financiare ale familiei. Nu ți se pare că se potrivește ?

— Totul, a spus Rogoff. Așa a început el să scrie poemele acelea erotice ; prăpăditul dracului nu-și putea controla glandele. Tuturor ni se întîmplă, mai devreme sau mai tîrziu.

— Dar nu toți sfîrșesc prin a muri din această cauză.

— Slavă Domnului.

— Crezi că Gillsworth știa că Otto e soțul Irmei ?

— Mă îndoiesc. Cred că l-a prezentat drept frate sau prieten.

— Probabil că ai dreptate, am spus. Iată scenariul : Irma află că Rod este practic fără o para, dar că soția lui e bogată.

— Și că, dacă ea moare, el va moșteni uriașa ei avere.

— Cine crezi că a făcut prima sugestie despre crimă ?

— Soțul, a spus imediat Al. Dacă ăsta era prețul pentru a se putea bucura de Irma, era gata să-l plătească.

— Probabil că Irma i-a promis că se va mărita cu el de cum va ieși Lydia din peisaj. Asta dovedește că nu știa că ea era deja căsătorită.

— Pun rămășag că Irma i-a spus că lucrul acela murdar nu va trebui să-l facă el ; așa zisul frate sau prieten va avea grijă de Lydia — contra unei sume de bani, desigur.

— Poate că prețul a fost întocmirea acestui testament olograf, prin care îi lăsa totul Irmei. Drăguț quid-pro-quo. Dar ce e cu scrisorile de amenințare, Al ?

— Făcute doar ca să-i pună pe copoi să alerge în direcție greșită, căutînd un bolnav psihic care nu există. Fiindcă veni vorba, l-am trimis pe ucenic la birourile Gloriana să încerce să-i vîndă lui Frank un procesor de cuvinte Smith Corona. Aveai dreptate, Frank posedă deja un model PWP 100C.

— Crezi că este implicat în acțiunea de ucidere a Gillsworth-ilor ?

Rogoff a meditat o clipă.

— Mă îndoiesc, a spus pînă la urmă. E clar că știa despre asta — a fost martor la testament, nu-i așa ? — dar nu cred că a participat. Frankie, dragul de el, și-a avut partea lui în afacere : răpirea Piersicuței cu ajutorul iubitor al lui Laverne Willigan.

— Pe care a cunoscut-o la vreo ședință de spiritism. Aceste ședințe încep să semene cu casa de toleranță pe care o țineau aceștia la Atlanta.

— Archy, crezi că mediumul știa ce pun ei la cale ?

— Hertha ? Nu cred că a știut ceva despre planul de crimă. Știa că soțul ei are de-a face cu Laverne Willigan, dar nu-i păsa. Hertha nu e vinovată de nici o crimă, Al.

M-a privit amuzat.

— Ce ai de spus despre atitudinea ei care violează codul etic al parapsihologilor ?

— Ei, da, de asta ar putea fi vinovată.

A rîs.

— Ascultă, mai treci o dată prin toată această harababură de la început şi vezi dacă nu găseşti nişte inadvertenţe.

Aşa că am revăzut întregul scenariu, începînd cu Roderick Gillsworth care se întîlnea cu Irma Gloriana şi se îndrăgostea de ea — sau ce altă chestie l-o fi legat de ea. Părea a fi o explicaţie logică, mai rămîneau cîteva probleme minore de rezolvat, cum ar fi data la care sosise Otto Gloriana în măreţul West Palm Beach, unde Irma şi Rod îşi consumau legătura ilicită şi de ce deschisese Lydia Gillsworth uşa încuiată pentru a-i permite criminalului să intre.

— Vom limpezi şi aceste lucruri, a spus tainic sergentul. Acum, pentru că avem o ipoteză logică, vom şti ce probă trebuie să păstrăm şi ce este de prisos.

— Cum aşa ? am protestat. Acuma n-o să te apuci să respingi faptele numai pentru că nu se potrivesc cu teoria noastră. Ar fi ridicol... şi periculos.

— Nu e vorba să resping faptele, a explicat el. E o problemă de interpretare. Dă-mi voie să-ţi dau un exemplu. Cînd a fost găsit corpul lui Gillsworth, în bucătărie s-a găsit o cantitate mare de alimente din care el pregătea masa : şase bucăţi imense de crab şi o salată enormă. Existau trei interpretări pentru această masă pantagruelică. Unu : era foarte flămînd şi voia să mănînce singur toată mîncarea. Doi : făcea mîncare mai multă ca să-i rămînă de la cină şi pentru ziua următoare. Şi trei : aştepta un musafir şi deci pregătea cina pentru două persoane. Potrivit teoriei noastre, cea mai potrivită este a treia presupunere. O aştepta pe Irma Gloriana ca să cineze împreună. Clopoţelul de la intrare sună, el se uită prin vizetă, o vede şi descuie uşa. Otto se afla într-o parte,în afara posibilităţii de a fi văzut şi în clipa în care uşa se deschide, se năpusteşte înăuntru cu lama de bărbierit cu un singur tăiş. Nu ţi se pare că se potriveşte ? Asta înţeleg eu prin inter-

pretarea faptelor. Ele nu devin probe pînă ce nu le poți dovedi semnificația. Dacă nu ai o presupusă explicație logică, te poți îneca în fapte.

— Mulțumesc, profesore, am spus. Mi-a plăcut enorm expunerea ta. Dar, bineînțeles, se bazează pe ideea că scenariul nostru e corect.

— Tu crezi în el, nu-i așa ?

— Cred, am spus. Mi se pare singura explicație plauzibilă a ceea ce s-a întîmplat.

Dar nu era pe deplin adevărat. Vă amintiți că am pomenit despre o vagă presimțire pe care o aveam la început, ceva atît de cețos, încît nu-l puteam pune în cuvinte ? Apoi, pe măsură ce am aflat despre omucideri, am început să întrevăd o imagine. Acum, după cele mai recente dezvăluiri, imaginea devenea mai pregnantă, căpăta substanță. Dacă avea să se dovedească potrivită, avea să modifice cu totul schema pe care o adoptase cu atîta entuziasm sergentul Rogoff. Dar nu i-am vorbit despre asta.

— Al, i-am spus, banca a pregătit banii pentru răscumpărare. Mergi cu mine să-i ridicăm ? Tu ești omul cu arma.

— Sigur, a aprobat el imediat. Apoi vreau să vii cu mine la secție. Trebuie să stabilim programul pentru plata din noaptea asta.

— Sper că ai făcut un plan eficace.

— Ar trebui să meargă, a spus el.

Am oftat.

— Nu poți fi mai sigur ? La urma urmelor, îmi risc capul.

— Păi... a ezitat el, e mai bine să nu crezi toate prostiile.

Apoi a rîs. Eu nu.

ȘAISPREZECE

Am petrecut toată după-amiaza aceea cu sergentul Rogoff și cu o brigadă de ofițeri în uniformă, încredințată lui *ad hoc*. După ce mi s-a prezentat acțiunea nocturnă și mi s-a descris rolul meu, mi-am dat seama că Al făcuse o treabă pe cinste organizînd o operație complexă într-un timp atît de scurt.

Firește, potrivit legilor lui Murphy, există lucruri făcute să meargă prost, așa că ne-am petrecut o bună parte din timp muncindu-ne creierele ca să ne închipuim posibile evenimente neprevăzute și să plănuim cum ar putea fi contracarate mai bine. Eram mulțumit că planul era bun și, cu un dram de noroc, își putea atinge obiectivele.

Aș fi vrut să las banii de recompensă la Rogoff, dar el nu a fost dispus să accepte responsabilitatea. A păstrat o copie a listei cu seriile bancnotelor pe care ni le-a furnizat, grijulie, banca. Dar cînd am plecat de la secția de poliție din Palm Beach, care arată ca o vilă mediteraneană, căram cincizeci de mii de dolari în hîrtii de cincizeci. Banca furnizase pentru transport o sacoșă pentru cumpărături cu însemnul Tîrgul K pe ea. De ce toate marile drame ale vieții mele conțin și elemente de farsă ?

Natural, mama nu era informată că dragul ei băiețel era angajat într-o acțiune periculoasă care putea presupune și violență. Tata și cu mine am încercat ca ora cocteilului nostru familial și cina din seara aceea să nu se deosebească de celelalte anterioare. Am vorbit, am rîs, am devorat fiecare jumătate de duzină de pitpalaci delicioși și nu cred că mama avea cea mai slabă bănuială că mie îmi era... ei bine, nu pot să spun că mi-era o frică de nu mă puteam stăpîni, dar admit că nivelul trepidațiilor mele era crescut.

După cină, ea ne-a lăsat singuri, ducîndu-se sus la programul ei de televizor, iar eu am rezistat dorinței de a o săruta la plecare. În fond, nu mă duceam la bătălia de la Blenheim, nu-i așa ? Nu era vorba decît de o mică acțiune de aplicare a legii, din care eram sigur că aveam să ies cu toate facultățile mele intacte. Mi-am spus asta. De cîteva ori.

Euforia mea autoindusă s-a diminuat un pic atunci cînd tata m-a invitat în camera lui de lucru pentru un coniac. Știam că o făcea cu intenții bune, dar mie mi se părea că paharul de coniac oferit era un gest înrudit, într-un fel, cu legătura de la ochi și țigara finală. Cel puțin, nu mi-a spus : „Fii atent". A spus : „Sună-mă imediat ce ai terminat."

Apoi am urcat să mă schimb. Al Rogoff îmi sugerase să mă îmbrac în negru și, cînd l-am întrebat de ce, mi-a replicat : „Vei fi o țintă mai greu de observat !" Ceilalți copoi din brigada lui specială s-au amuzat cu mare zarvă, dar eu am luat ușurința lor drept sărăcie mintală.

Pe la nouă, am coborît, îmbrăcat complet în negru și ducînd în mînă sacoșa pentru cumpărături plină cu bani. Am ieșit la Miata și m-am oprit să privesc în jur. Era o noapte caldă, cerul întunecat era brăzdat de nori ca o coadă de cal. Erau stele și o lună palidă și, cum priveam în sus, un avion a bîzîit îndreptîndu-se spre nord. Mi-am dorit să fiu în el.

Am pornit direct spre secția de poliție. Sergentul Rogoff și cohorta lui își puneau vestele antiglonț și își controlau armele care, am observat, constau din puști și gaze lacrimogene, grenade fumigene și lansatoare. Mai erau și niște dispozitive electronice pe care le testau. Nu eram sigur cum funcționau și în ce scop.

M-am dezbrăcat pînă la jumătate și un tehnician m-a „cablat", o experiență neplăcută care consta în a mă înfășura în ceea ce păreau a fi iarzi de bandă adezivă. Cînd am terminat, eram echipat cu microfon, baterii și transmițător. Mi-am pus bluza și jacheta pe mine și am ieșit afară, ca să probăm eficiența mea ca stație de radio mobilă.

Sergentul m-a instruit să mă îndepărtez cu o sută de picioare, să răsucesc butonul de intensitate și să spun ceva. Am făcut cum îmi ordonase, m-am autoîndemnat și am recitat „Mîine și mîine..." citat din *Macbeth*. Rogoff mi-a făcut semn să mă întorc.

— Tare și clar, a spus el. Hai să încercăm și din stradă.

Era o paradă adevărată. Participau la acțiune mai multe unități și erau acolo mașini și personal de la departamentul de poliție al orașului Palm Beach, al municipiului West Palm Beach și de la biroul șerifului din comitatul Palm Beach. Totul pentru Piersicuța ! Trei jurisdicții cooperau după un vechi sistem pe care Rogoff îl descria ca „Împarte gloria și distribuie vina".

În mijlocul acestei procesiuni se afla o mașină sport deschisă, decapotabilă, de culoare roșie, ca steagul, în care era al dumneavoastră umil servitor, Archibald McNally.

Curînd am oprit și am lăsat armata să înainteze fără mine. Planul consemna sosirea mea în parcarea magazinului de pe Federal Highway la ora douăzeci și patru fără un sfert. Am urmat planul întocmai și am tras mașina într-un compartiment al parcării care îmi permitea să văd bine intrarea în magazin. Am deschis transmițătorul.

— McNally la stație, am raportat cu o voce normală.

M-am uitat în jur și, într-o clipă, polițista în civil, plantată de Rogoff în magazin, a venit la vitrină și a început să se agite aranjînd resturi de mîncare : semn că recepționa ce transmiteam eu și că avea să amplifice mesajele mele trecîndu-le prin radioul ei mai puternic.

M-am așezat mai bine, am aprins un English Oval și m-am mirat că nu mă spovedisem înainte de a intra în această aventură. Toată neliniștea și neplăcerea îmi veneau, am înțeles, din încercarea de a-l ajuta pe acel căpos de Willigan și m-am străduit să-mi amintesc rîndurile din *Henric V* : „Intrînd în luptă, fraților, pentru Harry și..." cînd un Chrysler Imperial vechi s-a apropiat încet de parcare și s-a oprit la o distanță de aproximativ douăzeci de picioare de mine.

— Cred că a venit, am spus tare. „Chrysler-ul Imperial" negru. Omul care a ieșit și se îndreaptă spre mine.

Rogoff și cu mine fusesem de acord că s-ar fi putut ca mesagerul să nu fie Frank Gloriana : n-ar fi avut nici un interes ca eu să-l știu drept răpitor. Logic, colecta trebuia făcută de Otto Gloriana, tăticul lui Frank.

Pe măsură ce se apropia, încercam să nu mai am îndoieli că acest om înalt, cu păr roșcovan, cu umeri largi, de circa șaizeci și cinci de ani era într-adevăr Otto Gloriana, alias Charles Girard, fostul patron de bordel și fost pușcăriaș, descris de poliția din Atlanta drept „un individ scîrbos". Ce mă surprindea era frumusețea lui.

Purta un costum boțit de in, în dungi, și avea mîinile îndesate adînc în buzunarele jachetei. S-a apropiat foarte mult, se lăsase pe portiera din partea mea. Asta îmi convenea ; era mai aproape de microfonul meu ascuns.

— Ești din partea lui Harry Willigan ? a întrebat cu o voce pătrunzătoare de bariton.

— Exact, am spus.

— Ai cele cincizeci de mii ?

— Chiar aici, am spus și am ridicat puțin sacoșa de pe scaunul de alături ca să i-o dau.

Dar el a făcut un pas înapoi.

— Dă-te jos din mașină, a spus. Ia și banii.

Eram nedumerit.

— De ce să mă dau jos ? am întrebat.

— Pentru că, dacă n-o faci, te omor, a spus politicos.

Și-a scos mîna dreaptă din buzunarul jachetei, numai atît cît să văd că avea un revolver cu butoi, scurt, care părea a fi un 38 special. Stătea cu spatele la vitrina prăvăliei și în apropiere nu era nimeni. Eram sigur că nimeni nu observase gestul lui.

— Ai armă ? am spus cu neîncredere, rugîndu-mă ca această conversație să fie recepționată „tare și clar" de ofițerul dinăuntrul magazinului. Nu e necesară. Ia banii și adu înapoi pisica.

A oftat.

— Nu ești prea isteț, după cum văd. Mai spun o dată și, dacă nu faci ce ți-am spus, vei avea un ochi în plus. Acum ieși ușurel din acest cărucior de copil. Ia și banii. Mergi spre mașina mea. Eu voi fi în spatele tău.

Am făcut cum îmi ordonase, gîndindu-mă cu tristețe că prevăzusem toate posibilitățile, în afară de aceea că puteam fi luat ostatic. Cel puțin, așa credeam că face cu mine. Nu aveam deloc dorința de a-l întîlni pe Creatorul meu într-o parcare a unui magazin care vindea chibrituri și bere de regim, din plante.

Ne-am apropiat de Chrysler și ușa din spate a fost deschisă dinăuntru de omul care ședea la volan.

— Urcă, mi-a poruncit Otto.

Am urcat în mașină, legănînd sacoșa cu banii și atingînd-o de podea. M-am așezat în spate, într-un colț și am aruncat o privire șoferului.

— Ia te uită, Frank Gloriana, am spus cu voce tare. Ce surpriză !

— Tacă-ți gura, a spus Gloriana cel mare, adresîndu-mi-se. Și către fiul lui : Pornește !

Am ieșit din parcare și am luat-o pe Federal Highway spre sud. Am socotit că nu mai eram în aria de recepție a ofițerului din magazin, dar, pentru orice eventualitate, am spus :

— Mergem spre motelul Jo-Jean, nu-i așa ?

Otto a scos revolverul din buzunar și m-a lovit în cap, pe lateral, cu butoiașul de oțel. Ce pot să mai spun ? Mă durea.

— Ți-am spus să-ți ții gura, a spus cel care mă făcuse prizonier. Numai eu vorbesc aici.

Așa că am tăcut și am început să calculez ce șanse mai aveam de a mai cînta vreodată la clavecin. Puține, trebuie să recunosc. Faptul că mi se permisese să descopăr implicarea lui Frank în această afacere pleda pentru un viitor negru pentru mine. Era cu adevărat greu de crezut că mi se va îngădui să trăiesc, chiar dacă juram să-mi țin gura cusută pentru totdeauna.

Am intrat pe drumul spre motelul Jo-Jean. Știam că în căsuța cinci se aflau doi ofițeri de poliție și încă doi în camera din spatele biroului motelului. Fuseseră instalați acolo cu aprobarea entuziastă a proprietarului, care spera, probabil, ca astfel, Jo-Jean să rivalizeze cu O.K. Corral, și să ajungă pe prima pagină a fițuicii sale favorite.

Dar n-am văzut nici o mașină a poliției și nici un semn că trăgătorii ar fi fost desfășurați pentru a ține căsuța patru sub observație. Aveam însă încredere că sergentul Rogoff era conștient de situația mea și că își revizuia cu febrilitate planul, dînd prioritate siguranței mele față de cea a Piersicuței.

Am tras alături de căsuța patru și Otto m-a înghiontit în coaste cu arma.

— Coboară, a spus. Ia și banii. Du-te la ușa din față. Frank, du-te tu întîi și descuie.

De cum am fost înăuntru, cu ușa încuiată, s-a aprins o lampă de pe dușumea. M-am uitat în jur. Era o cameră simplă, exact ca cea pe care Hertha pretindea că a văzut-o în viziunea ei. Mai era un așternut pentru nevoile pisicii, un vas cu apă și o farfurie cu mîncare pentru animal.

— Unde e Piersicuța ? m-am interesat.

— La film, a chicotit Frank.

Erau primele cuvinte pe care le rostea. Nu era nevoie să-și bată capul.

— Numără banii, i-a poruncit tatăl lui.

Frank a vărsat în pat conținutul sacoșei, a rînduit teancurile de bancnote prinse cu banderole. Otto și cu mine am rămas în picioare. Nimeni n-a scos o vorbă pînă ce Frank n-a terminat.

— Sînt toți, a spus. Bancnotele par autentice.

— Le-au luat numerele, a mîrîit Otto, și ce dacă ? Atunci cînd vom plăti cu ele, nimeni n-o să se uite la numere.

— Acum aș putea lua pisica ? am întrebat, gîndindu-mă că nu am ce pierde.

Otto m-a privit posomorît.

— Abia acum îmi dau seama cum ai dat de Charles Girard, a spus. De la veterinar, nu-i așa ? La spitalul pentru animale. Ingenios.

Pentru un minut sau două n-am putut înțelege de unde știa că îl identificasem. Apoi mi-am amintit că îi pomenisem lui Laverne numele de Charles Girard. Ea i-l spusese, fără îndoială, lui Frank, iar el, la rîndul lui, îi raportase tatălui său că Archy McNally, un copoi flecar, se afla pe urmele lui.

— Iată că acum mă cunoști, a declarat Otto. Și știi totul și despre Frank. Nu mai avem ce face, nu-i așa ?

Ce înțelegea prin asta era limpede și mă înghețа mai rău decît o amenințare.

— Nu-i mare scofală, am precizat. Răpirea unei pisici nu-i o crimă capitală. Cît ați putea fi pedepsiți ?

— După ce ai fost acolo, a spus el întunecat, încă o zi e peste poate.

M-a fixat și am înțeles că pe umeri nu-i apăsa doar vina răpirii unei pisici. Numai pentru atît nu ar fi ucis. Dar el calcula acum cît știu sau cît pot presupune din celelalte fapte ale lui, inclusiv crimele monstruoase asupra Gillsworth-ilor. Pînă la urmă, am văzut că ajunsese la o hotărîre și această decizie fatală părea să-l liniștească.

— Pune banii la loc în sacoșă, i-a spus fiului său. Ascunde-o sub pat. Apoi ia pisica. O să terminăm cu amîndoi deodată. Am zărit un loc potrivit. Un canal părăsit.

Tot ce am putut face a fost să nu strig: „Dar eu nu știu să înot!" și să nu încep să rîd isteric. Într-un anume fel, am reușit să mă stăpînesc.

Frank a ascuns banii, s-a dus în baie și a reapărut ducînd o cutie mare de carton care, cîndva, conținea sticle de Jim Beam. Era legată cu sfoară groasă, ca să stea închisă și găuri pentru aer fuseseră decupate pe laturi. Am auzit cîteva miorlăituri slabe și cutia s-a zguduit puțin de mișcările Piersicuței.

— Să mergem, a spus Otto.

Pînă în acel moment, căsuța de la motel fusese iluminată doar de o lampă cu picior cu un bec de voltaj mic. Dar acum, deodată, interiorul a fost invadat de o lumină albă, orbitoare. Razele unor reflectoare strălucitoare săgetau ferestrele din față și pe cele laterale ale căsuței.

— Ce dracu se petrece! a scheunat Frank.

Otto s-a mișcat repede. Din spatele ușii de lemn, s-a aplecat cu grijă ca să scruteze spațiul de afară prin colțul ferestrei din față.

— Mașini de poliție, a relatat fără intonație. Cel puțin, patru sau cinci. Și o armată de copoi.

— O, Doamne, a spus disperat Frank.

Apoi l-am auzit pe sergentul Rogoff. Porta-vocea făcea glasul lui aspru și metalic, dar eram sigur că nu mă înșelam.

— Căsuța patru, a tunat el. Toată lumea iese afară, pe ușa din față, cu mîinile ridicate. Acum !

Frank s-a adresat tatălui său.

— Ce trebuie să facem ? a întrebat nervos.

Otto s-a dus la baie, s-a urcat pe capacul closetului și a privit pe ferestruică. S-a întors în încăperea principală.

— Nu-i bine, a spus. Spatele e închis.

— Vă rog, l-am implorat, predați-vă. Nu e decît o vină de răpire a unei pisici. Nu merită riscul unei bătălii cu pistoale.

— Are dreptate, a strigat Frank. Să facem ce ne-au cerut.

Tatăl lui l-a privit dezgustat.

— Faci ce vrei, a hotărît el atunci. Eu ies. N-o să mai pătimesc încă o dată din cauza ta.

S-a vîrît sub pat și a scos sacoșa cu bani. A tras afară cîteva teancuri și le-a îndesat în buzunare. Apoi a ridicat revolverul spre mine.

— Întoarce-te, a poruncit. Tu și cu mine o să ieșim împreună. Tu primul.

— Căsuța patru ! a trosnit iarăși vocea lui Rogoff. Ieșiți pe ușa din față cu mîinile ridicate. Aveți exact un minut.

Otto Gloriana a pășit în spatele meu foarte aproape. A pus o mînă grea pe umărul meu stîng. Apăsa gura revolverului în spatele urechii mele drepte.

— Fără șmecherii, m-a avertizat. Sau ești mort. Înțeles ?

— Da, am răspuns.

— Acum, deschide ușa. Încet. Ieși încet afară. Du-te la Chrysler. Frumos și încet.

Am făcut cum mi-a ordonat.

— Nu trageți ! a țipat Al. Nu trageți !

Reflectoarele aproape m-au orbit. Nu vedeam decît masa întunecată a mașinilor. Mergeam cît de încet puteam spre Chrysler.

Ajunsesem la mașină cînd porta-voce a lătrat :

— Otto ! Otto !

Dar Rogoff nu pronunța : „Otto". El despărțea numele în două silabe distincte : „Ot-to ! Ot-to !"

Gloriana a fost atît de șocat că poliția îi cunoștea numele adevărat, încît stăpînirea de sine a cedat, mîna stîngă a lunecat de pe umărul meu. Presiunea armei în spatele urechii a scăzut. Eram vag conștient că se întorsese puțin spre strigătul răgușit.

Atunci am făcut ceea ce ar fi făcut oricine cu un QI[1] care depășea media : am căzut.

Pare simplu, nu-i așa ? Ei bine, n-a fost. Eu nu sînt un saltimbanc sau un clovn de la circ, antrenat să cadă fără risc sau fără să se lovească. Pur și simplu, m-am lăsat la pămînt și m-am încovoiat, strivindu-mi umerii, coatele, fundul.

Speram că Al Rogoff și trupa lui va ști să profite de căderea mea bruscă. Așa a și fost. Eu eram jos, iar Otto Gloriana se afla încă în picioare, împietrit, cînd a izbucnit o rafală să-ți spargă urechile. M-am chircit.

L-am auzit pe Otto gemînd lovit în piept. Trupul i s-a muiat și a căzut în genunchi. Apoi, cum împușcăturile continuau, capul i s-a înclinat și părea că se întinde cu fața la pămînt.

— Nu mai trageți ! a strigat sergentul. Nu mai trageți !

Tăcerea era asurzitoare. Am rămas așa cum căzusem, știind că sînt viu, dar temîndu-mă să-mi mișc extremitățile, ca nu cumva oasele rupte să-mi iasă prin piele. Eram încă zdruncinat de canonadă și încercam să stabilesc cu ce seamănă sunetul gloanțelor zburîndu-ți deasupra capului.

1 Coeficient de inteligență.

Nu era scîncet, nici bîzîit sau șuierat. În cele din urmă, am decis că sunetul e asemănător celui cu care e ruptă o coală de hîrtie bună, în zdrențe.

Am ridicat, cu grijă, capul. Sergentul Rogoff și alți doi ofițeri se aflau lîngă Gloriana. Unul dintre ei i-a smuls revolverul. Celălalt a îngenuncheat și a întors capul lui Otto pentru a-i vedea fața.

— S-a dus, domnule sergent, a spus el.

— Da, a aprobat Al. Un caz clar de intoxicație cu plumb. Chemați ambulanța. S-a întors și m-a ajutat cu blîndețe să mă ridic în picioare. Tremuram. Ești bine ? m-a întrebat îngrijorat.

— Aș vrea să mă duc la toaletă, am spus.

A rîs și ne-am îndreptat spre ușa căsuței. Doi ofițeri au ieșit ținîndu-l pe Frank Gloriana de brațe. Era vlăguit și i se împleticeau picioarele. În timp ce îl tîrau afară, și-a ridicat capul și m-a privit.

— Sînt bucuros că ești viu, a bolborosit. Crede-mă.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns.

Nu s-a uitat la cadavrul tatălui său.

Am intrat în căsuță. Al s-a apucat să pună la loc în sacoșă banii împrăștiați. Eu m-am dus glonț spre baie. Cînd am ieșit, Rogoff plecase. Cutia de carton se afla încă pe jos, în mijlocul încăperii.

M-am aplecat și am desfăcut sfoara. Am ridicat cu grijă capacul. Mă temeam ca Piersicuța, crezînd că sînt unul dintre ticăloși, să nu-mi sară la gît și să încerce să-mi smulgă cu dinții mărul lui Adam. Dar ea a sărit din cutie și a început să se frece de gambele mele, torcînd ca o țicnită.

— Bravo, Piersicuțo, i-am spus, tu îl recunoști pe erou după miros, nu-i așa ?

Cînd s-a întors Rogoff, ședeam pe pat, iar pisica se întinsese pe spate lîngă mine, cu toate cele patru labe în aer. Eu o scărpinam pe burtă, iar ea își ținea ochii închiși în extaz.

— E cea mai scîrboasă scenă la care am asistat vreodată în viața mea, a zis Al.

— Ești gelos, i-am spus, pentru că ție nu-ți face nimeni așa.

— Ești sigur de asta ? m-a pus el la punct.

— Al, aș putea să i-o înapoiez pe Piersicuța lui Harry Willigan ?

— Da. Spune-i că deocamdată reținem cele cincizeci de bătrîne. Probă. Pînă la urmă îi va primi înapoi. Haide să-ți dau pe cineva să te ducă pînă la mașina ta.

— Mai întîi, trebuie să-l sun pe bătrîn. I-am promis.

Am folosit telefonul din biroul motelului. Tata a răspuns atît de prompt, încît mi-am dat seama că nu se culcase. Era aproape ora două.

— Domnule, Archy la telefon, am spus. Sînt bine și pisica a fost salvată.

— Îmi pare bine, a răspuns. O să-mi povestești mai pe larg mîine. Apoi a adăugat scrupulos. Ar fi trebuit să spun : azi, mai tîrziu.

Rogoff m-a condus înapoi la magazin cu o mașină a brigăzii. Lăsasem cutia de carton în căsuța patru și o țineam pe Piersicuța pe genunchi. Era mulțumită.

— Ce se mai aude de Irma ? am întrebat.

— Am ridicat-o la miezul nopții. Face pe marea doamnă trufașă care a fost insultată și nu vrea să spună o vorbă pînă nu-și vede avocatul.

— Și Hertha ?

— Nu era în apartament. Vecinii spun că nu au mai văzut-o pe acolo de două, trei zile. Nu știu unde ar putea fi.

Eu știam, dar nu i-am spus nimic sergentului.

Cînd am coborît, ca să mă mut în Miata, a spus ca din întîmplare :

— Ai acționat bine în noaptea asta, Archy.

— Îți mulțumesc, am răspuns. Și tu te-ai comportat admirabil. O să te sun după ce trag un pui de somn. Al, nu

cred ca Frank Gloriana să fie un personaj cu voință. Pune-l la treabă.

— Asta și intenționez, a zis încruntat.

Am călătorit cu Piersicuța încolăcită pe locul adînc din scaunul de lîngă mine. Cînd am ajuns acasă, m-am gîndit că ar putea fi flămîndă și i-am oferit o felie de pastramă din frigider. A mîncat-o cu o plăcere evidentă. Deșteaptă pisică.

A dormit la picioarele patului tot restul nopții. Cînd m-am trezit pe la opt, am descoperit că vărsase pastrama pe coperta jurnalului meu.

Niciodată nu le poți avea pe toate.

ŞAPTESPREZECE

Marți dimineața am luat micul dejun împreună cu părinții mei. Piersicuța stătea lîngă masa din sufragerie și, cînd i-am dat o firimitură de brioșă, a gustat din ea delicat, ca o adevărată doamnă. Mama era încîntată de ea. Nu mai aveam nici un animal în familie de cînd murise Max, cîinele de vînătoare auriu, și m-am întrebat cu voce tare dacă am putea lua un cățel, poate un Dandie Dinmont, să se alăture menajului nostru. Tata a făgăduit să mediteze asupra sugestiei mele.

După micul dejun, l-am luat de-o parte și i-am făcut o relatare prescurtată a acțiunii poliției din noaptea precedentă.

— Așadar, Otto e mort ? a întrebat cînd am terminat.

— Fără nici o îndoială.

— Iar fiul este arestat ?

— Da, domnule. Ca și doamna Irma Gloriana. Mă aștept ca Al Rogoff să-i interogheze astăzi.

A încuviințat.

— Aș vrea să vorbesc cu sergentul, a spus el. Crezi că ar putea trece pe aici astă-seară ?

— Sînt sigur că e peste măsură de ocupat, tată, dar s-ar putea să facă o pauză diseară.

— Întreabă-l, m-a îndemnat. Spune-i că am ceva în legătură cu testamentul olograf al lui Roderick Gillsworth, care ar putea influența investigațiile.

Știam că nu avea rost să pun întrebări, așa că i-am promis că voi încerca să dau de Rogoff. Apoi el a plecat la birou în Lexus-ul lui, iar eu am dus-o pe Piersicuța la Miata mea și ne-am îndreptat spre casa Willigan. Pisica ședea dreaptă pe locul ei, adulmeca aerul dimineții și privea în jur aproape mîndră.

Am dus-o pînă sub bolta Willigan-ilor, dar înainte de a apuca să sun, ușa s-a dat în lături și Harry a țîșnit afară, cu brațele deschise.

— Piersicuța ! a strigat. S-a întors Piersicuța !

Aș putea jura că am văzut lacrimi în ochii amărîtului ăluia nătîng.

S-a întins spre animalul lui iubit, dar pisica își avea ideile ei. A sărit din brațele mele, a intrat ca o săgeată pe ușa deschisă și a luat-o la sănătoasa pe coridor. Willigan s-a luat, gîfîind, după ea și țipînd :

— Dulcica mea ! Dulcica mea ! Tăticul e aici ! Vino la tăticu, dragă !

Groaznic.

Au dispărut, iar eu am intrat în casă, închizînd ușa după mine. Am rătăcit de-a lungul holului pînă la pajiștea din spate. Laverne era întinsă pe un șezlong, cu o pereche de bichini roz aprins, cu tăietură franțuzească. Deasupra ochilor avea o bandă de plastic.

— Bună dimineața, Laverne, am spus, în timp ce mă apropiam.

Și-a ridicat banda cît să mă privească, apoi și-a pus-o la loc.

— Salut, Archy, mi-a aruncat cu o voce stearsă.

— Am înapoiat-o pe Piersicuța, am spus. A fost recuperată noaptea trecută.

— Știu, a răspuns fără intonație. Am auzit la radio azi-dimineață.

— Fii, te rog, drăguță și spune-i lui Harry că cele cincizeci de mii se află la poliție. Îi păstrează pentru moment ca dovadă. Pînă la urmă îi va primi înapoi.

— O să-i spun, a repetat.

Nu știu de ce, dar îmi părea rău pentru ea. În viață prostiile se plătesc — întrebați-mă pe mine ; o știu prea bine ! — și Laverne se comportase, cu siguranță, prostește. Dar presupuneam că își avea motivele ei și după cum se vedea, ele erau suficiente pentru ea.

— Am să încerc să nu te implic, am spus, dar nu sînt sigur că se va putea.

— Să nu mă implici în ce ? a întrebat.

— Laverne, te rog, am implorat-o. Poliția l-a prins pe Frank Gloriana. Nu știu cît le va spune.

— Despre ce vorbești ? a spus cu indiferență.

Am oftat și m-am îndepărtat. Ajunsesem aproape la ușa acoperită cu perdea, cînd m-a chemat.

— Archy ! M-am întors.

Acum ședea pe șezlong, cocoșată, cu capul plecat. Își răsucea, de nervozitate, banda de pe ochi.

— Crezi cu adevărat că poți face ca numele meu să nu fie pomenit în această problemă ? a întrebat, ridicînd ochii spre mine.

— Laverne, i-am răspuns, dă-mi voie să fiu franc... Atunci mi-am dat seama ce spusesem. O, Doamne, m-am corectat, ferește-mă să fiu Frank !

A zîmbit pentru prima dată.

— Uite, i-am explicat. Frank nu e un tip care să ia apărarea cuiva. E capabil să spună că tu l-ai îndemnat să intre în această treabă și că el a acceptat, pentru că te iubea.

Atunci s-a încruntat.

— Ce nebunie ! Cum ar putea spune asta ? Nota de răscumpărare e scrisă pe procesorul lui de cuvinte.

— Poliția știe deja asta. Dar tu ai scos-o pe Piersicuța de aici, în cușca ei, nu-i așa ?

— A fost o glumă, a sărit ea. Frank avea nevoie de bani și Harry are destui. Și cum Frank era îndrăgostit de mine, toate astea n-au nici un rost. Noi am făcut doar o glumă.

— Care a ieșit prost, Laverne. Dacă Harry află, știi ce ți se va întîmpla, nu-i așa ?

— Da, a recunoscut, cu tristețe. O să-mi dea papucii. Fără nici o despăgubire.

— Ai riscat enorm, m-am minunat eu.

— Fetele se plictisesc repede, a spus, dînd din umeri. Ascultă, Archy, dacă reușești să nu mă implici, n-o să-ți pară rău.

Și-a dus mîinile la spate, s-a lăsat înapoi, și-a încrucișat picioarele. S-a uitat în sus, spre mine, zîmbind încă. Tipic.

— Laverne, am spus rîzînd, ești incorigibilă.

— Gîndește-te la asta, a zis, trecîndu-și limba peste buzele groase.

Am ieșit de acolo cît am putut de repede. Nu contează cît de macho e un bărbat, cînd femeia spune da, prima lui reacție nu e de dorință, ci de frică.

M-am îndepărtat cu sentimentul că era Ziua Dezlegării și că toate problemele curente aveau să fie rezolvate și toate complicațiile lămurite. Pînă la urmă, nu a fost *chiar* așa, dar nici prea departe.

Aveam să-i pun o întrebare Herthei Gloriana și mi-am zis că știu exact unde o pot găsi. Mi-am condus Miata spre Riviera Beach și, după jumătate de oră, băteam la ușa apartamentului lui Meg Trumble.

— Ia te uită, Archy, s-a mirat ea. Ce plăcută surpriză.

„Surpriză", da, eram de acord ; „plăcută", era discutabil. Dar mi-a îngăduit să intru și, firește, Hertha se afla încolăcită pe canapea. Pe pernă, lîngă ea, se afla o cutie de șervețele, iar ea își tampona ochii.

În ciuda lacrimilor mediumului și comportării mai degrabă distante a lui Meg, amîndouă femeile mi se păreau

extrem de atrăgătoare. Purtau șorturi identice, scurte, reiate, albe și bluze bărbătești, cu poalele legate la talie ca să arate cîțiva inci de burtă. Prezentau spre vedere un cvartet de picioare splendid bronzate.

— Ai aflat noutățile ? m-a întrebat Meg. Despre soțul Herthei și despre soacra ei ?

— Am auzit, am răspuns și am dat din cap. Ai fost la poliție, Hertha ?

A negat din cap cu încăpățînare.

— Sînt convins că ar trebui să o faci, am îndemnat-o cu blîndețe. Vor să-ți pună cîteva întrebări. Cere să vorbești cu sergentul Rogoff.

— Hertha nu știe nimic despre pisică, a spus supărată Meg. Nu văd cum ar putea fi implicată.

Am oftat.

— Meg, i-am spus, *este* implicată. Soțul și soacra ei sînt arestați, iar socrul ei a murit împușcat. Dacă nu se duce singură la poliție, vor începe să o caute. Mai devreme sau mai tîrziu o vor găsi, cu siguranță, și atunci vor voi să știe de ce nu a venit singură.

— Poate ar trebui să vorbesc cu ei, a spus timid Hertha. Meg, vii și tu cu mine ?

Meg s-a așezat lîngă ea, i-a pus un braț pe după umeri.

— Bineînțeles că vin, draga mea, a spus ea cu o voce alintătoare. O să rezolvăm acest lucru împreună. Cine te-a pus să-i ceri asta, Archy ?

— Sergentul Al Rogoff. E un prieten de-al meu și îți sugerez să-i spui ce mi-ai povestit deja mie. O să vezi că e foarte simpatic.

— Ce crezi că mă va întreba ? s-a interesat Hertha.

Era o ocazie binevenită să-mi lămuresc nedumeririle.

— Va dori probabil să știe dacă Roderick Gillsworth venea des la biroul vostru.

Mediumul m-a privit cu ochii larg deschiși.

— Ce întrebare bizară.

— Ei bine, venea des ? am insistat. Venea Gillsworth la biroul vostru și stătea de vorbă cu Frank ?

— A venit de cîteva ori, a răspuns ea, dînd din cap. Dar de fiecare dată se duceau în camera unde ne făceam noi corespondența. Nu știu despre ce vorbeau.

— Așa să-i spui și sergentului Rogoff, mi-am dat părerea. Sînt sigur că îl va interesa. Hertha, intenționezi să rămîi aici ?

— Bineînțeles că va rămîne, a spus hotărîtă Meg. Atît timp cît dorește. Eu sper că pentru totdeauna.

Mediumul s-a întors și a îmbrățișat-o strîns pe cealaltă femeie, sărutînd-o pe buze.

— O, draga mea, ce m-aș fi făcut fără tine ? a strigat.

Cînd am plecat, cele două se strîngeau în brațe și șușoteau între ele. M-am îndreptat spre Clubul Pelican, sperînd că vechea mea băutură îmi va mai reface sănătatea. În timp ce conduceam, reflectam asupra ciudatelor meandre ale comportamentului uman.

Înțelegeam decizia lui Meg. La urma urmelor, fusese trădată de un bărbat într-un mod deosebit de crud și umilitor. Dar faptele Herthei mă nedumireau. Un medium căsătorit care împarte sărutări cu atîta generozitate îmi părea o contradicție : era o spiritualistă foarte *pămînteană*.

Dar asta, mi-am dat seama, ținea de o stereotipizare a meseriilor. Majoritatea oamenilor o fac.

De exemplu, ne așteptăm ca bibliotecarele să nu aibă sex, să fie niște babornițe uscate, care poartă pince-nez și își pun mănuși de cauciuc înainte de a da mîna cu un bărbat. Din experiența mea personală, știu că imaginea este absolut, *absolut* falsă (Mă întreb ce-o mai fi făcînd Nancy ?).

Așa că, în realitate, nu ar fi trebuit să fiu atît de surprins aflînd că, fiind o persoană înzestrată cu calități parapsihologice, Hertha nu era scutită de dorințe de sorginte mai corporală. Un medium cu coarne ? Ei bine, de

ce nu ? Și dacă era victimă a unor impulsuri nimfomane, cine eram eu, un nenorocos jucător la loterie, ca să o condamn ? Dacă în firea ei se afla o predilecție pentru relații safice, n-avea decît să fie așa.

Cînd am intrat la Clubul Pelican, radioul din spatele barului era deschis și Vikki Carr cînta : „El trebuie să fie". Era prea mult, am izbucnit în rîs.

— Păreți a fi într-o dispoziție fericită astăzi, domnule McNally, m-a întîmpinat Simon Pettibone.

— Meditez la ironiile vieții, domnule Pettibone, i-am răspuns. Este cu adevărat o lume nebună, nebună.

— Alta nu există, mi-a amintit el.

— Un daiquiri de la gheață, te rog, am zis.

Am plecat de la bar să folosesc telefonul public. L-am chemat, bineînțeles, pe Rogoff și, firește, nu era disponibil. Am sorbit pe îndelete două daiquiri și l-am sunat pe sergent la fiecare zece minute, fără nici un rezultat. Totuși, în cele din urmă, l-am prins la a cincea încercare. Era grăbit, se vedea limpede, așa că i-am lansat, în grabă, invitația de a da pe acasă pe la McNally seara, la nouă.

— În regulă, a spus și a închis brusc.

Cît am stat la bar, am luat și prînzul. Priscilla mi-a adus un sandviș cu brînză imens, alături de o porție de cartofi franțuzești cu salată de varză. Am înfulecat cu mare plăcere acest colesterol special și mi-am luat o înghețată Galliano ca desert. Bănuiesc că arterele mele vor avea curînd nevoie de serviciile omului ce se ocupă cu întreținerea drumurilor.

M-am întors în Worth Avenue să pun în practică un proiect pe care îl începusem acum cîteva zile, dar nu-l dusesem la bun sfîrșit, să cumpăr o brățară de tenis pentru Consuela Garcia. Necesitatea unui cadou mi se impunea mai acut acum decît atunci cînd îmi venise ideea, pentru că o neglijasem cu nerușinare pe această femeie minunată. Întîlnirile de dimineață cu Laverne Willigan, Meg Trumble și Hertha Gloriana mă făcuseră să înțeleg cît de

importantă era pentru mine Connie. Vitală, ar zice unii, și o spun și eu.

Am intrat în patru magazine cu bijuterii, pînă ce am găsit brățara care m-a atras: două carate, diamante șlefuite, montate în aur de 18 K. Era îngrozitor de scumpă, dar am călcat în gura lăcomiei, urmînd prima lege a cumpărăturilor pentru McNally: ceea ce este ieftin, nu merită cumpărat.

M-am dus direct acasă, m-am dezbrăcat în pielea goală și m-am vîrît în pat, ca să trag un pui de somn, căci în noaptea precedentă nu avusesem parte decît de cinci ore de odihnă. Înainte de a mă prinde somnul, m-am mai gîndit o dată la experiențele mele din acea dimineață și am rîs tare. Pur și simplu, nu le puteam lua în serios.

Sînt convins că solemnitatea este blestemul civilizației. Gîndiți-vă la toate popoarele serioase care s-au sacrificat pentru zei acum uitați sau și-au risipit viața pentru cauze de care acum nimeni nu-și mai amintește. Rîsul e singura noastră salvare. Rugați-vă, chicotind și jeliți, zîmbind. Și dacă se întîmplă să credeți, așa cum cred eu, că femeile sînt cea mai nobilă creație a naturii, să știți că o figură întunecată nu a cucerit niciodată o adevărată doamnă.

Așa se încheie scriptura după sfîntul Archy.

OPTSPREZECE

Fusese o zi însorită, cu nori împrăștiați ca florice-lele de porumb, dar cînd m-am trezit după puiul meu de somn, pe la ora optsprezece, un nor negru venea dinspre est și începuse ploaia. Nu era vînt, așa că burnița cădea vertical și curînd s-a transformat într-o persistentă ploaie torențială, care amenința să ne ia pe sus.

M-am întrebat dacă Al Rogoff o să se mai arate prin acest duș. Totuși, la ora douăzeci și unu îl așteptam în bucătărie, privind mereu pe fereastră, gata să ies cu umbrela mea mare, de golf, cînd va apărea. A spintecat valurile doar cincisprezece minute mai tîrziu, cu furgoneta, a parcat foarte aproape de ușa din dos, înainte ca eu să am norocul de a declanșa mecanismul de deschidere a umbrelei.

Arăta îngrozitor. Fața îi atîrna din cauza oboselii și umbre lungi se desenau sub ochi. Dar cel mai rău era că părea chinuit și nesigur, ca și cum ar fi trebuit să ia imediat o hotărîre și nu știa pe ce cale să o apuce. I-am scos scurta din care curgea apa, am întins-o la uscat și l-am condus în camera de lucru.

Tata ne aștepta, i-a aruncat o privire sergentului și imediat a deschis sticla lui de Rémy Martin XO. Păstra

acest superb coniac, spunea, pentru „ocazii speciale". După cîte știam, fuseseră două în ultimii zece ani.

Rogoff s-a lăsat greoi într-un scaun cu spetează, a acceptat recunoscător paharul și a luat o înghițitură mare. Apoi a inspirat prelung, a expirat cu zgomot și a spus :

— Mană cerească.

— Îmi pare rău că te-am scos pe o vreme ca asta, domnule sergent, a spus tata. Am mai fi putut aștepta.

— Nu, domnule, a spus Al, nu cred. Lucrurile se desfășoară prea repede. Acum toate s-au învălmășit și sper să mă ajutați să găsesc un sens la ceea ce știu și ceea ce bănuiesc.

Am turnat cîte un strop de băutură tatii și mie. Ședea pe tronul din spatele mesei de lucru, ca de obicei, iar eu îmi trăsesem un fotoliu mai la o parte, ca să-i văd pe amîndoi din față. Rogoff și-a scos dintr-un buzunar interior o țigară de foi și l-a privit întrebător pe bătrîn.

— Bineînțeles, a spus tata. Aprinde-o. Ți-e foame ? Putem furniza alimente pentru luptători.

— Mulțumesc, domnule avocat, i-a răspuns. Am mîncat o pizza cu anșoa acum o oră. Acum sînt doar prea obosit. Coniacul o să-mi facă bine.

— Cum merg lucrurile, Al ? am întrebat. Ai mai avansat ?

Și-a întors palma în sus și în jos.

— *Comme çi, comme ça*[1]. Lucrez acum chiar cu un procuror adjunct, o doamnă deșteaptă, și căutăm împreună un mod de a ne pune în practică ideile pentru a obține cele mai bune rezultate.

— Frank Gloriana a vorbit ?

— A spus cîte ceva. E implicat cu totul în răpirea pisicii. Notele pentru răscumpărare sînt scrise pe procesorul lui de cuvinte și banii erau la el. Dar el susține că a

1 Așa și așa *(fr. în orig.)*.

fost ideea lui Laverne Willigan și că ea a furat pisica. Spune că a ascultat-o, deoarece era îndrăgostit nebunește de ea.

— A, bineînțeles, am spus. Mă temeam că va folosi astfel de tertipuri. Nu există nici o șansă ca să nu implicăm numele lui Laverne ?

— Foarte puține, mi-a răspuns Al. Încercăm să cădem la o înțelegere cu avocatul lui. Dacă Frank ne spune tot ce știe despre urzeala crimei părinților lui, vinovăția i se va reduce și se poate alege cu o sentință cu suspendare.

Tatăl meu a luat cuvîntul.

— După cum știi, domnule sergent, eu îl reprezint pe Harry Willigan și sînt la fel de dornic ca și Archy ca doamna Willigan să nu fie implicată în proces. Presupun că tot ce se va vorbi în seara asta va rămîne *entre nous*[1].

— Dacă asta înseamnă să-mi țin gura, răspunsul este da.

— Bine. Frank Gloriana e un om bogat ?

— E complet falit. Avocatul lui va fi pînă la urmă plătit din vînzarea mobilei din biroul lui Frank.

— Așa, a spus tata gînditor. Archy, din cîte știi tu, Laverne are bunuri lichide ?

— Nu știu nimic despre soldul ei din bancă, tată, dar știu că are o colecție grozavă de bijuterii. Daruri de la Harry. Lucruri scumpe.

— Din ce în ce mai bine. Poate, domnule sergent, îi poți sugera avocatului lui Frank Gloriana să aibă o discuție confidențială cu Laverne Willigan. E posibil ca ea să fie de acord să-și amaneteze sau să-și vîndă o parte a pietrelor prețioase pentru a furniza fondurile necesare apărării legale a lui Frank. În schimb, el, bineînțeles, nu-i va menționa numele. Dar acest aranjament, vă sfătuiesc și

1 Între noi *(fr. în orig.)*.

insist să nu fie inițiat decît după ce Frank îți va spune tot ce știe despre implicarea părinților lui în omuciderea Gillsworth-ilor. S-ar putea ca Frank să nu fie dispus să facă asta, dar, dacă îi vei explica conștiincios această înțelegere avocatului său, mă aștept ca Frank să accepte. Mai ales dacă procurorul promite să facă tot ce va putea pentru a micșora acuzațiile.

— Da, a șoptit Al, acest aranjament poate fi făcut. Îl scoatem vinovat doar de răpire, iar Frank ne spune tot ce știe despre crime. Așa scapă ieftin. Avocatul lui e plătit. Laverne rămîne în afara chestiunii. Toată lumea e în cîștig. Un plan foarte dibaci, domnule McNally. Îl voi discuta cu procurorul.

Am observat că își terminase coniacul, iar al meu scăzuse binișor în pahar. M-am ridicat și am umplut păhărușele, fără să mai cer permisiunea. Tata nu a făcut nici o obiecție, deși abia se atinsese de băutură.

— În regulă, Al, am spus. Asta în legătură cu răpirea. Acum ce facem cu omuciderile ?

A suspinat adînc.

— Aici lucrurile merg mai greu. Mai întîi de toate, trebuie să știi că totul a început cu obsesia pe care a făcut-o Roderick Gillsworth pentru Irma Gloriana. Vom încerca să obținem un ordin al tribunalului pentru a deschide seiful ei de la bancă, dar chiar în absența scrisorilor pe care el i le-a scris, avem dovada testamentului lui olograf și poemele erotice pe care începuse să le scrie după ce a întîlnit-o. E limpede că tipul era nebun după ea. Nu vreau să spun că nu mai era sănătos la vremea aceea ; vreau doar să precizez că, după ce a întîlnit-o pe Irma, s-a aflat sub influența ei, sufletește vorbind.

— Dar nu avea un ban, am punctat eu.

— Exact, a spus Rogoff. Și asta nu-i permitea accesul la inima Irmei. Doamna este o regină în materie de sex. Așa că Roderick, știind că era îndreptățit să moștenească cea mai mare parte a averii soției sale, a sugerat ca Lydia

să fie scoasă din joc. Irma a afirmat că acest lucru se poate realiza, dacă Roderick îi lasă ei averea.

— O clipă, te rog, l-a întrerupt tata. Aici ceva nu e clar. De ce a făcut-o Roderick pe Irma beneficiara averii ? În felul acesta, cîștigul din crimă îi revenea altcuiva.

— Admit că e cam aiurea, a spus sergentul. Dar îmi închipui că Roderick dorea să se însoare cu Irma după ce Lydia avea să moară. Nu știa că Irma era deja măritată. Ea a fost de acord să-l ia de bărbat, cînd va deveni văduv, numai dacă o face unică beneficiară a bunurilor lui. Cred că Roderick a întocmit acest testament scris de mînă și l-a semnat de bunăvoie, pentru că știa că, dacă Irma îl părăsește, el poate anula testamentul olograf oricînd, scriind altul mai recent care îl înlocuia pe precedentul. Am dreptate, domnule avocat ?

— Da, a răspuns tata încet, în general, e corect. Testamentul întocmit mai aproape de moarte le înlocuiește pe celelalte.

Tata și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Eram amîndoi conștienți că explicația sergentului despre motivul pentru care Roderick o făcuse pe Irma beneficiara bunurilor sale era prea complicat.

— Mai e ceva ce trebuie să știi despre acest testament olograf, domnule sergent, a spus tata. A fost întocmit cu o lună în urmă. La vremea aceea, Lydia Gillsworth era încă în viață. Regulamentul din Florida prevede că soțul care supraviețuiește celuilalt are dreptul la treizeci la sută din averea decedatului, indiferent de forma testamentului acestuia.

Rogoff a tresărit.

— Vreți să spuneți că testamentul lui Gillsworth era nul și neavenit cînd a fost redactat ?

— Nu neapărat, a replicat tata. Dar, dacă Roderick ar fi murit înaintea Lydiei și ar fi lăsat o avere apreciabilă, Lydia ar fi putut respecta testamentul lui sau s-ar fi putut „ridica împotriva testamentului", asta e formula, cerîndu-și

cele treizeci la sută. Dar cum Lydia a murit înaintea lui Roderick, întreaga problemă este discutabilă, pentru că, dacă el ar fi precedat-o, nu avea nici o avere de lăsat.

Al și cu mine am schimbat o privire scurtă. Știam la ce se gîndea : dacă problema era discutabilă, de ce nu o menționase Prescott McNally ? I-aș fi putut spune lui Al : dacă e de căutat o lindină, tata va fi primul care să se angajeze.

— Ei bine, a spus Rogoff scuturînd din cap, tot ce știu e că, atunci cînd Roderick a semnat testamentul acela scris de mînă, și-a semnat sentința la moarte. Îmi închipui că Irma și Otto au urmărit asta de la început, dar Roderick era prea sub papuc ca să-și dea seama. Mai întîi, au scos-o din joc pe Lydia. Astfel, Roderick a devenit un om bogat. Apoi, l-au făcut pe Roderick să dispară. Presupuneau că, astfel, Irma devenea bogată, potrivit clauzelor ultimului său testament.

— Probabil că ai dreptate, domnule sergent, a spus tata, dînd din cap. Este un scenariu care se potrivește. Dar cît din el poate fi dovedit ?

— Că Otto a lovit-o pe Lydia în cap cu un baston ? Nu am destule probe pentru un proces. Dar altfel stau lucrurile cu uciderea lui Roderick, proiectată să semene cu o sinucidere. Cea mai importantă piesă, care va constitui o probă de mare greutate, este faptul că am găsit un pachet de lame de bărbierit cu un singur tăiș în căsuța patru de la motelul Jo-Jean. Otto Gloriana se bărbierea cu ele. O lamă de aceeași marcă se afla pe rogojina din baie lîngă cadavrul lui Roderick Gillsworth.

Era limpede că tata era dezamăgit.

— N-aș numi-o o probă concludentă, a spus.

— Sînt de acord, domnule. Dar mai avem și altceva mai bun. Irma Gloriana declară că a fost cu soțul ei cînd acesta a intrat în casa lui Gillsworth ca să-l omoare. Ea susține că nu a fost de față la crima propriu-zisă, dar că Otto o anunțase mai înainte de intenția lui de a-l ucide pe poet, iar apoi se lăudase cu asta.

Tata și cu mine am înmărmurit.

— De ce naiba o fi admis ea să spună asta ? m-am mirat. În felul acesta devine complice.

— De ce ? a rostit dezgustat Rogoff. Pentru că ea crede că astfel este scoasă din cauză. Otto e mort. Nu poate nega ce spune ea, nu se poate apăra în nici un fel, sub nici o formă. Așa că văduva declară acum că el a fost unicul ucigaș. Motivul a fost, după Irma, omorîrea omului care avusese de-a face cu soția lui. Otto a aflat despre asta, spune Irma, și a jurat că se va răzbuna. El știa că ea are o întîlnire la cină, acasă la Gillsworth, i-a pus o armă la tîmplă și a silit-o să sune la ușă, astfel încît el să poată intra ca să-i cresteze încheieturile lui Roderick. Ea spune că îi era o frică îngrozitoare de Otto, un om cunoscut pentru temperamentul lui violent și care stătuse destul la închisoare. Dar ea susține că e complet nevinovată și nu a participat la uciderea lui Gillsworth. A fost obligată, temîndu-se pentru viața ei. Și de vreme ce nu a avut nici un rol voit în omucidere, e liberă să-și vadă de drum și să moștenească averea lui Roderick. O grămadă de rahat, nu-i așa ? Singura problemă este că această poveste o poate scoate din cauză. Este exact istoria pe care jurații o cred, dacă va ajunge totuși la proces. Și mai are și un avocat grozav de deștept, care îi cere ca onorariu o felie mare din averea lui Gillsworth.

Tata și cu mine tăceam. Rogoff avea dreptate. Irma Gloriana născocise o apărare care putea să țină. Dacă avea să le spună povestea judecătorului și juraților, cu toată sinceritatea ei convingătoare, de care o știam în stare, avea mai mult de cincizeci la sută șanse de a pleca de la tribunal ca o femeie liberă, fără alte griji decît dovedirea testamentului lui Roderick și încasarea milioanelor.

— Pute, am spus furios și m-am ridicat să reumplu paharele.

— Domnule avocat, a zis Rogoff, e adevărat că potrivit legii din Florida, ucigașul nu poate moșteni nimic de la victimă ?

Tata a încuviințat.

— Oricine care, ilegal și intenționat, ucide sau participă la omorîrea cuiva, nu are calitatea de a prelua vreun beneficiu din averea decedatului, sub nici o formă.

— Atunci, într-un fel, a spus hotărît Al, nu știu cum, dar în *vreun fel* am s-o prind pe această doamnă. E vinovată pînă la cer și n-am chef s-o văd încasînd nici o centimă.

În timp ce urmăream toate acestea, viziunea mea neclară, care căpătase un contur și apoi începuse să aibă substanță, a izbucnit deodată într-o imagine acută și mi-am dat seama că venise timpul ca geniul McNally-lor să-și spună cuvîntul. Dacă, în cele ce urmează, vi se va părea că am acționat ca un cabotin, trebuie să înțelegeți că a fost Marele meu Moment Dramatic. Nu-l puteam lăsa să-mi scape, fără să-mi demonstrez darurile mele istorice, moștenite, fără îndoială, de la bunicul, faimosul artist comic burlesc.

Eram încă în picioare cînd m-am adresat celor doi bărbați.

— Mai e ceva ce ar trebui să știți, am spus cu o voce macabră, și cred că asta va ajuta la stabilirea dreptății în acest caz. Nu Otto a omorît-o pe Lydia Gillsworth. Și nici Irma. Roderick și-a ucis soția.

Nu au rămas cu gurile căscate, dar Rogoff și-a vărsat coniacul, iar tata m-a privit trist, ca și cum ar fi înțeles, pînă la urmă, că fiul lui Numărul Unu (și singurul) e smintit de-a binelea.

— E imposibil, Archy, a spus el răgușit. Tu și cu mine ne aflam în această cameră cînd l-am auzit pe Roderick vorbind cu soția lui. Ea era în viață cînd el a plecat de aici.

M-am prefăcut că mă uit la ceas.

— La naiba ! am exclamat. E tîrziu și îi promisesem lui Binky Watrous că-l sun. Pot folosi telefonul dumneavoastră, tată ?

S-a holbat la mine.

— Vrei să faci în acest moment o conversație personală ? Nu mai poți aștepta ?

— Nu, domnule, am insistat. E important.

— Foarte bine, a replicat enervat. Dar să dureze puțin.

Am folosit telefonul de pe masa lui, am format numărul, apăsînd tare pe taste, am așteptat o clipă.

— Binky, am spus, Archy McNally la telefon. Cum te simți ? Îmi pare bine. Ascultă, ce-ai zice să luăm mîine seară cina la Clubul Pelican ? Grozav ! Pe la opt ? Bineee. Ne vedem acolo, Binky.

Am închis și m-am întors spre ceilalți doi.

— Cu cine am vorbit ? i-am întrebat.

S-au uitat unul la altul, au tăcut o clipă, apoi Rogoff a răspuns :

— Bine, o să intru și eu în jocul tău. Ai vorbit cu un tip pe care îl cheamă Binky.

— Binky Watrous e la Portofino, i-am explicat cu blîndețe. E acolo de două săptămîni și se pare că rămîne încă două. Nu am vorbit cu nimeni.

Au priceput imediat, bineînțeles. Sergentul s-a lovit cu palma peste frunte, apoi s-a ridicat și a început să umble, descriind cercuri neregulate.

— Am fost înșelat, a spus din gît.

Tata a mormăit ceva, apoi și-a scuturat capul, mirîndu-se de credulitatea lui, presupun.

— Tată, i-am explicat eu, dumneavoastră și cu mine nu l-am auzit pe Roderick vorbind cu soția lui ; l-am auzit pe el vorbind, asta e tot ce am auzit. Noi doar am presupus că soția lui e în viață și conversează cu el.

A oftat din greu.

— Toată viața mea profesională m-am străduit să nu iau *nimic* de bun și, totuși, i-am permis lui Gillsworth să mă înșele. Omul ăsta era un actor desăvîrșit.

— Trebuia să fie, am precizat. De asta depindea soarta lui. Socotesc că își omorîse soția cu o oră înainte de a veni aici. A ucis-o deliberat, pentru a-i moșteni averea și a se putea însura cu Irma, așa cum a sugerat sergentul. A pus pendula cu o oră înainte și a trîntit-o ca să se oprească. Apoi și-a pus haine curate și a venit la noi.

— Stai o clipă, a spus Rogoff, așezîndu-se iarăși. Dacă ai dreptate, atunci Lydia s-a întors acasă cu o oră înainte de ora la care ne-a spus Roderick că a revenit. Dar Irma Gloriana ne-a declarat că Lydia a rămas mai tîrziu la ședința de spiritism.

— Asta e simplu, am zîmbit. Irma te-a mințit. Îi aranjase astfel un alibi lui Roderick. Iar prețul minciunii ei a fost testamentul olograf. L-a făcut s-o plătească în avans.

— Da, a aprobat tata. E credibil.

Rogoff a înjurat oribil.

— L-am bănuit pe individul ăsta de la început, a spus mînios. Soțul e totdeauna primul pe care îl suspectezi într-un caz de omucidere. Dar nu știam cum să trec peste telefonul pe care îl dăduse de aici. Cum ți-ai dat seama de capcana cu vorbitul la telefon fără interlocutor, Archy ?

— Habar n-am, am mărturisit. Poate pentru că eu însumi sînt un șmecher — numai atunci cînd e nevoie, mă înțelegi.

— Am fost manevrați, a spus tata necăjit. Roderick Gillsworth ne-a înșelat.

— Așa este, domnule, am aprobat. Avocatul lui și fiul avocatului — martori perfecți pentru confirmarea alibiului lui. În această escrocherie, am jucat un rol important.

Rogoff reflecta la felul cum reconstituisem crima.

— Stai puțin, a sărit el, spui că Roderick și-a omorît soția, apoi și-a schimbat hainele. Cred că așa e, pentru că țoalele alea curate m-au convins că era nevinovat. Dar

ce-a făcut cu hainele pătate de sînge ? Am căutat în toată casa de cum am ajuns acolo. Nicăieri n-am dat de hainele însîngerate. Nu a avut timp să le ardă sau să le arunce undeva. Atunci ce-a făcut cu ele ?

Nu știu și chiar de-aș trăi un mileniu, nu voi descoperi vreodată de ce am spus ce-am spus.

— Caprice ! aproape am strigat. Ai căutat în mașina Lydiei, Al ?

M-a privit fix.

— Ți-am spus că am pus mîna pe motor ca să văd cît e de cald, mi-am vîrît capul înăuntrul mașinii ca să descopăr de cînd fusese închis aerul condiționat. Dar n-am controlat portbagajul. S-a ridicat brusc. Cred că o s-o fac chiar acum. Mai am încă la mine cheile casei și ale garajului. E posibil ca...

— Vin cu tine, am zis.

— Pot să vă însoțesc ? a întrebat tata.

Al și-a pus pe el scurta și a plecat spre furgonetă. Eu mi-am luat umbrela mea mare, colorată. Tata s-a îmbrăcat cu pelerina de ploaie. El și cu mine am alergat spre Lexus și am urmat camioneta lui Rogoff spre sud, spre casa Gillsworth. Mergeam încet, pentru că străzile erau pline de băltoace, iar ploaia nu dădea semne să se potolească.

Am intrat în aleea Gillsworth-ilor, am coborît, iar eu am deschis umbrela. Înainte de a se uda pînă la piele, sergentul a descuiat garajul și a ridicat oblonul. Ne-am îngrămădit înăuntru și Al a aprins lumina. Bentley-ul cenușiu era cuibărit aproape de alba Caprice. Ceva inefabil plutea deasupra acestor două mașini tăcute, goale, ai căror proprietari fuseseră uciși.

Rogoff a examinat portbagajul mașinii.

— Nu-l pot deschide, a tras el concluzia. Se impune o spargere.

A ieșit la furgonetă și s-a întors cu o rangă bifurcată.

— Uitați-vă în altă parte, oameni buni, a spus cu o veselie greoaie. Altfel, va trebui să depuneți mărturie împotriva mea.

Dar noi l-am urmărit cum, cu oarecare dificultate, a introdus, cu forța, capătul rângii sub capota portbagajului și apoi s-a lăsat cu toată puterea asupra ei. Încuietoarea a cedat cu un zgomot metalic. Al a ridicat capacul și toți ne-am strîns aproape.

Se afla la vedere, lîngă roata de rezervă : un sac albastru de plastic pentru gunoi.

— Bingo, a șoptit Rogoff.

A folosit ranga ca să desfacă gura sacului, apoi a agățat și a tras afară conținutul. Am văzut o pereche de chiloți, o bluză și niște pantaloni kaki. Și o pereche de mănuși de latex căptușite. Toate erau negre, pătate de sînge.

— Nu avea prea multe pe el, am observat eu.

— Te așteptai să se pună la haine de seară ca să-și omoare nevasta ? s-a mirat Al. Este suficient. A închis capacul portbagajului, cu sacul de haine înăuntru. O să folosesc telefonul din casă. Am nevoie de tehnicieni de laborator în această problemă. Cred că această probă va încheia cazul.

— Desigur, am spus. Hainele pot fi identificate drept ale lui Gillsworth cu ajutorul etichetei de la spălătorie, iar sîngele va fi dovedit a-i fi aparținut Lydiei. Testamentul olograf și scrisorile acelea pe care i le-a scris Irmei vor dovedi motivul. Hertha Gloriana mi-a spus că Roderick venea des la birou și că el și Frank mergeau în camera din spate ca să discute. Probabil că Frank va mărturisi că Roderick compunea și expedia scrisorile de amenințare către soția lui. Vom avea un caz bine susținut, Al.

— Sînt și eu de aceeași părere, a declarat tata. Cred că, prezentînd probele pe care le-a detaliat Archy, tribunalul va hotărî că Roderick Gillsworth și-a ucis, într-a-

devăr, soția. Felicitări, domnule sergent. Ți-ai îndeplinit dorința.

Al era încurcat.

— Ce dorință ?

— Nu voiai să o vezi pe Irma Gloriana încasînd nici măcar o centimă. Dacă se va hotărî că Roderick a ucis-o, într-adevăr, pe soția lui, el nu va mai avea dreptul de beneficiu asupra averii ei. Astfel, chiar dacă Irma reușește să fie eliberată, nu va mai moșteni nimic de la Roderick.

Sergentul a ieșit din garaj și și-a ridicat fața spre cerul din care izvorau șuvoaie.

— Îți mulțumesc, Doamne, a spus.

NOUĂSPREZECE

I-am auzit adesea pe nordiști criticînd Florida de Sud, pentru că, spun ei, nu avem anotimpuri, adică la noi nu sînt schimbări radicale ale vremii din ianuarie pînă în decembrie. În realitate, Palm Beach are două anotimpuri: sezonul și extrasezonul. Mulți dintre cetățenii noștri se află acasă doar din octombrie pînă în mai. Apoi, ca să scape de vara fierbinte și de umiditate și ca să evite uraganele, se împrăștie prin vilele lor din Antibe, Monte Carlo, St. Tropez și Costa del Sol.

Dar unii dintre noi, lucrînd pentru un cîștig sau nu, se mulțumesc să se bucure de insulă pe parcursul întregului an. Nu voi susține că Palm Beach e paradisul, dar își are farmecul lui. Unde în altă parte din lume a fost aruncat în ocean un Rolls-Royce argintiu întunecat pentru a le furniza peștilor un recif artificial ?

Așa că la petrecerea de Patru Iulie a doamnei Cynthia Horowitz au participat mai mult de o sută de distinși locuitori permanenți, care se cunoșteau și erau legați prin loialitatea lor față de această limbă de nisip, ce ar putea fi înecată de un talaz de treizeci de picioare, în timpul unei furtuni.

A fost o petrecere în ținută de seară și doamnele au binecuvîntat prilejul de a ieși din vechile costume de tenis și de a se arăta în rochii de seară achiziționate din magazinele de pe Worth Avenue. Nu văzusem niciodată atîta belșug de mătăsuri de vară ce se unduiau, iar curcubeul format de ornamentele metalice ale îmbrăcămintii se lua la întrecere în strălucire cu stelele.

A fost o sărbătoare nemaivăzută, despre care s-a vorbit apoi săptămîni de zile. În zona piscinei din spatele conacului Horowitz fuseseră plasate trei baruri de serviciu și o orchestră de muzică de dans, din șase membri, iar mesele cu bufet rece erau atît de încărcate cu alimente exotice (și sclerozante), încît tăvile nu că gemeau, dar chiar schelălăiau.

Această extravaganță fusese planificată și era supravegheată de Consuela Garcia, secretara pentru relații cu publicul a doamnei C. și, la scurt timp după sosirea familiei McNally, mi-am părăsit părinții, am înșfăcat un Bellini de la cel mai apropiat bar și am plecat după Connie. În buzunarul jachetei mele de seară se afla brățara de tenis. Era, hotărîsem, noaptea împăcării.

Am găsit-o citindu-i actul de acuzare furnizorului care, se pare, uitase să aducă o prăjitură cu aromă de Amaretto, așa cum promisese. Am așteptat pînă ce Connie și-a încheiat tirada, iar bietul om și-a luat tălpășița, pe furiș, dizgrațiat, cu competența profesională negată și originea sub semnul întrebării. Atunci m-am apropiat.

Connie arăta trăsnet. Purta o rochie argintie, cu fir metalic, iar cu părul lung și negru și cu bronzul superb era atît de frumoasă, încît m-a făcut să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală gîndindu-mă că mai putusem să arunc o ocheadă altor femei.

Privirea pe care mi-a adresat-o nu o pot descrie decît drept caustică.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, a rostit rece.

— Connie, eu...

— N-ai mai sunat deloc.

— Connie, eu...

— Nu ți-a păsat dacă trăiam sau murisem.

— Connie, eu...

— Nu vreau să te mai văd. Niciodată, niciodată, niciodată !

— Connie, eiii ! am strigat.

Am smuls din buzunar pachetul ambalat, avînd în interior darul, i l-am întins și am spus cu seriozitate și repede, ca să nu apuce să mă întrerupă :

— Orice mi-ai spune, nu poate fi mai grav decît ceea ce mi-am spus eu însumi. M-am purtat crud și am fost fără inimă, și mi-e rușine. Vreau să ai asta. Știu că nu poate anula comportamentul meu îngrozitor, dar e un mic simbol a ceea ce simt, cu adevărat, pentru tine.

A acceptat darul șovăitoare, privindu-mă puțin mai blînd. Apoi :

— Asta nu poate îndrepta tot ce s-a petrecut între noi. Știi asta, nu-i așa ?

— Bineînțeles, am răspuns. E doar un pretext ca să-ți dovedesc, prin acțiunile viitoare, cît de sincer regret neglijența din trecut și hotărîrea mea de a te trata, de acum încolo, cu respect și dragoste, așa cum meriți cu prisosință. Deschide-l.

A rupt ambalajul, a ridicat capacul și hîrtia de mătase. I-am văzut ochii strălucitori mărindu-se. Era atît de copleșită, încît a început să vorbească în limba ei maternă.

— *Por Dios !* a strigat. *Magnifico !*

Un călduros *abrazo* mi-a fost răsplata.

A insistat să poarte chiar atunci brățara. Ar fi trebuit să fie ajustată, dar a împins-o în sus, pînă aproape de cot, și a jurat că nu o va mai scoate niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată !

După aceea am început să facem planuri. Ea trebuia să rămînă pînă după spectacolul cu focuri de artificii,

prevăzut pentru miezul nopții. De fapt, prezența ei era necesară pînă după plecarea majorității musafirilor și după ce resturile aveau să fie îndepărtate.

— Probabil că nu voi putea pleca înainte de două dimineața, a spus. Ai putea să mă aștepți, Archy ?

— Pot, am răspuns. Cu plăcere. Dar mă tem că nu voi putea rezista ulcioarelor cu Bellini. La două voi fi în comă.

— Asta nu trebuie să ni se întîmple, a zis ea. La noapte, te vreau vioi și iubitor, și în deplinătatea puterilor. Ce-ar fi să facem așa : îți dau cheile de la casă și te duci la mine, cînd vrei, și mă aștepți. Poți chiar să tragi un pui de somn. Eu voi veni cît de repede se va putea.

Așa am făcut. Am plecat de la petrecere cu ochii limpezi și mintea întreagă, chiar înainte de începerea focurilor de artificii. M-am dus la locuința lui Connie, într-o zonă mai înaltă, cu fața spre Worth Lake. Balconul apartamentului ei, de la etajul al paisprezecelea, dă spre lac și permite o vedere grozavă asupra podului Flagler Memorial, asupra iahtcluburilor și porturilor pentru ambarcațiuni de pe țărmul îndepărtat.

Mă simțeam ca la mine acasă, deoarece mai fusesem de multe ori aici și știam unde ține băutura — în frigider. Am ieșit pe balcon, cu o votcă mică, și am privit artificiile lansate din West Palm Beach. Știam că mai sînt cîteva ore pînă la sosirea lui Connie și mi-am promis să beau moderat și să rămîn treaz.

Această așteptare solitară mi-a dat ocazia de a medita la tot ce se întîmplase în ultimele două săptămîni.

În marțea aceea ploioasă, după ce tata și cu mine ne-am întors acasă de la garajul lui Gillsworth, am intrat în biroul lui ca să luăm un pahar înainte de culcare. Am discutat despre sfîrșitul investigațiilor asupra răpirii pisicii și asupra omuciderilor și am schimbat platitudini despre imprevizibilitatea comportamentului omenesc.

Tata s-a uitat la mine cu un zîmbet ironic.

— Archy, a spus, cred că tu îți închipui că stafia Lydiei s-a întors să-l ia pe Roderick.

— Da, domnule, i-am răspuns, cam așa ceva.

— Nici gînd, a precizat el.

Dar acum, șezînd pe balcon, sorbind din votcă și privind artificiile, mă întrebam dacă, într-adevăr, există o lume supranaturală, dincolo de rațiune și logică. Hertha a știut că scrisoarea pe care o primise de la Connie era falsă și a văzut exact camera în care Piersicuța era prizonieră. Există probabil explicații raționale pentru aceste fenomene. Dar, cu siguranță, nu există nici un mod logic de a justifica țipătul Herthei cu vocea Lydiei Gillsworth din timpul ședinței de spiritism : „Caprice ! Caprice !" Asta să fi fost cauza că eu am strigat : „Caprice !" imediat ce Rogoff a întrebat unde ar putea fi ascunse hainele însîngerate ale criminalului ?

Am rămas cu gîndul la asta îndelung, meditînd la darurile paranormale ale Herthei, la existența stafiilor și la toate celelalte manifestări stupefiante ale paranormalului, la care fusesem recent martor.

Jocul de artificii s-a terminat în momentul în care am ajuns la concluzia că nu voi cunoaște niciodată adevărul.

Și nici dumneavoastră.

Dar atunci am înțeles că acest subiect se apropia periculos de situația de a fi *serios* și m-am decis să-mi reamintesc că viața e un castron cu kiwi. Așa că, atunci cînd, în cele din urmă, a sosit Connie, îmbujorată, m-am grăbit să o îmbrățișez, însetat de un interludiu vesel de rîsete și plăcere.

Norocul lui McNALLY

LAWRENCE SANDERS

"Primele două reguli ca o minciună să aibă succes sînt: să fie concisă şi să nu se repete. Bazaţi-vă pe mine; sînt expert."

Archy McNally, "expertul", personaj simpatic şi memorabil pe care aţi avut ocazia să-l cunoaşteţi citind *Secretul lui McNally*, îşi continuă cu succes "investigaţiile discrete" în aşa-zisa "lume bună" din localitatea Palm Beach. Pornind de la un caz minor, găsirea unei pisicuţe furate, Archy se pomeneşte prins în vîrtejul unor întîmplări, din care nu lipsesc crimele, adulterul, fenomenele paranormale.

RAO International Publishing Company

ISBN 973-576-002-9